

EPISODE

THE TRAITORS TÜRKİYE

GİRAY ALTINOK
İLE KALEDE!
İHANET, SADAKAT
VE OYUNUN TÜM
BİLİNMEYENLERİ

+
PASCAL NOUMA
YASEMİN YÜRÜK
EMİR ELİDEMİR
TARA DE VRIES

221B

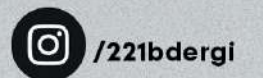
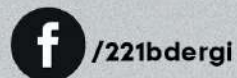
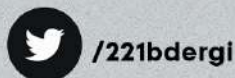
TÜRKİYE'NİN İLK VE TEK POLİSİYE KÜLTÜR DERGİSİ

43. SAYISI
RAFLARDA!

221B

mylosyayingrubu.com

EDİTÖRDEN // OBEN BUDAK

Baharın enerjisiyle dolup taşıdığımız, ekran karşısında yerimizde duramadığımız şahane bir sayıyla yine beraberiz. Kışın rahatını üzerimizden atarken televizyon ve sahne dünyasındaki o taze heyecanları sayfalarımıza sığdırdık.

Bu ayın şüphesiz en çok konuşulan olayı, hepimizi gizem dolu bir kaleye hapseden, kapak konuştumuz *The Traitors Türkiye!* Giray Altınok dizileriyle bizi kahkahaya boğduğu yetmiyormuş gibi, şimdi de bu benzersiz yarışma programıyla ekran başına kilitledi. Yağmur Çöl, çekimler için Belçika'daki o meşhur kaleye giderek atmosferi yerinde solu du ve harika bir röportaja imza attı.

Yasemin Şefik, bu ay dergimizde oldukça kıskırtıcı bir sorunun peşine düşüyor: "Listeye giren başarıya sektör neden susar?" Sektörün nabzını tutan Yasemin, ayrıca 90'lar esintili yeni müzikaliyle sahalara dönen Yonca Evcimik'le, *Job* oyununun başrol oyuncularını Leyla Tanlar ve Sarp Akkaya, yönetmenler Kerem Deren ve Çisil Hazal Tenim ile çok özel röportajlar yaptı.

Orçun Onat Demiröz, *Perde* filmi için Cem Zeynel Kılıç ve Tülin Özen ile bir araya gelirken; Craft Tiyatro'nun dört sezondur kapalı gişe oynayan, anıların arasında gezindiğimiz çarpıcı oyunu *Old Fools'u* mercek altına aldı. İdil Sivritepe ve Olgu Baran Kubilay ile oyunun hafızaya ve aşka dair bıraktığı izleri derinlemesine konuştu.

Burcu Asena Şahin Gençoğlu, Dan Levy imzalı yeni dizi *Big Mistakes'i* değerlendirdi. Belki bir *Schitt's Creek* değil ama gülmeye en çok ihtiyaç duyduğumuz şu günlerde iki kardeşin mafyayla başının belaya girmesini anlatan bu hikâyeye, matrak karakter yaratımıyla tam bir seyir zevki sunuyor. Komediye kusura değil, neşeye odaklanma zamanı!

RU!, geleneksel talk show ve stand-up kalıplarını yıkan, hayatın kendisi kadar doğal olan yeni nesil sahne anlatılarını inceledi. İletişimci Ali Saygel, *Spi-der-Man* kampanyasının yerel influencerlar aracılığıyla nasıl çoksesli ve tabana yayılan bir modele dönüştüğünü anlatıyor.

Cengizhan Özcan, dizilerin neden modern zaman romanlarına dönüştüğünü sorgularken gerçek bir aşk hikâyesini anlatan *Love Story: John F. Kennedy Jr. & Carolyn Bessette* üzerinden izleyiciyi duygusal bir yolculuğa çıkarıyor. Ali Aktaş ise *Star Wars* evreninin temelindeki o kadim iyi ve kötü savaşını derinlemesine bir analizle masaya yatırıyor.

Disney+'ın iddialı yapımı *Bize Bişey Olmaz*, sadece hikayesiyle değil görsel diliyle de radarımızda. Yasin Şefik, bir makyaj artisti gözüyle dizideki dört kadının stil kodlarını yazdı.

BBC Studios ve CosmoBlue Media, stratejik bir işbirliğiyle Cosmo EN kanalı ve dijital platform BBC Player'ı Türkiye'de kullanıma sundu. Projenin mimarları Levent Gültan ve Bartosz Witak ile konuştuk.

Korku ve gerilim dozunu artırmak isteyenler için Alara Demirel, Netflix'in yeni mini dizisi *Something Very Bad Is Going to Happen'i* inceledi. Gelecek zaman kipinin yarattığı o bitmeyen gerilimi ve korku türünün evlilikle olan garip uyumunu keşfedeceksiniz. Öykü Gül ise *Bait* dizisi üzerine yazdığı yorumlarla ufukumuzu açıyor. Neslihan Atcan Aslan, *Sentimental Value* ve *Father, Mother, Sister, Brother* filmlerini aile dinamikleri, bellek ve mekân ilişkisi üzerinden inceledi.

Ve tabii ki gelenek bozulmuyor; her ay olduğu gibi Alev Kurtuluş, yıldız haritası bölümünde *Çirkin* dizisini astrolojik ve tematik açıdan değerlendiriyor.

Nisan sayımızın her sayfasında yeni bir hikâyeye, her satırında farklı bir heyecan sizi bekliyor.

Keyifli okumalar!

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

OBEN BUDAK

oben@episodedergi.com

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

YASEMİN ŞEFİK

yasemin@episodedergi.com

YAZI İŞLERİ

YOLDAŞ ÖZDEMİR

yoldas@episodedergi.com

EDİTÖRLER

BURCU ASENA ŞAHİN GENÇOĞLU,

ORÇUN ONAT DEMİRÖZ,

SEVTAP TUZCU

GÖRSEL YÖNETMEN

CANSU ÖZCÖMERT

cansu@mylosyayingrubu.com

REKLAM VE PROJE: YOLDAŞ ÖZDEMİR

yoldas@mylosyayingrubu.com

MYLOS YAYIN GRUBU YAYINCILIK

DANIŞMANLIK HİZMETLERİ LTD. ŞTİ.

Adına Sorumlu Yazı İşleri Müdürü ve

İmtiyaz Sahibi: ÖZLEM ÖZDEMİR

NİSAN 2026 - SAYI: 68

AYLIK SÜRELİ YAYIN

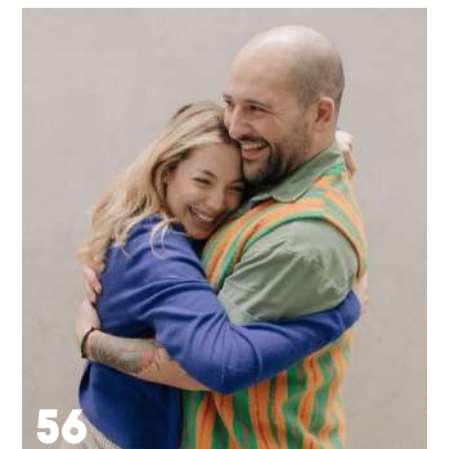
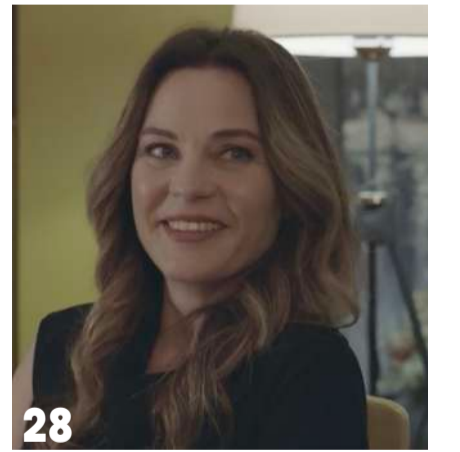
ADRES: Caferağa Mah. Dr. Şakirpaşa Sok.

NO: 3/A Kadıköy - İstanbul

TEL: 0543 345 46 00

Episode'da yayımlanan tüm yazı, çizim ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi, yazar ve çizerin izni olmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organı ve sanal ortamlarda kullanılmaz.

KAPAK KONUSU: GİRAY ALTINOK <i>THE TRAITORS TÜRKİYE'Yİ ANLATIYOR</i>	04
KAPAK RÖPORTAJI: PASCAL NOUMA	12
KAPAK RÖPORTAJI: YASEMİN YÜRÜK	14
KAPAK RÖPORTAJI: EMİR ELİDEMİR	16
KAPAK RÖPORTAJI: TARA DE VRIES	18
KALEDE ENTRİKA, KAHVALTIDA GÖZYAŞI: <i>THE TRAITORS TÜRKİYE</i> - OBEN BUDAK	20
ARADIĞIMIZ NEŞE: <i>BIG MISTAKES</i> - BURCU ASENA ŞAHİN GENÇOĞLU	24
RÖPORTAJ: CEM ZEYNEL KILIÇ & TÜLİN ÖZEN "PERDE"	28
TALK SHOW DEĞİL, STAND-UP DEĞİL: PEKİ, NE? - RU!	34
RÖPORTAJ: SARP AKKAYA & LEYLA TANLAR & KEREM DEREN & ÇİSİL HAZAL TENİM "JOB"	38
GELECEK ZAMAN KİPİNDE KORKU: <i>SOMETHING VERY BAD IS GOING TO HAPPEN!</i> - ALARA DEMİREL	46
YASEMİN SAKALLIOĞLU NEDEN GÖRMEZDEN GELİNDİ? - YASEMİN ŞEFİK	52
STAR WARS: İLK ELMANIN YERE DÜŞMESİYLE BAŞLAYAN İÇ SIKINTISININ DIŞAVURUMU - ALİ AKTAŞ	54
RÖPORTAJ: İDİL SİVRİTEPE & OLGU BARAN KUBİLAY "OLD FOOLS"	56
BAIT: GÖRÜNÜR OLMAK Mİ TEMSİLE DİLMEK Mİ? - ÖYKÜ GÜL	62
PASAPORTSUZ İLETİŞİM: SPIDER-MAN MAHALLEMİZE NASIL GELDİ? - ALİ SAYGEL	64
RÖPORTAJ: LEVENT GÜLTAN & BARTOSZ WITAK	66
AŞKIN RENK PALETİ: <i>BİZE BİŞEY OLMAZ</i> - YASİN ŞEFİK	72
DİZİLER NEDEN MODERN ZAMANLARIN ROMANLARINA DÖNÜŞTÜ? - CENGİZHAN ÖZCAN	74
RÖPORTAJ: YONCA EVCİMİK	78
AİLE-BELLEK-ALAN-BOŞLUK VE DAHA BİR SÜRÜ ŞEY - NESLİHAN ATCAN ASLAN	84
ÇİRKİN DİZİSİNİN ASTROLOJİK HARİTASI - ALEV KURTULUŞ	92

Aşk uzun cümlelerle başlar kısa bir vedayla biter

Kissadan Hisli

Yasemin Şefik

Mylos
Kitap

RAFLARDA

Mylos
Kitap

mylosyayingrubu.com

 /MylosKitap

 /MylosKitap

 /myloskitap

EPI
-SO-
-DE

the traitors türkiye

PRIME VIDEO

RÖPORTAJ

GIRAY ALTINOK

THE TRAITORS TÜRKİYE'Yİ ANLATIYOR

17 MASUM, 3 HAIN VE BÜTÜN OYUNU YÖNETEN BİR İSİM: GİRAY ALTINOK. *THE TRAITORS TÜRKİYE* BAŞLAMADAN ÖNCE BRÜKSEL'DEKİ TARİHİ KALEDE BULUŞTUK; FORMATI, GERİLİMİ VE OYUNUN PERDE ARKASINI KONUŞTUK.

+ RÖPORTAJ: YAĞMUR ÇÖL +

Son yılların en çok konuşulan reality formatlarından olan *The Traitors* artık Türkiye'de. Aslında hepimizin bir dönem arkadaş ortamında oynadığı "Vampir Köylü" oyununun daha katmanlı, daha büyük prodüksiyonlu versiyonu. Hollanda merkezli bir yapım şirketinin geliştirdiği format bugüne kadar birçok ülkede uyarlandı ve ciddi bir izleyici kitlesine ulaştı.

Oyunun matematiği basit: 17 masum, 3 hain ve bütün sistemi yöneten bir oyun kurucu. Masumlar, hainleri ortaya çıkarmaya çalışırken hainler kimliklerini gizleyip finale kalmanın peşinde. Türkiye versiyonunun oyun kurucusu ise hepimizin tanıdığı ve sevdiği bir isim: Giray Altınok. Shine Medya'nın yapımcılığını üstlendiği *The Traitors Türkiye*, Prime Video'da izleyiciyle buluştu.

Prime Video'dan, "Giray Altınok'la röportaj yapmak ister misin?" telefonu geldiğinde cevabım hiç düşünmeden, "Tabii ki!" oldu. Üstelik röportaj Brüksel'de tarihi bir kalede gerçekleşecekti. Ekim ayındaydık. Türkiye'de ve Avrupa'nın birçok yerinde hava hâlâ ılıkken Brüksel'e yaklaşık üç saat uzaklıktaki küçük kasabada bulunan kalenin çevresi beklediğimden çok daha soğuktu. İçeride fotoğraf çekmek yasaktı. Yarışmacı isimlerini paylaşmamamız, oyunlara dair hiçbir detaya girmememiz gerekiyordu. Kale, yapım şirketi tarafından satın alınmış; her oda, her koridor oyunun atmosferine göre yeniden tasarlanmıştı. Giray Altınok'un da söylediği gibi, farklı ülkeler bu kaleyi -onların deyimiyle şatoyu- yalnızca *The Traitors* çekimleri için kullanıyor. Yani içeride gördüğünüz her detay, doğrudan oyuna hizmet ediyor.

Giray Altınok'u çekimlerin üçüncü gününde, kalenin dışında oynadıkları bir oyundan dönerken yakaladım. O meşhur "round table"ın karşısına oturduk ve formata dair merak ettiğim her şeyi sordum. Keyifli okumalar...

Formatı bize nasıl anlatırsınız?

The Traitors, dünyanın birçok ülkesinde seyirciyle buluşmuş ve çok sevilmiş bir format. Temelde hepimizin bildiği Vampir Köylü ya da Hırsız Polis diye bilinen oyunun çok büyük prodüksiyonlu hali. Yarışmamızda 20 yarışmacı var. Türkiye'nin tanıdığı, sevdiği isimler ilk sezonda bizimle birlikte. 3 hain belirleniyor, 17 masum var. Format, hainlerin kim olduğunu bulmaya çalışan masumlar ve masumları yarışma dışı bırakmaya çalışan hainler üzerinden ilerliyor.

Üniversitede tiyatro temsillerinden beri arkadaşlarımla oynadığım bir oyun aslında. Çok basit bir temelde, insanların, diğerlerinin karakter özelliklerini çözmeye çalışması ve beden dillerinden yalan söyleyip söylemediklerini anlaması üzerine kurulu. Bu yüzden de dünyanın her yerinde, yalanın olduğu her yerde izlenen ve sevilen bir format haline gelmiş.

Vampir Köylü'de vampirleri "yönetici" dediğimiz kişi seçer. Burada da hainleri siz mi seçiyorsunuz?

Evet. O versiyonda oyunu yöneten kişi aslında bir yandan oyunun içinde de olur. Burada ise oyunun dışında bir yönetici var; bütün oyunu kuran ve idare eden kişi. Bu yarışmada da o görevi ben üstlendim.

Peki, oyunu dışarıdan yönetmek, izlemek nasıl?

Keyifli bir şey. Benim ilk tecrübem hem sunuculuk hem de bu tarz bir karakter... Aslında bir karakter oynamaktan ziyade farklı bir kostüm giymek gibi. Oyuncu olarak benim için yeni bir deneyim. Çünkü bir yandan oynuyorsunuz, bir yandan da oynamıyorsunuz. Hem yarışmacılardan biri gibi davranıyorsunuz hem de onlardan tamamen uzak bir pozisyonda duruyorsunuz. O yüzden işin en keyifli tarafı, benim için çok yeni bir tecrübe olması.

Bir personaya bürünüyorsunuz aslında.

Evet, bir kalenin sahibi gibi; bütün oyunu kuran, biraz da kukla oynatıcısı tarafı olan bir karakter. Kaleyı hazırlıyor, onları buraya davet ediyor, getirtiyor. Burada hem ağırlıyor hem bir oyun oynatıyor, sonunda da bir ödül veriyor gibi bir durum var.

İlk sezonun çekimleri başlayalı üç-dört gün oldu. Artık sistemi, oyunun düzenini oturttuk. Türkiye'de ilk kez yapılıyor. Dünyada çok örneği var; bazı ülkelerde altıncı, yedinci sezonları çekiliyor. Ama biz de ilk sezonu birkaç gün içinde hızlıca oturttuk. Çünkü dediğim gibi, temelde insan psikolojisine dayandığı için yarışmacılar da istediğimiz seviyeye hızla geldiler.

"BENİM İLK TECRÜBEM HEM SUNUCULUK HEM DE BU TARZ BİR KARAKTER... ASLINDA BİR KARAKTER OYNAMAKTAN ZİYADE FARKLI BİR KOSTÜM GİYMEK GİBİ. OYUNCU OLARAK BENİM İÇİN YENİ BİR DENEYİM. ÇÜNKÜ BİR YANDAN OYNUYORSUNUZ, BİR YANDAN DA OYNAMIYORSUNUZ. HEM YARIŞMACILARDAN BİRİ GİBİ DAVRANIYORSUNUZ HEM DE ONLARDAN TAMAMEN UZAK BİR POZİSYONDA DURUYORSUNUZ. O YÜZDEN İŞİN EN KEYİFLİ TARAFIGI, BENİM İÇİN ÇOK YENİ BİR TECRÜBE OLMASI."

Proje size geldiğinde ne hissettiniz? Sizi heyecanlandıran kısmı ne oldu?

Ben yarışmayı izlememiştim. Haberim vardı ama tam bir sezonu bitirmemiştim. Teklif geldikten hemen sonra bir sezon izledim ve bitirdim. Ardından birkaç farklı ülkenin birkaç sezonuna baktım. Çok hoşuma gitti. Çünkü bizim seyircimizin çok çabuk kabul edip seveceği bir format bu. İzleyici hemen bir karakterle ya da bir yarışmacıyla bağ kurabiliyor; onun tarafını tutabiliyor ya da ona karşı bir mesafe alabiliyor. Birinin çabuk elenmesini isterken bir başkasının finale kadar gitmesini isteyebiliyor. Herkesin kendisine bir karakter seçebileceği bir yarışma. Bu yüzden aslında sunucunun işi, oyunu kurduktan sonra biraz geri çekilip seyirci gibi izlemek. Seyirciye en yakın kişi sunucu. Hikâyeyi onun gözünden izliyoruz, bağ kurarken de onunla birlikte ilerliyoruz. O yüzden çok hoşuma gitti. Hemen konuştuk. Takvim olarak da benim için uygun bir döneme denk geldi. O boşlukta çekiyoruz. Çok mutluyum.

Formatın yurtdışındaki versiyonlarını araştırdığımda, hem oyuncuların hem de oyun kurucuların kaleye gelene kadar diğer isimleri bilmediğini öğrendim. Sizde de süreç böyle mi ilerledi? Her şeyi buraya gelince mi öğrendiniz?

Aynen öyle oldu. Zaten çok iyi kurulmuş bir sistem var. Bizde de yarışmacılar geldiğinde ister istemez esneklik olacağını düşünerek geliyorlar. Daha Türkiye'de havalimanından alındıkları anda o esnekliğin hiç olmadığını anlıyorlar. Kimsenin kimseyle birebir görüşme imkânı yok. Özellikle sunucu ile yarışmacıların oyun alanı ve yuvarlak masa dediğimiz seçimler dışında bir araya geldiği hiçbir yer yok. Kalede bile birbirimizi ancak uzaktan görebiliyoruz, orada da hiç diyalogumuz olamıyor. Keza kalenin içinde de hayatları belirli bir sistemle ilerliyor. Belli saatte odalarına çekiliyorlar. Odaların önünde mutlaka bir güvenlik görevlisi oluyor, kapılarda alarm var yani odalardan çıkamıyorlar. Bana da başta biraz sert geldi ama oyunun en iyi şekilde oynanmasının tek yolu bu. Sistem böyle kurulmazsa bir şeyler eksik kalır. Buna asla izin vermiyorlar. Bütün ülkelerde uygulanan belirli bir matematik var, burada da onu uyguladılar. Bir iki yarışmacıyı önceden duymuştum ama ben de kadroyu buraya gelmeye çok yakın bir zamanda öğrendim. Onlar ise birbirlerini hiç bilmiyorlardı. Belçika'ya geldiklerinde havalimanından alındılar, otellerine yerleştirildiler. İlk çekim günü arabalara bindiklerinde gözleri açıldı ve ilk kez kimlerle yarıştıklarını gördüler.

"GERİLİMİ VE TANSİYONU ÇOK YÜKSEK BİR YARIŞMA OLDUĞU İÇİN OYUNLAR, HER BÖLÜMDE YARIŞMACILARIN BİR ARAYA GELİP ORTAK HAREKET ETTİĞİ, BİRBİRLERİNİ BİRAZ DAHA TANIYIP TEK BİR AMAÇ UĞRUNA BİRLİKTE SAVAŞTIKLARI ANLAR. BU YÜZDEN DE OLDUKÇA EĞLENCELİ GEÇİYOR. BURADA GERÇEKTE GÜZEL OYUNLAR KURULMUŞ."

O anı siz gördünüz mü?

Onu görmedim. Ben de birinci bölümü kurgudan sonra izleyeceğim. Sadece göz bantlı fotoğraflarını gördüm. Arabanın içinde, kaçırılıyormuş gibi, gözü bantlı dört insan... "Aç," denince bantları çıkarıp, "Ah sen de mi buradasın, sen de mi buradasın?" demeleri...

Diğer arabada kimlerin olduğunu hiç bilmiyorlar. Onu da kaleye gelince öğreniyorlar. Arabaların camları da özel, filmli. Kaleye yanaşıp indikten sonra ancak kendi arabalarının dışındakileri görebiliyorlar. O şokla kalenin önüne geliyorlar. Herkesin birçok şeyi orada öğrendiği ve gerçekten şaşırdığı anlar oldu. O yüzden hakikaten çok özenli bir format.

Bunun dışında bölüm içinde çeşitli oyunlar da oynanıyor. Detaylara girmeden, o oyunları nasıl tarif edersiniz? Nasıl bir atmosferde geçiyor?

Gerilimi ve tansiyonu çok yüksek bir yarışma olduğu için oyunlar, her bölümde yarışmacıların bir araya gelip ortak hareket ettiği, birbirlerini biraz daha tanıyıp tek bir amaç uğruna birlikte savaştıkları anlar. Bu yüzden de oldukça eğlenceli geçiyor. Burada gerçekten güzel oyunlar kurulmuş.

Bir yandan tansiyonu biraz düşürmek, aralarında keyifli anlar yaşamak için mücadele ediyorlar gibi görünüyor ama her oyunda belli bir para kazanıp ortak kasaya ekliyorlar. Tabii birlikte verilen tüm emek günün sonunda tek bir kişiye kalabilir. Eğer bir hain sona kalırsa ödülü o alacak. Yani bütün bu çaba boşa da gidebilir ve bir hain hepsini kandırmış olabilir. Matematiği bunun üzerine kurulu. Eğer hainlerin hepsini bulurlarsa bu kez masumlar aralarında paylaşabiliyor.

Görevler daha çok fiziksel olarak mı zorlayıcı, yoksa mental olarak mı yıpratıcı? Şu ana kadar görevlerle ilgili gözleminiz ne oldu?

Bence görevlerin mental olarak en yorucu tarafı, bütün bu çabanın boşa gitme ihtimalinin olması. Psikolojik olarak bu zaten onları yoruyor. Ama genel olarak oyunların hepsi fiziksel efor istiyor. Hem o fiziksel eforu gösterip parayı kazanmak hem de sonunda "sen gönderildin, alamıyorsun" riski onları çok geriyor. O oyunlarda çok fiziksel efor harcamayan ama iyi oynadığı için neredeyse hiçbir şey yapmadan bütün ödülü alabilecek bir hain de olabilir aralarında. Yani fiziksel tarafı yoğun ama mental tarafı daha ağır. "Kazandık," diyor, ortak kasaya para ekleniyor ama aynı akşam buradan gidebilirsin. Asıl yorucu tarafı bu.

Yani tek bir mental hamle, herkesin emeğini boşa çıkarabiliyor mu?

Evet. Oyunların içinde de bir oyun var aslında; oyun sırasında da oyuna devam etmeleri gerekiyor. Bazen grup grup içeri giriyorlar ve bir strateji belirlemeleri gerekiyor. Detay vermeyeyim ama tek bir hamle onları çok avantajlı bir hale getirebilir. Ya da "Ne oluyor burada?" derken o şaşkınlık anında birçok avantajı kaybedebilirler. O yüzden oyunlar gerçekten çok iyi kurgulanmış. Çok izlenesi bir tarafı var.

Peki, siz bu oyunda yarışmacı olmak ister miydiniz?

O gerilimi yaşamak istemezdim. 😊 Gerçekten yarışmacılarda da şimdi görüyorum. Yuvarlak masaya geldiğimizde ben ayakta oyunu kuruyorum ama onlardan biri olmak çok gergin bir şey. Eleme sırasında orada olmak, herkesin neden seni yazdığını duymak... "Ben öyle yapmadım ki!" diye anlatmaya çalışmak ama artık çok geç olması... Ama oynasaydım muhtemelen hain olmak istemezdim. Masum olup hainleri avlamaya çalışmak daha çok işime gelirdi.

Hain olmak çok zor da bir yandan.

Çok yalan söylüyorsunuz, kesinlikle. "Vay arkadaş!" dedirtiyor insana; ne kadar güzel ve kolay söylüyor yalanları diye düşünüyorsunuz.

Tam o noktada ne hissediyorsunuz? Gerçeği bilen kişi olarak mimiklerinizi nasıl kontrol ediyorsunuz? Karşı- nızdaki insanın açıkça yalan söylediğini görüyorsunuz ve gerçeği biliyorsunuz sonuçta...

Ben biliyorum, evet. Kimseyle neredeyse doğrudan göz teması kurmuyorum. 😊 "Aa, bana bakıyor!" dediğiniz anda yarım saniye sonra bakışım geçmiş, dolaşmış ve tekrar size gelmiş oluyor. Jest ve mimikleri çok kullanmıyorum. Burada varlığımla yokluğum bir olsun istiyorum ama var olduğumda da var olmanın gereğini yerine getiriyorum. Sonuçta çok kalabalık bir ekip. Bazen tansiyon yükselebilir, öfkelenebilirler, çok fazla konuşmak isteyebilirler. Onu dengelemek zor oluyor. Ama artık alıştılar, sistemi herkes biliyor.

Ben de İngiltere versiyonunu biraz izledim. Drama elementi çok yüksek formatın. İlişkiler, ittifaklar kuruluyor; kavgalar çıkabiliyor. Henüz çok başındasınız ama benzer şeyler yaşanacağını öngörüyor musunuz?

Tabii. Dün ve bugün ufak gerilimler başladı ve bu, tansiyonun yükseleceğini çok rahat gösteriyor. Mesela bu akşamki round table'i çok merak ediyorum. Çünkü bugünkü oyunu oynarken oldukça gerildiler ve oyun bittiğinde sözlü atışmalar başladı. "Tamam artık, yeter, yapmayın arkadaşlar!" noktasına geldi. Şimdi herkes bıçaklarını bileyip burayı bekliyor her şeyi konuşabilmek için. Onu buradan izlemek çok güzel oluyor tabii.

Şimdi, Brüksel'de bir kaledeyiz. Burayı nasıl tarif edersiniz? Nasıl bir atmosferi var?

Ben burayı kale olarak tarif ediyorum. Oyunda da sürekli "kale" diyorum; bize daha uygun geliyor. Zaten burası bu format için restore edilmiş bir yer, bir stüdyoya çevrilmiş. Farklı ülkeler gelip burada bu konsepti çekiyor.

İnsan en çok şuna şaşırıyor: Bu kadar iyi korunmuş olması. Onlarca alan var ve gerçekten tarihi bir yapıyı alıp günümüze uyarlayarak kullanılabilir hale getirmişler, bunu dünyaya satıyorlar. Çok iyi bir sistem kurmuşlar. Sürekli başka ülkeler gelip çekim yapıyor ama inanılmaz iyi işleyen bir düzenleri var. Her şey belli bir matematik içinde ilerliyor; sizi gönderip başka bir ülkeyi alıyorlar.

Kostümleri giyince de zaten ortama ciddi bir hava geliyor. Tam fotoğrafık bir yer. 😊 Ben çok beğendim. Havası biraz sert ama atmosferi gerçekten insanı 300-400 yıl öncesine götürüyor. Evler, sokaklar, her şey... Çok fazla müdahale etmemişler. Koruyup günümüze adapte etmişler. Bu yüzden burada attığınız her adım size başka bir his veriyor.

Atmosferin bir parçası da bulunduğumuz kasaba aslında. Çok küçük bir yerdeyiz. Buradaki günleriniz nasıl geçiyor?

Çok sakin. Özellikle çekim yaptığımız kasabadaki hayat gerçekten çok sakin. Akşam sekiz, sekiz buçuk gibi ortalıkta neredeyse hiçbir şey kalmıyor. Arabalar geçmemeye başlıyor. Dokuz buçuğa doğru evlerin ışıkları da sönüyor. Sabah dört gibi de kalkıp hayatlarına başlıyorlar. Çok enteresan bir düzenleri var. Koca bir karayolu boyunca, neredeyse 10-12 kilometre boyunca tek bir çöp bile görmüyorsunuz. Bu, "Avrupa ne kadar temiz," demek değil aslında. Daha çok bu kültürün nasıl oturduğunu anlamaya çalışıyor insan. O yüzden hayran olmamak elde değil.

Sakin bir hayat arayan biri için tavsiye edilebilir bir yer. Ama bizim gibi keşmekeşe alışmış insanlar için beş on gün sonra, "Hadi gidip kaosumuza dönelim," deme hali de geliyor. Korna sesine, omuz atmalara, kaldırımdan geçen motokuryelere... Buna alışmış olmak biraz garip ama gerçek. Yine de on günlüğüne burada olmak harika bir dinlenme olur.

"THE TRAITORS, MUHTEMELEN DÜNYADA YARATTIĞI ETKİYİ BURADA DA YARATAKTI. ÇÜNKÜ ÇOK TEMEL BİR DUYGUYA VE MERAK UNSURUNA HİTAP EDİYOR. ÖZELLİKLE İLK SEZONDA TANIDIĞIMIZ İSİMLER OLDUĞUNDAN ONLARI BU FORMATTA İZLEMENİN SEYİRCİ İÇİN DAHA DA KEYİFLİ OLACAKTIR."

Çekimleriniz ne kadar sürecektir?

14-15 gün içinde çekip 10 bölümün tamamını bitirmeyi umuyoruz.

Az önce birinci sezon dediniz. İkinci ya da üçüncü sezon için şimdiden bir beklenti oluşmalı mı?

Ben sevileceğini düşünüyorum. Muhtemelen devamı olur. Ben olurum ya da olmam bilmiyorum; o zamanki şartlara göre değişir. Ama olduğu müddetçe bu yarışmayı sunmayı çok isterim.

The Traitors, muhtemelen dünyada yarattığı etkiyi burada da yaratacaktır. Çünkü çok temel bir duyguya ve merak unsuruna hitap ediyor. Özellikle ilk sezonda tanıdığımız isimler olduğundan onları bu formatta izlemek seyirci için daha da keyifli olacaktır.

The Traitors'ın yapısı, Türk seyircisinin bir yarışmadan beklediği unsurlara da oldukça uyuyor gibi. Şüphe, ihanet, ihtiras, entrika... Bu açıdan baktığınızda Türkiye'de nasıl karşılanacağını öngörüyorsunuz? Sizce en çok hangi tarafları seyircinin ilgisini çekecek?

Biz, dediğiniz gibi, ana akım dizilerde de dijital projelerde de entrikayı seviyoruz. Burada tanıdığımız kişilerin, kendi halleriyle entrika çevirmeleri seyirciye çok daha tatlı gelecektir. Çünkü hiçbirisi bir rol kişisi değil artık. Kendi isimleriyle, kendi kimlikleriyle bu oyunu oynuyorlar. Bir ağa dizisindeki karakterin yaptığı entrikayı izlemekten farklı bu. "Bu kişi gerçekten bunu yapabiliyormuş, bu kadar ileri gidebiliyormuş," diye izleyecekler. O yüzden özdeşlik kurmak da çok kolay olacak. Çünkü artık birebir, çıplak halleriyle gördüğümüz insanlar. Ana akımdan dijital kadar reality formatı zaten sevilen bir şey. Bir de bunu sevdiğimiz isimlerle izlediğimiz için daha gerçek, daha filtresiz bir yer oluyor. Direkt görebildiğiniz bir alan. O yüzden iyi karşılanacağını düşünüyorum.

İsim vermenizi istemeden soracağım. Muhtemelen kişileri az buçuk tanıyorsunuzdur. "Bu insan ne güzel yalan söylüyor," ya da "Ne iyi strateji kuruyor," dediğiniz biri çıktı mı?

Yarışmacıların hiçbirisiyle tanışıklığım yok. Hiç arkadaşım denk gelmedi içeride, bu da güzel oldu. Bir iki kez, "Merhaba, nasılsın?" dediğim insanlar var sadece. O yüzden bazıları ilk gördüğümde, "Bu böyle biridir," diye düşündüm ama hiç öyle çıkmayanlar oldu. "Çok iyi yalan söyler," dediklerimin yapamadığını, fire verdiğini gördüm. "Bu kişinin ne yaptığı hemen anlaşılır," dediğim halde hâlâ çok iyi gidenler var. Herkes ayrı ayrı şaşırtıyor.

Yani izleyici de epey şaşırarak gibi görünüyor.

Evet. Ben burada böyle şaşıırıyorsam onlar çok daha fazla şaşırarak.

"SAHADA RAKİP BELLİ, BURADA DEĞİL"

PASCAL NOUMA ANLATIYOR

+ RÖPORTAJLAR: YASEMİN ŞEFİK +

Futbol sahalarının sert ve fiziksel dünyasından Belçika'daki bir kalede gerçekleşen *The Traitors Türkiye* deneyimine adım atan Pascal Nouma için bu kez mücadele kas gücüyle değil, zihinle veriliyor. Rakibin kim olduğunun bile net olmadığı, güvenin sürekli sınıandığı bu oyunda Nouma, yılların saha tecrübesini insan okumaya ve sakin kalmaya çeviriyor. Ona göre en büyük savaş görünmeyenle; çünkü bu oyunda rakip, karşında değil, bazen tam yanında bazen de insanın kendi zihninde.

Futbol sahasından sonra bu kez bir "zihin savaşı"ndasın... Hangisi daha zor?

Sahada rakibini görürsün, burada ise kimin rakip olduğunu bilemezsin. En zoru, görünmeyenle savaşımdır. Sahada güç var, burada zihin; zihin daha acımasız. Futbol fiziksel, bu oyun psikolojik. Rakibini bilmemek en büyük zorluk.

Fiziksel gücün hiçbir işe yaramadığı bir oyunda en büyük avantajın neydi?

Ben yıllarca insanların gözlerine bakarak ne düşündüklerini anlamayı öğrendim. Bu oyunda kas değil, sezgi kazandırır. Tecrübem beni hep bir adım öne taşıdı. Ve sakin kalabilmek en büyük avantajımdı.

İnsanlara güvenmek mi zor yoksa herkese şüpheyle yaklaşmak mı seni daha çok yordu?

Güvenmek risk... Ama sürekli şüpheyle yaşamak insanı tüketir. Ben risk almayı seçtim. Dengeyi kurmak en zoru.

Oyunda "liderlik" içgüdün devreye girdi mi yoksa geri planda kalmayı mı seçtin?

Liderlik bağırarak değildir, doğru anda öne çıkmaktır. Liderlik hissettirilir, gösterilmez. Ben okuyarak lider oldum, konuşarak değil.

"SAHADA RAKİBİNİ GÖRÜRSÜN, BURADA İSE KİMİN RAKİP OLDUĞUNU BİLEMEZSİN. EN ZORU, GÖRÜNMEYENLE SAVAŞMAKTIR. SAHADA GÜÇ VAR, BURADA ZİHİN; ZİHİN DAHA ACIMASIZ. FUTBOL FİZİKSEL, BU OYUN PSİKOLOJİK. RAKİBİNİ BİLMEMEK EN BÜYÜK ZORLUK."

En büyük yanılığını hatırlıyor musun? Kime güvendiğin ve neden?

Yanılgım bir kişiye değil, insanlığa güvenmekti. Fazla iyi niyetli olmak, insanlara fazla güvenmek. Yine de kendim olmaktan vazgeçmedim.

Kalede yaşanan sessizlik ve izolasyon seni nasıl etkiledi?

Sessizlik insanın iç sesini büyütür. Orada en büyük rakibim kendimdim.

Hain olsaydın nasıl bir oyun kurardın?

Güven verip en son darbeyi vururdum. Çünkü en güçlü silah, insanların sana inanmasıdır.

Diğer yarışmacılar arasında seni en çok zorlayan kimdi?

En tehlikeli oyuncu sessiz olandır, çok konuşan değil. İzleyen beni zorladı.

Bu yarışma sana insan doğası hakkında ne öğretti?

İnsan, korktuğunda gerçek yüzünü gösterir. Ve herkes düşündüğünden daha yalnızdır.

Kazanmak mı daha önemliydi yoksa oyunu çözmek mi?

Kazanmak bir sonuçtur. Ama oyunu çözersen zaten kaybetmezsin.

HEPSİ'DEN KALEYE :

YASEMİN YÜRÜK'ÜN GÜVEN VE SEZGİ SAVAŞI

Belçika'da bir kalede, dış dünyayla tüm bağların kesildiği bir atmosferde geçen *The Traitors Türkiye*, sadece bir yarışma değil; güvenin, sezgilerin ve insan psikolojisinin sınındığı sert bir deneyim. Türkiye'nin ilk girlband'i Hepsi ile tanınan Yasemin Yürük için bu süreç, daha en başından "oyun içinde oyun" hissiyle başlayan ve ilerledikçe yalnızlık, şüphe ve zihinsel yorgunlukla derinleşen bir yüzleşmeye dönüşüyor. Telefonun, iletişimin ve gerçekliğin dışarıda kaldığı bu dünyada en büyük mücadeleye, başkalarını çözmekten çok, kendi sezgilerine ne kadar güvenebildiğini anlamak oluyor.

Belçika'daki o kaleye ilk girdiğin an... "Burada kimseye güvenmemeliyim" hissi mi ağır bastı yoksa oyunu çözme merakı mı?

Aslında ikisi. Oyun içinde oyun olduğunu daha kaleye girmeden çok sert bir şekilde gösterdiler.

Telefon, internet ve dış dünya tamamen kesildiğinde zihnin nasıl değişti? Gerçeklik algın kaydı mı?

Bana çok iyi geldi başlarda. Sonlara doğru yaşadığım zorlukları arkadaşlarımla ve yakınlarımla paylaşmayı çok istedim. Ve tek başıma bununla baş etmek mental olarak çöküşe sebep oldu.

Oyunda insanları okumak mı daha zor yoksa kendini saklamak mı?

Okumak... Ah! Ve kendini okuduğuna ikna etmek...

"KİMSEYİ HAINLER KONUSUNDA VEYA MASUMLAR OLARAK BİRBİRİMİZİ BULMA KONUSUNDA İKNA EDEMEDİM. TETİKTE OLMAYI ZATEN KONUŞMAK BİLE İSTEMİYORUM. DÜŞÜNMEŞİ BİLE STRESE SEBEP OLUYOR."

İlk şüphelendiğin kişi kimdi ve neden? Yanıldığın an oldu mu?

Tabii ki oldu. Yaren.. Ve sonrasında çok üzüldüm.

"Bu kişi kesin hain," dediğin ama aslında sadık çıkan biri seni nasıl etkiledi?

Yaren... Kendime de çok kızdım.

Strateji mi seni ileri taşıdı yoksa sezgilerin mi?

Sezgilerim...

Kalede en çok zorlayan şey yalnızlık mıydı yoksa sürekli tetikte olmak mı?

İkisi de. Cem gittikten sonra genel olarak yalnız kaldım. Çünkü kimseyi hainler konusunda veya masumlar olarak birbirimizi bulma konusunda ikna edemedim. Tetikte olmayı zaten konuşmak bile istemiyorum. Düşünmesi bile strese sebep oluyor.

Güvendiğin birinin seni eleme ihtimaliyle yaşamak... Bu psikolojiyle nasıl baş ettin?

Masumlar tarafından bir masum olarak tehdit altında olmak uykularımı kaçırmıştı.

Oyunda kendi karakterinle ilgili yeni fark ettiğin bir şey oldu mu?

İkiyüzlülük yapamıyordum. :)

Bugün tekrar girsen aynı şekilde mi oynarsın yoksa tamamen farklı bir strateji mi kurarsın?

Hmmm, masum muyum hain mi? Değişir. :)

“DOĞRU ZAMANDA KONUŞAN, OYUNU YÖNETİR”

EMİR ELİDEMİR ANLATIYOR

Belçika’da bir kalede, dış dünyadan tamamen kopuk bir atmosferde geçen *The Traitors Türkiye* yalnızca bir strateji oyunu değil; akılla duygunun sürekli çarpıştığı bir zihin savaşı. Emir Elidemir için bu deneyim, başta mantıkla ilerleyen ama zamanla paranoya, şüphe ve duygusal baskıyla zorlaşan bir sürece dönüşüyor. Zaman kavramının silindiği, herkesin birbirini analiz ettiği bu kapalı dünyada en kritik mesele ne zaman konuşacağını, ne zaman susacağını bilmek. Çünkü bu oyunda kazanan, sadece doğruyu bulan değil, doğru anı yakalayabilen oluyor.

Bu daha çok akıl oyunu mu yoksa duyguyu mu? Sen hangisini öne çıkardın?

Aklın kazandırdığı kesin ama duygularla mücadele etmek gerçekten çok zor. Ne kadar mantıklı kalmaya çalışsan da duygular sürekli seni zorlayan taraf oluyor.

Kalede zaman kavramını kaybettin mi? Günler birbirine karıştı mı?

Çok net kayboluyor. Dış dünya yok, saat yok, rutin yok... Bir noktadan sonra günler değil, sadece “oyundaki anlar” kalıyor.

İnsanların yalan söylediğini anlamaya çalışmak seni nasıl etkiledi?

Başta yorucu, sonra refleks haline geliyor. Bir süre sonra herkesin her söylediğini analiz etmeye başlıyorsun, bu da insanı ister istemez paranoyak yapıyor.

"İNSANLARA KARŞI NE KADAR HIZLI MESAFE KOYABİLDİĞİMİ FARK ETTİM. NORMALDE DAHA SICAK BİRİYİM AMA ORADA BİR ANDA HERKESTEN UZAKLAŞIP TAMAMEN OYUNA ODAKLANABİLİYORUM."

İlk ittifakını nasıl kurdun ve neden o kişilere güvendin?

Enerjiye ve göz temasına baktım. Çok rasyonel bir seçim değil aslında; kiminle daha rahat iletişim kurabiliyorsam oradan ilerledim. Güvenmekten çok, "daha az riskli" olanı seçtim.

Güvendiğin biri sana ihanet etti mi? O an ne hissettin?

Bildiğim kadarıyla hayır. Ama bu oyunda hiçbir şeyden yüzde yüz emin olamıyorsun. O yüzden güven duygusu hep yarım kalıyor.

Oyunda sessiz kalmak mı yoksa konuşarak yönlendirmek mi daha güçlü bir strateji?

Doğru zamanda konuşmak. Sürekli konuşan da batıyor, tamamen susan da siliniyor. Zamanlamayı iyi yapan, oyunu yönetiyor.

Kalede hangi an, "Burada işler kontrolden çıkıyor," dedin?

Oyunun devamında paranoyadan delirmeye başladığım an. Gerçeklik ve oyun personaları birbirine girmeye başlıyor, orada kontrolü kaybettiğini hissediyorsun.

Bu süreçte kendinle ilgili seni şaşırtan bir özelliğin ortaya çıktı mı?

İnsanlara karşı ne kadar hızlı mesafe koyabildiğimi fark ettim. Normalde daha sıcak biriyim ama orada bir anda herkesten uzaklaşıp tamamen oyuna odaklanabiliyorum.

Yarışmadan sonra insanlara bakışın değişti mi?

Hayır. Bu bir oyun ve yaşanan her şey orada kaldı. Tüm yarışmacılar sadece oyunu kazanmak için oynuyordu. Kişisel sorunlar yaşamadım, hatta yarışma sonrasında yeni arkadaşlıklar kurduk.

“SEZGİNE GÜVENMEK YETMİYOR, İNANDIRMAN GEREKİYOR”

TARA DE VRIES ANLATIYOR

Belçika'da bir kalede geçen *The Traitors Türkiye*, dışarıdan bakıldığında büyüleyici bir atmosfer sunsa da içeride yaşananlar çok daha karanlık bir tablo çiziyor. Tara de Vries için bu deneyim, masalsı bir ortamdan çok, manipülasyonun, sezgilerin ve güven krizinin iç içe geçtiği yoğun bir psikolojik sınav. İzolasyonun ve iletişimsizliğin etkisini daha önce deneyimlemiş olsa da bu kez mücadele yalnızca kendisiyle değil; herkesin birbirini yönlendirmeye çalıştığı bir zihin oyunuyla. Bu oyunda asıl zorluk ise sadece doğruyu hissetmek değil, o doğruya başkalarını da inandırabilmek.

Kalenin atmosferi romantik bir masal mı yoksa karanlık bir psikolojik deney mi?

Kalenin atmosferi benim için açıkçası romantik bir masaldan çok karanlık bir psikolojik deney gibiydi. Tabii ki görsel olarak çok etkileyiciydi, odalar gerçekten büyüleyiciydi ve o alanın içinde zaman zaman bu atmosferi hissedebildim. Ama yaşadığımız olaylar, oyunun gerilimi ve zorlayıcı anlar kalenin masalsı tarafını benim için geri planda bıraktı. Genel olarak deneyim, güzelliğinden çok psikolojik derinliğiyle aklımda kaldı.

Kadın sezgisi bu oyunda gerçekten işe yarıyor mu? Sen bunu nasıl kullandın?

Bence kadın sezgisi bu oyunda kesinlikle işe yarıyor. Kadınların gözlem yeteneğinin daha güçlü olduğuna inanıyorum ve bu da oyunda büyük bir avantaj sağlıyor. Ancak benim için en zor kısım, hissettiğim şeyleri başkalarına inandırabilmektir. Sezginin kullanılması bir yere kadar, ama o sezgiyi doğru şekilde ifade edip kabul ettirmek asıl mücadeleydi.

İzolasyon ve iletişim yasağı seni duygusal olarak nasıl etkiledi?

İzolasyon ve iletişim yasağı benim için çok yabancı bir durum değildi. Daha önce inzivalara katıldığım ve spiritüel olarak bu tarz deneyimlere aşina olduğum için bu kısmı nispeten daha rahat geçirdim. Ama yine de telefonsuz kalmak ve dış dünyadan tamamen koparak böyle yoğun bir oyunun içinde olmak duygusal olarak etkileyiciydi.

"BU YARIŞMA BANA İNSAN İLİŞKİLERİYLE İLGİLİ ÇOK ÖNEMLİ BİR ŞEY ÖĞRETTİ: HER ZAMAN İÇ SESİNE GÜVENMEK. DIŞARIDAN GELEN BİLGİ, YÖNLENDİRME YA DA ALGI SENİ ÇOK KOLAY ETKİLEYEBİLİYOR. ASLINDA EN DOĞRU YOL, KENDİ MERKEZİNDE KALABİLMEK. AYNI ZAMANDA GERÇEK BAĞLARIN NE KADAR DEĞERLİ OLDUĞUNU VE KİME GÜVENECEĞİNİ DİKKATLİ SEÇMEK GEREKTİĞİNİ BİR KEZ DAHA HATIRLATTI."

İlk güven bağı kurduğun kişi kimdi ve neden?

İlk güven bağı sanırım Yasemin Yürük ile kurdum. Başlarda kimseye güvenmek mümkün olmuyor ama oyun ilerledikçe bazı insanlar sana daha yakın hissettirmeye başlıyor. Aynı düşüncelere sahip olmak, onunla konuşabilmek bana iyi geldi ve bu bağ zamanla daha da güçlendi.

Oyunda manipülasyonla karşılaştığında bunu fark etmek kolay mıydı?

Oyunda manipülasyonu fark etmek kesinlikle kolay değildi. Hatta manipülasyonun olmadığı bir an bile yoktu diyebilirim. Herkes bir şey söylüyor, herkes bir şey ima ediyor... Bir noktadan sonra neye inanacağını şaşırıyorsun. Bu da oyunu hem zorlaştırıyor hem de daha yoğun hale getiriyor.

Hain olsaydın insanları nasıl yönlendirirdin?

Açıkçası hain olmanın çok zor bir rol olduğunu düşünüyorum. Gerçek hayatta da sürekli yalan söyleyebilen insanların bu rolü daha rahat oynayabileceğine inanıyorum. Benim karakterime çok ters bir şey olduğu için bunu yapamazdım. Masum kalmak bile zorlayıcıydı, o yüzden hain olanlara gerçekten saygı duyuyorum.

Kalede en çok zorlandığın an hangisiydi?

Kalede zorlandığım anlar oldukça fazlaydı. Ama en çok zorlandığım şey kendimi doğru ifade edebilmektir. İnsanları ikna etmek, kendini anlatmak gerçekten çok zordu. Özellikle bazı kişilerle iletişimde, sürekli üzerinize geldiğinde sakın kalmak ve kendin olmaya devam etmek ciddi bir mücadele haline geliyor.

"Artık kimseye güvenemem," dediğin bir kırılma anı yaşadın mı?

Evet, "Artık kimseye güvenemem," dediğim bir kırılma anı oldu. Daha kaleye girer girmez iki yarışmacının vedasıyla oyunun gerçek doğasını anladım. O andan itibaren herkesin kendi oyununu oynadığını kabul ettim ve güven duygusu tamamen ortadan kalktı.

Bu yarışma sana insan ilişkileri hakkında ne öğretti?

Bu yarışma bana insan ilişkileriyle ilgili çok önemli bir şey öğretti: Her zaman iç sesine güvenmek. Dışarıdan gelen bilgi, yönlendirme ya da algı seni çok kolay etkileyebiliyor. Aslında en doğru yol, kendi merkezinde kalabilmek. Aynı zamanda gerçek bağların ne kadar değerli olduğunu ve kime güvенеceğini dikkatli seçmek gerektiğini bir kez daha hatırlattı.

Şimdi geriye dönüp baktığında en büyük hatan neydi?

Geriye dönüp baktığımda "en büyük hatam" diyebileceğim tek bir şey yok. Hepimiz bu oyunu ilk kez deneyimledik ve doğal olarak hatalar yaptık. Ama genel olarak süreci olduğu gibi yaşamaktan memnunum. Belki daha farklı bir strateji kurabilirdim ya da başta daha fazla konuşabilirdim. Ama ben önce gözlemleyip sonra hareket etmeyi tercih ettim. Ve bu süreçten çok şey öğrendiğim için her haliyle değerliydi.

EPI
-SO-
-DE

the traitors türkiye

PRIME VIDEO

KAPAK KONUSU

THE TRAITORS TÜRKİYE

KALEDE ENTRİKA, KAHVALTIDA GÖZYAŞI

+ YAZI_//_OBEN BUDAK +

Son dönemin en yetenekli komedyeni Giray Altınok, Türkiye pazarını domine etmiş durumda. Nereye baksak onu görüyoruz; sinemada *D.I.S.C.O* isimli filmi, *Prens* dizisi, reklamlar, röportajlar onunla dolu dolu geçiyor. Üstelik bu durumdan herkes çok memnun. "Yeter artık," diyecek gibi oluyoruz ama sonra o kendine has personasıyla bir ekrana çıkıyor, "Tamam abi, sen istersen hava durumu sun, onu da izleriz," kıvamına geliyoruz. Ondaki şeytan tüyü eğlence dünyasındaki çok az kişide var. Prime Video'nun *The Traitors* uyarlamasında da durum değişmemiş. Giray, yarışmanın sunucusu değil de kalenin nesillerdir orada yaşayan, biraz tekinsiz ama çok karizmatik sahibi gibi çökmüş programa. Kalede yaşanacakları çok iyi anlatıyor. Üstelik bunu yarışmacılarla yakın ilişkiler kurmadan, *The Traitors Türkiye* için yarattığı personadan hiç çıkmadan yapıyor.

JEMEPE KALESİ'NDE BİR "KURLAR SOFRASI"

Çekimler Belçika'daki Jemeppe Kalesi'nde yapılmış. Mekân o kadar etkileyici ki insan izlerken, "Şimdi köşeden bir kont çıkacak ya da biri yanlışlıkla gizli geçide düşecek!" diye bekliyor. Böyle gerilimli bir ortamda, yarışmacılar arasındaki o muazzam dedikodu trafiği ilginizi ayakta tutuyor. Bizim milletçe en sevdiğimiz spor dalı olan "arkadan iş çevirme" ve "stratejik gıybet" bu formatta resmen sanat icrasına dönüşmüş.

ÇEKİMLER BELÇİKA'DAKİ JEMEPPE KALESİ'NDE YAPILMIŞ. MEKÂN O KADAR ETKİLEYİCİ Kİ İNSAN İZLERKEN, "ŞİMDİ KÖŞEDEN BİR KONT ÇIKACAK YA DA BİRİ YANLIŞLIKLA GİZLİ GEÇİDE DÜŞECEK!" DİYE BEKLİYOR. BÖYLE GERİLİMLİ BİR ORTAMDA, YARIŞMACILAR ARASINDAKİ O MUAZZAM DEDİKODU TRAFİĞİ İLGİNİZİ AYAKTA TUTUYOR. BİZİM MİLLETÇE EN SEVDİĞİMİZ SPOR DALI OLAN "ARKADAN İŞ ÇEVİRME" VE "STRATEJİK GIYBET" BU FORMATTA RESMEN SANAT İCRASINA DÖNÜŞMÜŞ.

TEHLİKELİ GECE MEKTUPLARI

Formatı bilmeyenler için özetlemem gerekirse Hainler ve Masumlar olarak kategorize edilmiş yarışmacılar, kimin hangi tarafta olduğunu tahmin etmeye çalışıyor. Tabii günler ilerlerken "hainler" de boş durmuyor ve her gece bir araya gelip ertesi gün güneşin doğuşunu göremeyecek talihsizi seçiyorlar. Programın en gerilimli anı kesinlikle sabah kahvaltıları. Kapı her açıldığında, "Acaba kim gelmeyecek?" diye beklemek o masada biz oturuyormuşuz gibi bir stres yaratıyor. "Bu kesin finale gider," dediğiniz isimlerin pat diye elenmesi, formatın o acımasız ama eğlenceli tarafını besliyor.

Yarışmacılar da çok iyi seçilmiş. Sosyal medyada çok güçlü isimlerin yanı sıra efsanevi futbolcu Pascal'ı bir TV şovunda izlemek zaten başlı başına bir terapi. Adamın varlığı, o gergin ortama bile "Beşiktaş Çarşı" enerjisi ve öngörülemez bir neşe katıyor.

BİZİMKİLER DAHA MI "HAIN"?

Dünyada özellikle Birleşik Krallık (Claudia Winkleman'ın sunumuyla bir ikon oldu) ve ABD versiyonları ortalığı kasıp kavurdu. Oralarda insanlar daha "soğukkanlı" stratejiler güderken bizim versiyonda duyguların, ani çıkışların ve o meşhur Türk tipi akıl oyunlarının devreye girmesi işi bambaşka bir yere taşımış. Giray Altınok'un bu global formatı alıp üzerine kendi mizah sosunu dökmesi, yarışmayı sadece bir "kim vurduya gitti" programından çıkarıp bir karakter komedisine dönüştürmüş. Sonuç olarak, Prime Video kütüphanesinde hem zekâ dolu bir oyun hem de yüksek dozda drama arıyorsanız, Jemeppe Kalesi'ne davetlisiniz. Aman kimlerle dost olduğunuza dikkat edin, bir anda kahvaltıda tabağınız boş kalabilir!

EPI	big mistakes
SO	NETFLIX
DE	ANALİZ

ARADIĞIMIZ NEŞE: **BIG MISTAKES**

+YAZI_//_BURCU ASENA ŞAHİN GENÇOĞLU+

A

ile komedisinde *Schitt's Creek*'le birlikte yepyeni bir dünya yaratan Dan Levy'nin yeni bir dizi yapacağını duyunca oldukça heyecanlandım.

Büyük bir irade gösterip iki güne yayarak izlediğim *Big Mistakes* tam ihtiyacım olan şeydi. Kısa bölümler, heyecan verici hikâye, insanı sesli güldüren anlar ve Levy'nin karakter ve özellikle matriarch yaratımındaki başarısı...

Küçük bir kolye hırsızlığı neticesinde başları mafyayla belaya giren iki kardeş, Morgan ve Nicky'nin öyküsü ön planda, arka plandaysa belediye başkanlığını kazanmaya çalışan anneleri Linda ve ona yardımcı olan küçük kardeşleri Natalie var.

Aile çevresinde tanıştığımız yan karakterler en azından bu sezonda çok fazla ön plana çıkmıyor ama hikâyesinin derinleşmesini beklediğimiz en azından bir kişi var, o da Natalie'nin kocası Kevin. Şimdilik silik bir karakter gibi gözükse de ileride bizi şaşırtacağını düşünüyorum.

Mafya tarafındaysa biz Türk izleyicileri heyecanlı bir karşılaşma bekliyor: Boran Kuzum. Yabancı yapımlarda yer alan oyuncu sayımız hâlâ az, özellikle platformlar bazında. Dolayısıyla Boran Kuzum'un dizide yer alacağını duyduğumda şaşırmadığımı söyleyemem. Dizin ana karakterlerinden biri olmasını ve muhtemelen gelecek sezonda (olursa) çok daha önemli bir rol oynayacak oluşunu ise hiç beklemiyordum.

Sosyal medya, Boran Kuzum konusunda ikiye bölünmüş halde: Aksanını eleştirenler ve yüceltenler. Mesele Türklerin aksanı ve İngilizce konuşma becerisi olduğunda aklıma hep Cem Yılmaz'ın bir gösterisinde bir tek bizim milletimizin kusursuz konuşmak istediğinden, hata yapmaktan bir tek bizim bu kadar utanç duyduğumuzdan bahsedışı geliyor. Bu çekingenliğimiz bizi İngilizce konuşmaktan geri tuttuğu gibi, gurur duymamız gereken böyle bir durumda bile hemen karşı cepheye geçip eleştiri silahlarını kuşanmamıza yol açıyor. Sanmıyorum ki Rus veya Alman aksanını bu şekilde eleştirelim.

BIG MISTAKES
BİR SCHITT'S
CREEK DEĞİL AMA
SCHITT'S CREEK
DE ÇOK SAYIDA
SEZONUyla
BİZİ AİLENİN
BİR PARÇASI
KILMIŞTI.
SEKİZ BÖLÜMLE
BUNU BEKLEMEK
HAKSIZLIK OLUR.
ELEŞTİRMekten
KAÇINMAYALIM
AMA YALNIZCA
EKSİKLERE
ODAKLANARAK
DA KOMEDİ
AÇISINDAN YOKLUK
ÇEKTIĞİMİZ BU
DÖNEMDE BİZİ
GÜLDÜREBİLECEK
BİR İŞTEN MAHRUM
KALMAYALIM
DERİM.

Alışık değiliz, kulağa farklı geliyor elbette ama ben Boran Kuzum'un olması gerektiği gibi Türk aksanıyla konuşmasını da oyunculuğunu da beğendim. Aralara serpiştirilen Türkçe kelimeler, çalan Türkçe şarkılar, kolundaki o kocaman Yasemin dövmesi çok keyif veren detaylardı benim için. Rolün altından başarıyla kalktığını düşünüyorum. Bilindik platform oyuncularımız yerine farklı bir yüz görmek de bence sevindirici.

Eleştiriler elbette yabancıların genç Johnny Depp'e benzetip pek beğendiği Boran Kuzum'la sınırlı değil. Hikâyenin derinlikten yoksun olduğu ve mantığa çok da uymadığı söyleniyor. Açıkçası hikâyenin bu kadar başındayken ve bir komedi izliyoruz derinlik beklentisi içine girmiyorum. Beni güldürmesi, verdiği keyif ve hikâyenin kendini izletecek kadar merak ögesine sahip olması şimdilik yeterli.

Dizinin müziklerine geçmeden önce şahsen favori karakterimden de bahsetmem gerek. Laurie Metcalf'in canlandırdığı, ailenin matriarhi Linda bence Catherine O'Hara'nın kalbimize kazıdığı Moira gibi ölümsüzleşme potansiyeli olan bir karakter. Büyük ifadeleri, tepkileri, hayatı büyük yaşayışı hatta oğluna laf etti diye rakibini yumruklayıp sonrasında ne yapacağını bilemeyerek oradan kaçışı hem çok sevimli hem şaşırtıcı. Belediye başkanı olarak geçireceği yeni sezonda neler yapacağını görmeyi merakla bekliyorum.

Dizinin müzikleri Peaches ve Nora Kroll-Rosenbaum işbirliğiyle hazırlanmış. O heyecan ve kardeşlerin beceriksizliği, ailedeki genel "ne yaptığımızı pek bilmiyoruz" havasını çok güzel aktaran besteler bunlar. Benim favorim kesinlikle "Killer Drawers" ve "Bad Witch".

Neticede *Big Mistakes* bir *Schitt's Creek* değil ama *Schitt's Creek* de çok sayıda sezonuyla bizi ailenin bir parçası kılmıştı. Sekiz bölümle bunu beklemek haksızlık olur. Eleştirmekten kaçınmayalım ama yalnızca eksiklere odaklanarak da komedi açısından yokluk çektiğimiz bu dönemde bizi güldürebilecek bir işten mahrum kalmayalım derim.

PERDE

CEM ZEYNEL KILIÇ & TÜLİN ÖZEN

+ RÖPORTAJ: ORÇUN ONAT DEMİRÖZ +

Özkan Çelik'in yönettiği *Perde*, 3 Nisan'da vizyona girdi. Katıldığı festivallerden ödüllerle dönen film, taşra anlatılarına, köy alegorilerine sıkışan "arthouse" sinemamız için harika bir kaçış sunuyor. Yeni orta sınıfın, zincirlenen beyaz yakalılarının sınıf ve etik temelli kara komedisini sunan yapım, aynı zamanda şehirli çoğunluğun ikiyüzlülüğüne dair ayna görevi görüyor.

Filmde başrolleri paylaşan Cem Zeynel Kılıç ve Tülin Özen ile özel bir röportaj gerçekleştirdik. Hem senaryo ve yapım sürecinde yaşananları hem de filmin temsil ettiklerini, mesajlarını, eleştirilerini konuştuk. Keyifli okumalar.

Perde vizyona girdi, vizyon öncesinde dolaştığı festivallerde de ilgiyle karşılandı, ödüller aldı. Tülin Hanım'a da Altın Koza'da "En İyi Kadın Oyuncu" ödülünü getirdi. Neler hissediyorsunuz?

Cem Zeynel Kılıç: Öncelikle hakkıyla kazanılmış bir ödüldü. İzleyince göreceksiniz. Tülin'le okul yıllarından başlayan bir dostluğumuz var, hem senaryo hem de oyuncu olarak katkıda bulunduğum bu filmle ödül alıp taçlanması beni inanılmaz mutlu etti. Çok gurur duydum.

Tülin Özen: Festival sürecinde senaryosu ve kadrosu bu kadar güzel bir filmin seyirci tarafından çok sevildiğini gördüm. Tabii ki oynadığım karakterin ödüle layık görülmesi de çok güzel, her zaman çok güzel ama seyirciyi bu kadar eğlendiren ve harekete geçiren bir filmde olmak en keyifli yanı.

Yönetmen Özkan Çelik ile birlikte Cem Bey'in de senaryoda parmağı var. Perde simgeledikleri ve kent hayatındaki temsilleriyle dikkat çeken bir yapımdır. Fikir nasıl gelişti, yazım ve hazırlık süreci nasıldı?

Cem Zeynel Kılıç: *Perde*, Özkan'ın kendi kaygılarından yola çıkan bir hikâyeye fikriyle başladı. Pandemi döneminde internet üzerinden yaklaşık 40 günde hikâyeyi birlikte senaryo haline kavuşturduk. Daha sonra senaryoyla ilgili ara ara düzeltmeler yaptık. Ancak Özkan senaryoya çok güvendiği için destek başvuruları yapmadan filmi çekmek istedi. Bir yıl kadar sonra cast aşaması derken kendimizi Faruk Barman'ın evinde bulduk. Faruk da filmde hem oyuncu hem de ortak yapımcı olarak yer aldı.

Açıkçası filmde perdenin bir metafor olarak kullanımını ve gizlediklerini çok sevdim. Film ilerledikçe de kendimizi sınıfsal kökenli etik bir yüzleşmenin ortasında buluyoruz. Aynı zamanda film, konforundan vazgeçemeyen ve kendilerini baskılayan beyaz yakalılara, orta sınıfa dair bir eleştiri de sunuyor. Bununla ilgili neler söylemek istersiniz?

Cem Zeynel Kılıç: Filmimiz bütçe dolayısıyla tek mekânda geçen bir senaryo fikriyle doğmuştu. Dediğiniz gibi, hikâyeyi de orta sınıfın ahlak anlayışı, sınıf çatışması ve adalet duygusu üzerine kurmuştuk. Bu konuları ele alarak ülkemizi resmetmeye çabaladık.

Seyircilerin de kendilerini ya da tanıdıklarını görmesini istedik. Bir yandan da filmde geçen olayda nasıl bir tutum takınmaları gerektiğine dair soru sordurmaya çalıştık. Amacımız toplumsal bir gerçekliğe parmak basmaktı. Ayrıca filmin temposunu da diyalogların ritmi ve dinamikliği ile sağlamaya çalıştık.

Tülin Özen: Bence filmimiz sadece beyaz yakalılara dair bir eleştiri sunmuyor. O evde ve masada sadece beyaz yakalılar yok. *Perde*; kendimizi başarıya, paraya, başkalarını geçmeye zorladığımız bu sisteme ve o sistem içindeki korkularımızla kurduğumuz ilişkiye dair bir eleştiri sunuyor.

**Bir yandan da film neredeyse tek mekânda, bir evde geçiyor. Tek mekân-
da geçen ve tansiyonun giderek arttığı bir film yapmanın zorlukları nelerdi?
Buna nasıl hazırlandınız, çekim süreci nasıldı?**

Cem Zeynel Kılıç: Cast'ın önceden belli olması çok işimize yaradı, filmin diğer hazırlıklarını yaparken belli aralıklarla buluşup prova yapmamıza imkân sağladı. Yaklaşık sekiz aylık bir sürede roller belli olmuştu. Sete çıktığımızda da kimsenin kafasında soru işareti kalmamıştı.

Filmi izleyenler oyuncuların doğaçlama yaptığını düşünebiliyor, akıllarına böyle sorular gelebiliyor ki böyle bir şey yok. Bence bu durum, oyuncu seçimlerinin ne kadar doğru olduğunun ve oyuncuların da ne kadar iyi oynadıklarının bir göstergesi. Zaten ikinci ya da üçüncü provada tüm oyuncu kadrosuyla bir "ensemble" oluşturduk. Bu yüzden de çekimler çok rahat geçti diyebilirim.

Tülin Özen: Ben oyuncu olarak bu filme tiyatro alışkanlıklarım ile hazırlandım diyebilirim. Ekip de bu disipline alışık oyuncularla oluştuğu için benim adıma çok rahat geçti ön hazırlık ve çekim süreci.

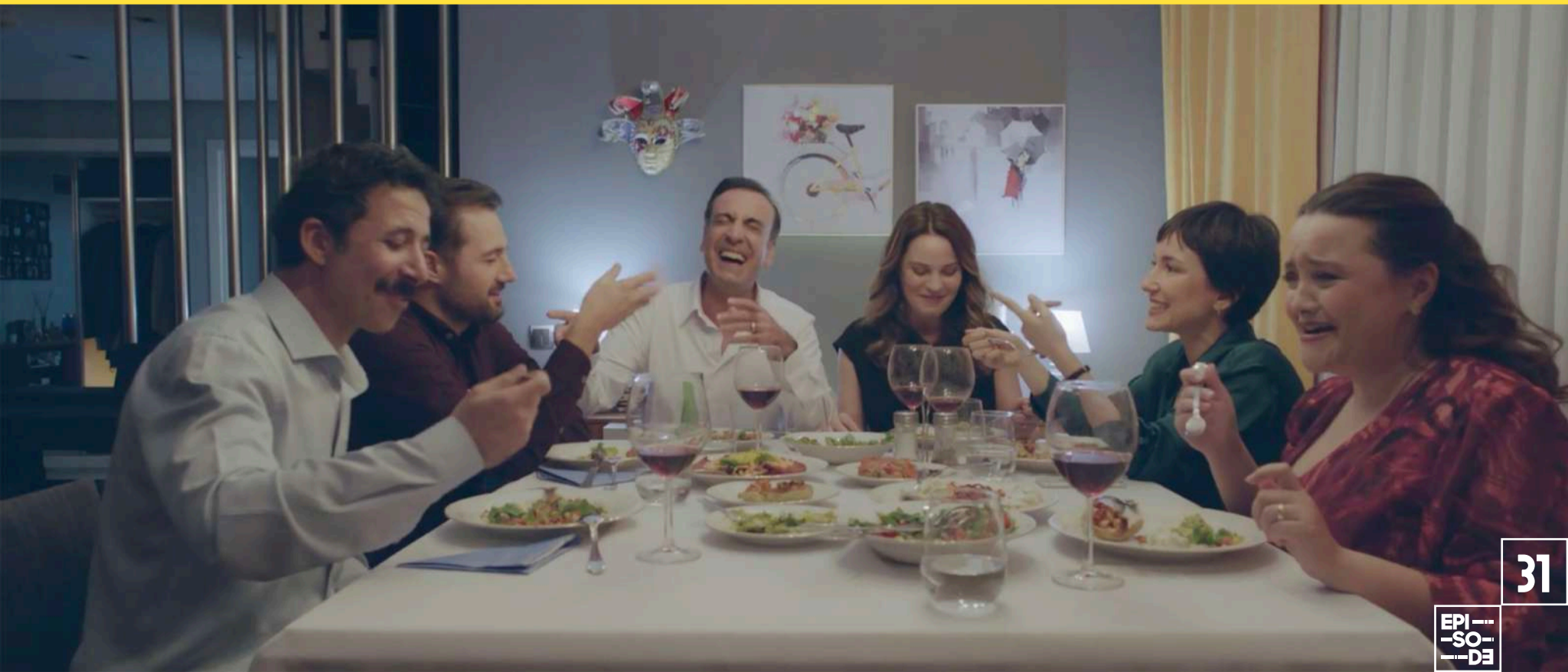
Perde filmini anlatmak istediği karakterler, ilişkiler ve güncel bir şehir hikâyesi olarak da sevdim. Son yıllarda sinemamız taşra anlatılarına çok sıkıştı, Perde bu açıdan da farklı bir hikâye. Bununla ilgili düşünceleriniz neler?

Cem Zeynel Kılıç: Doğrusu filmin bütçesini göz önünde bulundurduğumuz için tek mekâna indirgedik hikâyeyi. Bu, kırsalda geçen bir hikâye de olabilirdi. Tabii Özkan'ın yanlış anlaşılma kaygısından çıkan bu fikir daha sonra kendimizin, çevremizin, sizin, kısacası bir kenti kent yapan orta sınıfın evine taşındı.

Bir yandan da bu eve sokacağımız karakterlerle konuyu Türkiye geneline açmamız gerekiyordu. Sanırım bu açıdan da başarılı olduk. İzleyenler çok kolay bir seyir içinde karakterleri hemen kabul ediyor. Gelen tepkilerden kolayca anlıyoruz bunu.

Tülin Özen: Açıkçası sinemada ya da tiyatrodaki istediğimiz konularda, istediğimiz janrlarda hareket edebildiğimiz müddetçe zenginleşebiliriz. Özellikle sinemanın seyirciyle kurduğu ilişkiyi bu şekilde canlı tutabiliriz diye düşünüyorum. Formülleşmiş ya da bizden beklenen hikâyelerden kaçmakta fayda var.

"BENİM İÇİN PERDE'NİN EN GÜZEL KISMI YILLAR SONRA CEM YENİ BİR ŞEY DENERKEN YANINDA OLMAKTI. MESLEKİ OLARAK EN ÇOK SAYGI DUYDUĞUM OKUL ARKADAŞLARIMDAN BİRİ. YILLAR ÖNCE DEVLET TİYATROLARI SINAVINA GİRERKEN DE YANINDAYDIM, YILLAR SONRA KENDİ SENARYOSU ÇEKİLİRKEN DE. BEN FESTİVALE OYUN YAPACAĞIM ZAMAN DA İLK ONU ARAMIŞTİM. YILLARA YAYILAN, İŞLE İLGİLENEN VE SADECE 'KANKALIKTAN' İBARET OLMAYAN BU HAL, BENİM İÇİN ÇOK ÖZEL. BANA ÖNERİLEN ROL DE ÇOK İNCELİKLİ VE DAHA ÖNCE OYNAMADIĞIM TÜRDE KARAKTER ÖZELLİKLERİ GÖSTEREN BİR KADIN." - TÜLİN ÖZEN

Perde, yönetmen Özkan Çelik için de bir sıçrama filmi diyebiliriz. Özkan Çelik ile yollar nasıl kesişti, o süreç nasıl işledi ve nasıl şekillendi?

Cem Zeynel Kılıç: Özkan ile bir dizi auditionında tanışmıştık. O auditiondan sonra da aklımda kalmışım, beni çağırdığı başka bir filme çağırırdı. Dostluğumuz böyle başladı. Ben de tiyatro oyunları yazarken onun senaryolarını okuyordum. Aramızda sürekli bir fikir alışverişi yaşıyordum.

Elbette sinemanın bütçeyle ilişkisi tiyatrodaki gibi değil. Pandemi döneminde yürüyüş yaparken, "Neden tek mekânda geçen düşük bütçeli bir senaryo yazmıyorsun?" diye öneride bulunmuştum. Örnekleri konuştuk, filmin hikâyesini tartıştık ve *Perde*'nin senaryosunu da böyle oluşturduk.

Tülin Özen: Senaryo bana geldiğinde Özkan ve Cem zaten bir ekip düşünmüşlerdi. Cem'i okuldan tanıyorum. Oyuncululuğuna, yeteneğine, tiyatro ve sinema bilgisine çok güvendiğim bir isim. Dolayısıyla senaryo bana geldiğinde heyecanla okudum ve çok sevdim... Ekibi de çok sevdim, dediğim gibi. Fakat filmi ne zaman çekeceğimiz belli olmadığından biraz beklemek durumunda kaldık. İlk bulduğumuz fırsatta da çektik.

Filmin final blokunda ataerkilliğe, eril zorbalığa ve toksik masküleniteye dair çok önemli vurgular var. Zeynep karakteri bir kadın olarak ne kadar modern ve özgüvenli görünse de aslında o ataerkilliğe boyun eğiyor. Bence filmin en önemli mesajlarından biri de bu. Buna dair neler söylemek istersiniz?

Cem Zeynel Kılıç: Aile kavramı, korunaklı bir hayat isteği, konforlu ve huzurlu bir yaşam gibi arzular ister istemez içinde bulunduğumuz sisteme çarpar. Sistemin kurallarına, alışkanlıklarına uyararak yaşarsanız bu arzulara ulaşabilme ihtimaliniz oluşur. İşte, Zeynep karakteri günün sonunda arzuları için sistemin ona verdiği gücü kullanıyor.

"DOĞRUSU FİLMİN BÜTÇESİNİ GÖZ ÖNÜNDE BULUNDURDUĞUMUZ İÇİN TEK MEKÂNA İNDİRGEDİK HİKÂYİYİ. BU, KIRSALDA GEÇEN BİR HİKAYE DE OLABİLİRDİ. TABİİ ÖZKAN'IN YANLIŞ ANLAŞILMA KAYGISINDAN ÇIKAN BU FİKİR DAHA SONRA KENDİMİZİN, ÇEVREMİZİN, SİZİN, KISACASI BİR KENTİ KENT YAPAN ORTA SINIFIN EVİNE TAŞINDI. BİR YANDAN DA BU EVE SOKACAĞIMIZ KARAKTERLERLE KONUYU TÜRKİYE GENELİNE AÇMAMIZ GEREKİYORDU. SANIRIM BU AÇIDAN DA BAŞARILI OLDUK. İZLEYENLER ÇOK KOLAY BİR SEYİR İÇİNDE KARAKTERLERİ HEMEN KABUL EDİYOR. GELEN TEPKİLERDEN KOLAYCA ANLIYORUZ BUNU." -
CEM ZEYNEL KILIÇ

3 NİSAN'DA SİNEMALARDA

Cem Zeynel Kılıç - Tülin Özen

Yönetmen
Özkan Çelik

PERDE

İpek Türktan

Faruk Barman

Duygu Karaca

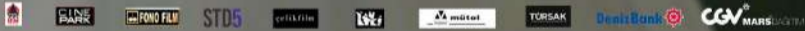
Bedir Bedir

Özlem Durmaz

Kürşat Demir

OYUNCULAR: TÜLİN ÖZEN - CEM ZEYNEL KILIÇ - FARUK BARMAN - İPEK TÜRKİTAN - DUYGU KARACA - BEDİR BEDİR - ÖZLEM DURMAZ - KÜRŞAT DEMİR
PINAR ARGÜNEY - ÜLKÜ DURU - İŞTAR GÖKSEVEN - İBRAHİM İRİS - ARZU OŞ - GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ: SERDAR ÖZDEMİR - KURGU: NİLAY ATILGAN - ÖZKAN ÇELİK
ORJİNAL MÜZİK: BAŞAK GÜNAK - UYGULAYICI YAPIMCI: DİLEK İRİS - SANAT YÖNETMENİ: LEVENT UÇMA - YARDIMCI YÖNETMEN: ÖZLEM DİLBER
SES KAYIT: AYKUT EVİN - SES SÜPERVİZÖRÜ: SERDAR ÖNGÖREN - SAÇ: RAMAZAN ÜREGİL - MAKYAJ: ZELİHA ÖZYAZGAN - FİNAL MİX: DEMİR BARAN KUTLU
SENARYO: ÖZKAN ÇELİK - CEM ZEYNEL KILIÇ - ORTAK YAPIMCI: FARUK BARMAN - YAPIMCI - YÖNETMEN: ÖZKAN ÇELİK

Tülin Özen: Ben Zeynep'in boyun eğdiğini değil, zaten bunun kabul edildiği bir ailede büyüyüp bu prensipte bulunduğu biriyle evlendiğini düşünüyorum. Dışarıdan bakılınca bütün bunlara karşı daha özgüvenli görünmeye çalışıyor ama özünde bu fikirlerle örülü bir kadın ve filmin sonlarında o ortaya çıkıyor benim için.

Ayrıca bence hepimizin kendimizle ilgili cevabını araştırması gereken bir soru bu. Dilimizde, sözümüzde, görüntümüzde iddia ettiğimiz insan mıyız yoksa koşullar zorladığında tutduğumuz başka bir iç gerçekliğimiz mi var?

Peki, Perde filmi oyuncu olarak sizin için neyi tanımlıyor ve ne ifade ediyor ya da hangi açıdan özel? Cem Bey açısından durum biraz daha farklı, filmin senaryosuna da ortak.

Cem Zeynel Kılıç: Senaryodaki karakterleri toplumumuzda yaygın olarak yer alan bazı kesimleri, siyasi ya da mesleki, dünya görüşü, kökeni açısından temsil etmek üzerine oluşturduk. Samet karakteri Doğu kökenli ve arzu ettiği hayata ulaşmak için yaşamını ona göre dizayn eden, hırslı, tutkulu ve günün kodlarını çok iyi uygulayabilen bir karakter. İçinde bulunduğu bu çark da ona ödülünü veriyor ki zaten hikâye Samet'in terfi kutlaması akşamında geçiyor.

Ama o akşam yaşanan bir olaydan o kadar korkuyor ki Samet... O olay yüzünden kontrolünü kaybediyor. Çünkü en büyük kaygısı, kazanımlarını kaybetmek ve tekrar öteki olmak. Ancak diğer karakterler de bir şey istiyor. Kimsenin çıkarsız bir ilişkisi yok. O yüzden o akşam ikiyüzlülüklerin akşamı...

Tülin Özen: Benim için Perde'nin en güzel kısmı yıllar sonra Cem yeni bir şey denerken yanında olmaktı. Mesleki olarak en çok saygı duyduğum okul arkadaşlarımdan biri. Yıllar önce devlet tiyatroları sınavına girerken de yanındaydım, yıllar sonra kendi senaryosu çekilirken de. Ben festivale oyun yapacağım zaman da ilk onu aramıştım. Yıllara yayılan, işle ilgilenen ve sadece "kankalıktan" ibaret olmayan bu hal, benim için çok özel. Bana önerilen rol de çok incelikli ve daha önce oynamadığım türde karakter özellikleri gösteren bir kadın.

Son olarak izleyicilere söylemek istediğiniz şeyler var mı?

Cem Zeynel Kılıç: Film festivallerden ödüller aldı, onurlandırıldı ama şimdi sıra izleyicide. Sıkılmadan dinamik bir film izleyecekler ve filmde mutlaka tanıdık birilerini görecekler. Umarım izleyiciler de filmi onurlandırırlar.

Tülin Özen: Perde herkesin çok keyifle izleyeceği bir film. Tüm kalbimle izleyicilerin çok güzel vakit geçireceklerini düşünüyorum. Umarım bu şansını filme ve kendilerine verirler.

TALK SHOW DEĞİL, STAND-UP DEĞİL: PEKİ, NE? YENİ NESİL SAHNE ANLATILARI

+ YAZI_//_RU! +

YENİ NESİL SAHNE ANLATILARININ EN GÜÇLÜ
TARAFI ŞU: KUSURSUZ OLMAYA ÇALIŞMIYORLAR.
HATTA TAM TERSİNE KUSURUN KENDİSİNİ SAHNEYE
TAŞIYORLAR. DURAKSAMALAR VAR, DAĞINIKLIK VAR,
BAZEN NE ANLATILDIĞINI TAM OLARAK ANLAMADIĞIN
ANLAR VAR. AMA BELKİ DE İLK DEFA BU BİR
PROBLEM DEĞİL. ÇÜNKÜ HAYAT ZATEN BÖYLE.

Bir süredir sahnede tuhaf bir şey oluyor. Ama "tuhaf" derken kötü anlamda değil, daha çok, henüz adını koyamadığımız bir şey gibi. Birileri sahneye çıkıyor ama stand-up yapmıyor. Şaka var... ama *punchline* yok. Anlatıyorlar ama bu bir talk show da değil. Çünkü karşında bir "konuk" yok, hatta bazen bir "persona" bile yok. Daha çok şöyle bir şey izliyorsun: Bir insan sahnede kendi hikâyesini anlatıyor ama o hikâye ne tamamen gerçek ne de tamamen kurgu. Ne garip ki, bu performansların çoğunda en net duygu şu: "Ben de böyle hissediyorum."

Yeni nesil sahne anlatıları tam olarak burada doğuyor. Bir türün içinden değil, türler arasındaki boşluktan. Eskiden sahne netti. Tiyatroysa tiyatroydu. Stand-up'sa stand-up'tı. Talk show'sa formatı belliydi. Şimdi ise sahne kararsız. Ama bu kararsızlık bir eksiklik değil. Tam tersine, bu yeni formun kendisi. Çünkü artık mesele "ne yaptığın" değil, nasıl bir yerden konuştuğun.

Bu yeni performanslarda en dikkat çekici şeylerden biri, seyirciyle kurulan ilişkinin değişmiş olması. Eskiden sahne yukarıdaydı, seyirci aşağıda. Bir mesafe vardı. Şimdi ise o mesafe neredeyse yok. Sahnede biri konuşuyor ama sanki "anlatmıyor", itiraf ediyor. Ve bu itiraf hali seyirciyi izleyici olmaktan çıkarıyor. Daha çok tanık yapıyor.

Ve tam da bu noktada şu soruyu sormak gerekiyor: Neden şimdi? Neden böyle bir şeye ihtiyaç duyuldu? Çünkü seyirci değişti.

Bugünün seyircisi artık sadece "iyi yazılmış" bir şey izlemek istemiyor. Zaten gün içinde yeterince kurguya maruz kalıyor: Filtrelenmiş hayatlar, düzenlenmiş içerikler, kusursuz görünen anlatılar... Her şey fazlasıyla kurgulanmış. Ve tam da bu yüzden sahnede kusursuzluk değil, çatlak arıyor.

Eskiden sahne bir kaçış alanıydı. Şimdi ise bir karşılaşma alanı.

İnsanlar artık hikâye dinlemekten çok, birinin gerçekten konuştuğuna inanmak istiyor. O yüzden bu yeni performanslarda teknikten çok, ton önemli. Yazıdan çok, niyet. Kurgu olduğunu bilsek bile içinde bir "gerçeklik hissi" arıyoruz.

Bu da sahnenin sosyolojik olarak dönüşmesine neden oluyor. Çünkü sahne her zaman seyircisinin aynasıdır. Seyirci hızlandıysa sahne de hızlanır. Seyirci dağınıksa sahne de dağılır. Seyirci yalnızsa... sahne de yalnızlaşır.

Bugünün seyircisi kalabalıklar içinde yalnız. Sürekli bir şeylerin içinde ama hiçbir şeyin tam olarak içinde değil. İşte bu yüzden bu yeni performanslar tam bir "eşik hali"nde duruyor. Ne tamamen içeride ne tamamen dışarıda.

Bu dönüşümün Türkiye'deki güçlü karşılıklarından biri de Teoman'ın yaptığı "Teoman Varoluşçuluk 101" işi. Bu performans ne bir konser ne bir söyleşi ne de klasik bir tiyatro. Teoman sahnede sadece şarkı söylemiyor; konuşuyor, düşünüyor, bazen dağılıyor, bazen toparlıyor. Seyirci bir performans izlemiyor, bir zihnin içinde dolaşiyor. Ve bu tam olarak yeni sahne dilinin özü: Bitmiş bir şey değil, oluş halinde bir şey.

Dünyada da benzer örnekler çoğalıyor. Phoebe Waller-Bridge'in yarattığı Fleabag karakteri, doğrudan seyirciyle kurduğu ilişkiyle bu formun güçlü bir örneği. Seyirciye bakıyor, konuşuyor, itiraf ediyor. Bir hikâyeye anlatmıyor; yaşıyor ve yaşarken anlatıyor.

Bo Burnham'ın "Bo Burnham: Inside" işi ise bu dönüşümün başka bir yüzü. Stand-up değil ama komedi var. Konser değil ama müzik var. Belgesel değil ama gerçek. Daha çok bir insanın zihinsel dağınıklığının sahneye dönüşmüş hali gibi.

James Acaster'ın "Repertoire" serisi de benzer bir yerde duruyor. İlk bakışta stand-up gibi ama aslında parçalı bir anlatı, bir yapı, bir iç akış.

Daha geriye gidersek Spalding Gray gibi isimler bu formun ilk tohumlarını atmıştı. Kendi hikâyesini anlatan bir insan... Ama o anlatı bir noktada herkesin hikâyesine dönüşüyor.

Türkiye'de bu dönüşümü konuşurken Cem Yılmaz'ı anmadan geçmek de zor. Evet, modern stand-up'ın Türkiye'deki en güçlü karşılıklarından biri olarak sahneyi yıllarca o tanımladı. Ama dönüp baktığında onun yaptığı şey de sadece "şaka anlatmak" değildi. Kendi hayatını, gözlemlerini, gündelik absürtlükleri sahneye taşıdı. Seyirci onun anlattıklarına gülüyordu ama aslında kendi hayatına tanıklık ediyordu. Yani belki form olarak stand-up'tı ama özünde yine bir anlatı vardı. Bugün yeni nesil performansların yaptığı şey de tam olarak burada ayrışıyor: Artık o anlatı daha çıplak, daha filtresiz ve bazen şaka bile olmadan sahnede durabiliyor.

Bu yüzden bu performanslar komik de olsa klasik anlamda "komedi" değil. Çünkü güldüğün şey bir espri değil, bir tanıdıklık. Biri sana kendi dağınıklığını anlatıyor ve sen orada kendini yakalıyorsun. O yüzden gülüyorsun. Ama o gülüş biraz gecikmeli geliyor. Biraz da rahatsız.

Yeni nesil sahne anlatılarının en güçlü tarafı şu: Kusursuz olmaya çalışmıyorlar. Hatta tam tersine kusurun kendisini sahneye taşıyorlar. Duraksamalar var, dağınıklık var, bazen ne anlatıldığını tam olarak anlamadığın anlar var. Ama belki de ilk defa bu bir problem değil. Çünkü hayat zaten böyle.

Bu yüzden bu performanslara bakarken insanın aklına şu soru geliyor: Bu bir oyun mu? Bir gösteri mi? Yoksa sadece biri sahnede bir şeyleri çözmeye mi çalışıyor? Belki de cevap şu: Hepsi.

Bugünün sahnesi artık türleri taklit etmiyor, onları eritiyor. Stand-up'tan samimiyeti alıyor, tiyatrodan yapıyı, talk show'dan anlatı ritmini... Ama hiçbirine tamamen ait olmuyor. Çünkü artık sahne bir sonuç değil, süreç.

Ve belki de en doğrusu şu: Bu yeni performanslar bize bir şey göstermiyor. Bizi bir şeyin içine alıyor. Ne olduğunu tam anlamadığımız ama çıkınca içimizde kalan bir şeyin içine.

O yüzden başa dönelim: Talk show değil. Stand-up değil. Peki, ne? Belki de ilk defa sahne...

EPI
-SO-
-DE

job

TİYATRO

RÖPORTAJ

J O B

GÜCÜN EL DEĞİŞTİRDİĞİ YER

İKİ KARAKTER, TEK BİR ALAN VE SÜREKLİ KAYAN BİR GERÇEKLIK... OYUNCULAR VE YÖNETMENLERLE YAPTIĞIMIZ SÖYLEŞİLER, *JOB*'IN SAHNEDEKİ PSİKOLOJİK GERİLİMİNİ VE İZLEYİCİYİ İÇİNE ÇEKEN O BELİRSİZLİK HALİNİ KATMAN KATMAN AÇIYOR.

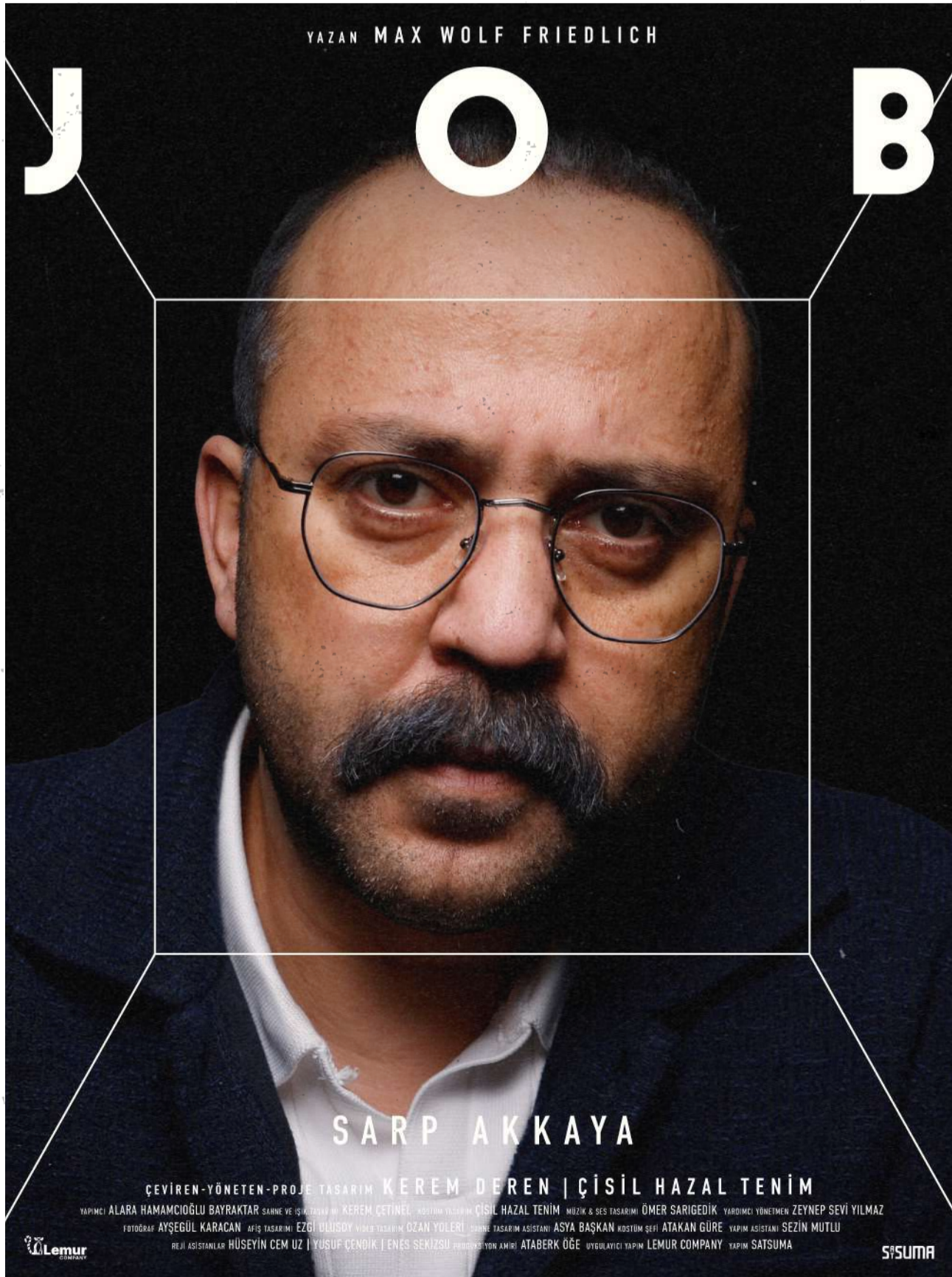
+ RÖPORTAJ: YASEMİN ŞEFİK +

Job, sahnede iki karakterin karşılaşması üzerinden ilerlerken aslında izleyiciyi sürekli değişen bir güç dengesi ve belirsizlik alanının içine çekiyor. Gerçek ile kurnaca, kontrol ile kırılganlık arasında gidip gelen bu yapı, oyunu yalnızca bir hikâye değil, psikolojik bir deneyim haline getiriyor.

Oyuncular ve yönetmenlerle yaptığımız bu söyleşiler, *Job*'ın sahne arkasındaki yaratıcı sürecini ve bu gerilimin nasıl kurulduğunu ortaya koyuyor. Her biri, oyunun merkezindeki o temel soruya farklı bir yerden yaklaşıyor: "Ben bunun neresindeyim?"

Sarp Akkaya

“GÜÇ SABİT DEĞİL, HER AN EL DEĞİŞTİRİYOR”

Sarp Akkaya, *Job*'da canlandığı karakter üzerinden güç, manipülasyon ve insanın karanlık tarafıyla kurduğu ilişkiyi sahneye taşıırken izleyiciyi yargılamak yerine anlamaya çağırıyor.

Bu oyunda güç kimde? Sen bunu nasıl yorumluyorsun?

Oyunda güç, iki karakter arasında gidip geliyor. İnteraktif bir oyun olmamasına rağmen seyirci de bunu biraz belirliyor. Bazı seyirci gücü bende bazısı Leyla'da hissedebilir. Bu nedenle de benim ilgimi çeken bir oyundu.

Karakterinin manipülasyon alanını oynarken sınırı nerede çiziyorsun?

Sınırı yazarımız çizmiş aslında, benim bu konuda bir şey yapma gerek kalmıyor. Yazarın belirlediği ölçüde manipüle edebildiğim noktaları zorluyorum.

Bu rol önceki karakterlerinden nasıl ayrışıyor?

Oynadığım her karakter birbirinden ayrışıyor ya da ben ayrıştırmaya çalışıyorum. Bunun diğerlerinden farkı; 15 senedir tiyatro oyunu oynamadığım için tiyatrodaki performansın gerektirdiği eforu sarf etmek çok kolay olmadı. Tiyatro bambaşka disiplin istiyor. Buna adapte olmak zordu benim için. Ama hem rol arkadaşım Leyla Tanlar hem de yönetmenlerimiz Kerem Deren ve Çisil Hazal Tenim ve yönetmen yardımcımız Sevi Yılmaz bana çok yardımcı oldular.

Terapist figürünü klişeye düşmeden kurmak için nelere dikkat ettin?

Öncelikle kendi terapistime dikkat ettim. Uzun yıllar klinik psikologla çalıştım. Bunun faydasını bu oyunda fazlasıyla gördüğümü düşünüyorum.

Karakterinin sessizlikleri mi yoksa sözleri mi daha tehlikeli?

İkisi de birbirinden tehlikeli. :) Her karakter için sustuğu ya da konuştuğu yerler oyuncu ve yönetmenin seçtiği kadar tehlikelidir. Bu karakter özelinde -terapistlerin çok konuşmayı değil konuşturmayı tercih ettiğini düşünürsek- konuştuğu yerler daha tehlikelidir diyebilirim.

Sahnedeki psikolojik gerilimi fiziksel olarak nasıl taşıyorsun?

Fiziksel olarak değil, psikolojik olarak taşıyorum aslında. Sahnedeki psikolojik gerilim benim de psikolojimin gerilmesine neden oluyor. Bunu taşımak için de tiyatroyla ilgili antrenman yapmak lazım. Bu oyun sürecinde bu antrenmanı hakkıyla yaptığımızı düşünüyorum.

Partnerinle kurduğun gerilim, prova sürecinde nasıl gelişti?

Partnerim, çok sevdiğim bir oyuncu arkadaşım. Onunla sahneye çıkmak gerilimi bir oyuna dönüştürmek adına çok işe yaradı. Çünkü sevdiğiniz kişiyle karşılıklı oynuyorsanız size çok yardımcı oluyor. Leyla da sınırsız yardımını esirgemedi benden.

"HER KARAKTER
İÇİN SUSTUĞU
YA DA KONUŞTUĞU
YERLER OYUNCU
VE YÖNETMENİN
SEÇTİĞİ KADAR
TEHLİKELİDİR.
BU KARAKTER
ÖZELİNDE
-TERAPİSTLERİN
ÇOK KONUŞMAYI
DEĞİL
KONUŞTURMAYI
TERCİH ETTİĞİNİ
DÜŞÜNÜRSEK-
KONUŞTUĞU
YERLER DAHA
TEHLİKELİDİR
DİYEBİLİRİM."

Seyircinin karakterine duyduğu güveni sarsmak bilinçli bir tercih mi?

Ben seyircinin karaktere duyduğu güveni sarsmayacağımı düşünüyorum.

Karakterinin en "insani" tarafı nerede başlıyor?

Çoğu karakterde olduğu gibi "insani" tarafı, zaaflarında başlıyor. İçinde hem başkalarına yardım etmek isteyen güvenilir bir doktoru hem de şeytani bir tarafı -herkesin barındırdığı gibi- barındırdığını düşünüyorum. Burada, "kadar" değil, "gibi" kısmı benim için önemli.

Metnin seni en çok provoke eden tarafı neydi?

Metnin tamamı beni provoke etti ve etmeye devam ediyor.

Bu rol seni oyuncu olarak daha karanlık bir yere götürdü mü?

Hayır, götürmedi. Benim için oyun bittiğinde rol de biter, oyun başladığında rol de başlar.

İzleyicinin seni sevmeme ihtimaliyle barışık mısın?

İzleyicinin oynadığım karakteri sevmesini değil, anlamasını diliyorum. Ben de oynadığım her karakterleri anlayarak oynadım... Birinci sıraya koyduğum prensip; karakteri anlamak, sevmek değil.

Bu karakterle empati kurdun mu yoksa dışarıdan mı gözlemledin?

Elbette empati kurmadan herhangi bir rolü oynamam mümkün değil. Her oynadığım karakterle empati kurmaya ve her oynadığım karakteri gözlemlemeye çalışıyorum. Karakterin kendisiyle değil, karakterin içinde bulunduğu durumla empati kurmaya çalışıyorum.

Oyunun sonunda seyircinin karakterinle ilgili ne hissetmesini istersin?

En temelde, gerçek olduğunu ve var olduğunu hissetmesini isterim.

Job senin için bir oyunculuk sınavı mı?

Her rol benim için oyunculuk sınavı...

Leyla Tanlar

“ŞİRİN’İN KONTROLÜ BİR SEÇİM DEĞİL, HAYATTA KALMA BİÇİMİ”

Leyla Tanlar, *Job*'daki Şirin karakteri üzerinden yalnızlık, kontrol ve kırılganlık arasında gidip gelen bir ruh halini sahneye taşıırken izleyiciyi empatiyle yüzleşmeye davet ediyor.

Bu karakterin seni en çok zorlayan duygusal eşiği ne oldu?

O sert, savunmacı yüzeyin altında aslında ne kadar yalnız biri olduğunu dürüstçe göstermek en zor eşiklerden biriydi. Şirin, duvarlarının arkasında, kendi kurduğu yalnız dünyasında, paniğini adeta elinden tuttuğu bir dost gibi yanında taşıyarak tutunabilecek bir dal arayışında. Bunu en gerçek yerden açığa çıkarabilme yolculuğu çok yoğun geçti benim için.

Bu rol için nasıl bir psikolojik hazırlık sürecinden geçtin?

Şirin'in kontrol mekanizmasının aslında hayatta kalma biçimi olduğunu görmek önemli bir başlangıç noktasıydı. O yapıyı kurduktan sonra süreç onu daha çok anlama, daha çok prova, daha çok deneme yanılma...

Seyircinin karakterinle empati kurmasını mı yoksa ona mesafe koymasını mı tercih edersin?

Mesafe kurmasını istemem. Empati kurup kurmamayı seyirciye bırakmak isterim çünkü Şirin'in deneyimlerinin, taşınması zor ve rahatsız edici olduğunun farkındayım... O yüzden Şirin'i anlamalarını isterim.

"ŞİRİN'İN AĞZINDAN ÇIKAN HER BİR CÜMLEYİ KENDİ İÇİNDE HAKLI BULUYORUM. ONU GERÇEKTEN DİNLEYİP ANLADIĞINDA, SÖYLEDİKLERİNİN ARKASINDAKİ NEDENİ GÖRÜYORSUN. BELKİ BİR BAŞKASININ ONU GERÇEKTEN ANLAYABİLECEĞİNE İNANSA VE DİNLEMİYİ ŞEÇSE BAZI FİKİRLERİ DEĞİŞEBİLİR AMA YAŞADIKLARIYLA BİRLİKTE DÜŞÜNDÜĞÜMDE HAKLI BULMADIĞIM BİR ANI DAHİ YOK."

Terapide "kontrol" kimde? Bunu oynarken nasıl bir denge kuruyorsun?

Aslında oyun tamamen bir güç dengesi üzerine kurulu ve bu denge sürekli el değiştiriyor. O ince çizgide kalmak, o geçişlerin içinde gezinmek hem oyuncu hem izleyici açısından oyunun en keyifli tarafı bence.

Bu karakterle kurduğun en güçlü bağ ne?

Kontrol ihtiyacını anlıyorum. Hayatı küçük görevlere bölüp stresi yönetilebilir hale getirmek alıştığım bir baş etme yöntemi. Şirin'le kurduğum bağın temeli burada başlıyor. İkimizin jenerasyonun çocuklarının göğüslerinde taşıdığı o sorumluluk hissi, omuzlarındaki yükü ele alış biçimleri... Daha fazla spoiler vermeden konuşamıyorum. :)

Metinde seni en çok çarpan an ya da cümle neydi?

"O karanlığı içinde saklayacaksın, sonra her gün göğsünde taşıyacaksın..."

Sahne kırılma olmak mı yoksa güçlü görünmek mi daha zor?

Güçlü görünmenin daha zor olduğunu düşünüyorum.

Partnerinle kurduğun enerji bu oyunda ne kadar belirleyici?

Sarp, hayatımda en sevdiğim insanlardan biri. İlk oyunumda onun gözünün içine bakarak oynamak benim için çok özel. Bu enerji, karakterin bağ kurma arayışını oluştururken her bir anı çok daha yoğun hissetmimize yardımcı oluyor tabii.

Bu karakteri "haklı" buluyor musun?

Şirin'in ağzından çıkan her bir cümleyi kendi içinde haklı buluyorum. Onu gerçekten dinleyip anladığımda, söylediklerinin arkasındaki nedeni görüyorsun. Belki bir başkasının onu gerçekten anlayabileceğine inansa ve dinlemeyi seçse bazı fikirleri değişebilir ama yaşadıklarıyla birlikte düşündüğümde haklı bulmadığım bir anı dahi yok.

Kerem Deren & Çisil Hazal Tenim

Job gibi güçlü bir metni Türkiye'ye uyarlarken ilk kıldığınız ya da özellikle koruduğunuz şey ne oldu?

KEREM DEREN: Metinden önce *Job* hakkında bir haberle karşılaştık. Haberde oyunun Broadway performansının ne kadar güncel, bugüne ait olduğuyla ilgili yorumlar vardı. O noktada içimizden bir ses bize bu oyunu yapmamız gerektiğini söyledi. Aslında içimizden bir ses söylemedi. Çisil bana bu oyunu yapmamız gerektiğini söyledi. Daha okumadığımız bir oyunu yapmak istemenin delice olduğunu söyledim. Sonra oyunu edindik, okuduk. Tabii ki yapmaya karar verdik. Sorunuza cevap olarak, önce oyunla ilgili hevesimizi koruduk. Oyunun merkezinde olan gerçek ya da hayali bir "kirli suç" var. Biz o kirli suç üstünden bugünü, dünyanın neresinde yaşarsak yaşayalım bugüne ait hepimizin tedirginliğini anlamaya çalıştık. Koruduğumuz şey, metnin ortasında, dipte duran o zehirli mücevher.

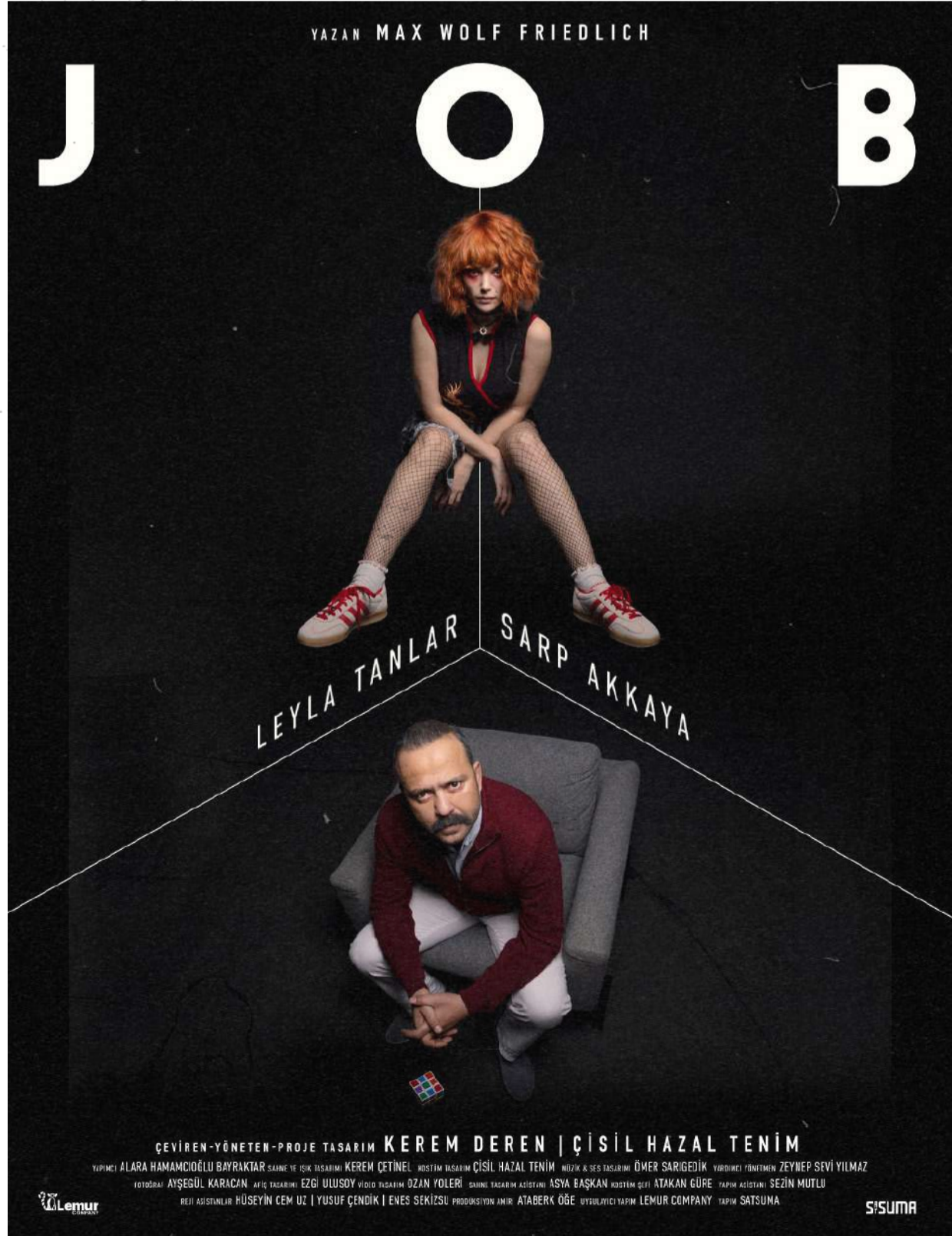
Terapist-danışan ilişkisini sahnede kurarken etik ve dramatik dengeyi nasıl gözetiyorsunuz?

ÇİSİL HAZAL TENİM: Oyunu bir terapist-danışan ilişkisine indirgemek zor. Gerçi bir terapist-danışan ilişkisini de tekil bir ilişki şekline indirgemek mümkün değil. Oyunun dengesi buradaki "terapi" seansından değil de burada bir türlü işletilemeyen terapi seansı etrafında şekilleniyor. İki karakter, hasta ve terapist olmalarından çok daha başka şeyler ve bu seans onlar için çoğu zaman sığındıkları bir kurmaca. Hatta oyun bu yüzden bir denge değil de dengesizlik üstüne kurulu. İki karakterimiz de o dengeyi kendi açılarından ve kendi faydalarına olacak şekilde arayıp duruyorlar zaten.

Oyunda sürekli yer değiştiren gerçeklik algısını rejide nasıl yönlendirdiniz?

KEREM DEREN: Metinde işaret edilen yöntemler var. Bunlardan ilki, gerçekliği tekil bir akış değil de paralel olasılıklar olarak algıladığımız anlar. Yani, "Siz şöyle olduğunu görüyorsunuz ama bakın şöyle ya böyle de olmuş olabilir." Biz bu paralel gerçeklikleri psikolog odasının duvarları da olan iki perdeye yansıtıyoruz.

İkinci yöntem de özellikle Şirin'in algısındaki tutarsızlıklar, neredeyse hayal görmeye varan yanılsamalar. Bunun için de görsel ve işitsel araçlarımız var ama daha çok Leyla'nın derinlikli oyununa yaslanıyoruz.

ÇEVİREN-YÖNETEN-PROJE TASARIM KEREM DEREN | ÇİSİL HAZAL TENİM

YAPIMCI ALARA HAMAMCIOĞLU BAYRAKTAR SAHNE YEŞİL TASARIMI KEREM ÇETİNEL KOSTÜM TASARIMI ÇİSİL HAZAL TENİM MÜZİK & SES TASARIMI ÖMER SARIGEDİK YARDIMCI YÖNETMEN ZEYNEP SEVİ YILMAZ

FOTOGRAF ANŞEGÜL KARACAN AFİŞ TASARIMI EZGİ ULUSOY VİDEO TASARIM ÖZAN YOLERİ SAHNE TASARIM ADİSTANI ASYA BAŞKAN KOSTÜM DEĞİŞİ ATAKAN GÜRE YAPIM ADİSTANI SEZİN MUTLU

REJİ ADİSTANLARI HÜSEYİN CEM UZ | YUSUF ÇENDİK | ENES SEKİZSULU PRODÜKSİYON AMİR ATABERK ÖĞE DİJİTAL YAPIM LEMUR COMPANY TAPIM SATSUNA

İki yönetmen olarak bu projede birlikte çalışmak nasıl bir yaratıcı alan açtı?

ÇİSİL HAZAL TENİM: Biz uzun yıllardır iki yaratıcı ortak olarak çalışıyoruz. Yaşamın içinden geçen bir ortak dilimiz var. Ortak dil deyince bunun tek kişiye varan bir mutlu ahenk olduğu sonucuna kimse varmasın. Çatışmalı, orta yolsuz, çekişip didişen bir şey bu. Bir sürü şeye bambaşka bakabilmenin dili, ortak ve bizce güzel olan.

Birlikte tiyatro yapalım dediğimiz andan itibaren yine bu ortak dilden konuşmaya başladık. Birbirimizin bulduğu fikirler bir şekilde ödünsüzce, yarı yolsuz, bol dalgalı bir nehirde akar buluyor kendini. Tiyatro çok temiz, temizleyici bir alan. Kerem ve ben burada her zamanki ortak yaratıcı sesimizin dışında bir de ortak güvenli bir alan bulduk.

Psikolojik gerilim tonunu kurarken minimal mi yoksa katmanlı bir sahneleme dili tercih ettiniz?

KEREM DEREN: Psikolojik gerilim, sinemada da böyle, istediğin kadar etrafında dışsal araç kur, insanın, karakterin iç geriliminden çıkar. O karakterin dünyasına inandırıcı bir şekilde girmek zaten gerilimli bir meseledir.

Job'da video-ışık-ses oyunları var, anlatıda sürprizler var, zaten bir şiddet tehdidi bizi hep gelecek. Ama asıl gerilim, bu iki karakterin iç dünyalarını anlamaya çalışmak. Onların aslında kim olduklarını, ne istediklerini anlamaya çalıştıkça ben hâlâ prova sahnesinde geriliyorum.

Seyirciyi rahatsız etmek ile içine çekmek arasındaki dengeyi nasıl kuruyorsunuz?

ÇİSİL HAZAL TENİM : Kurmuyoruz. Elbette oyunun bir duygusal akışı var, oyuncularla birlikte kurguladığımız. Bu akış bizi çok genel tonlarda bazen tetikte tutmaya, bazen de içeri almaya yarayacaktır. Ama bizce iyi bir performans bu konuda hüküm vermez. İstese de veremez. Çünkü baktığı yer bu akışın kendine özgü doğasıdır. Eğer işimizi iyi yaptysak ve her oyunda da iyi yaparsak her seyirci oyunla kendi dengesini kendi kurar. O salonda hep beraber yaptığımız, bütünleştirici şey de hepimizin kendi dünyalarımıza dalması olur.

Türkiye'deki izleyicinin bu metinle kuracağı bağın farklılaşacağını düşünüyor musunuz?

Evet. Bugüne ve kültürümüze ait bir farklılık olacağını düşünüyoruz. Onun ne olduğunu biz de görmek, anlamak istiyoruz.

Oyunun ritmini kurarken en belirleyici unsur neydi?

KEREM DEREN: Sıkıcı olmaması. Oyunun kendi içinde, kelimelerin arasında kaybolmaması. Her an içinde ilgilenebileceğimiz bir şey olması. Ha, bir de, tekrar gibi görünen bazı anların, aslında asla kendini tekrar etmemesi.

Oyuncu yönetiminde daha çok teknik mi yoksa sezgisel bir alan mı açtınız?

Umarız ikisini de yaptık.

Bu projede sizi en çok zorlayan yaratıcı karar neydi?

ÇİSİL HAZAL TENİM: Oyunu hayal edip de kurgulamaya başladığımızda farklı bir reji düşünmüştük. Şimdi onun ne olduğunu anlatmayacağız çünkü bakarsınız bir noktada ona döneriz, sürprizi kaçmasın. Ama daha kapsamlı, geniş, büyük bir sahne düzeyiydi bu. Hatta "sahne" demek de doğru olmaz, geleneksel sahnelerde oynamayı düşünmüyorduk. Sonra bu oyunu daha yalın haliyle oynama olasılığı/ ihtiyacı ortaya çıktı. İlk plandan bu plana geçiş en zorlayıcı kararımızdı. Ama iyi iki öyle yapmışız. *Job*'ın seyircisiyle kurduğu bağı çok sevdi.

Oyunun seyirci üzerinde bırakmasını istediğiniz temel duygu nedir?

KEREM DEREN: Bir dizi yazdığınızda, bir film yönettiğinizde ya da bir tiyatro oyunu sahneye koyduğunuzda seyircinin bununla ne yapacağını çok kafanıza takmıyorsunuz. Sizin o sanatın içinde bulunmak için iki sebebiniz oluyor. İlki, bu çok zevkli. Sahnede oyuncularımızla prova yapmak, masa başında "şu ışığı şöyle yapalım, şuraya bunu koyarsak anlamı bu olur" demek, bunların hepsi çok zevkli uğraşlar. İkincisi de hissettiğimiz şeyleri paylaşmak istiyoruz. *Job* esnasında önce ikimiz, sonra oyuncularımız, ekibimiz seyircilerimizle paylaşmak istediğimiz duygular hissediyoruz. Benim için bu, "Bugüne ait kötülükleri neremize koyacağız, bugüne ait karanlıkla nasıl başa çıkacağız?" Ekipteki herkes için sanırım farklıdır. Bu hisleri ortaya atacağız. Seyircimizle bunları paylaştığımızda onlar ne hissedecek, en küçük bir fikrimiz yok.

Prömiyer sonrası seyircinin aklında kalmasını istediğiniz tek şey ne olurdu?

"Ben bunun neresindeyim?"

EPI
-SO-
-DE

something very bad is
going to happen

NETFLIX

KÖŞEYAZISI

**GELECEK ZAMAN KİPİNDE KORKU:
SOMETHING
VERY BAD
IS GOING TO
HAPPEN**

NETFLIX'İN SEKİZ BÖLÜMLÜK MİNİ DİZİSİ, KORKU TÜRÜNÜN
EVLİLİKLE NEDEN BU KADAR KOLAY ÖRTÜŞTÜĞÜNÜ İFŞA EDİYOR.

+ YAZI_//_ALARA DEMİREL +

Bir cümle var, tekrar ettiğinizde büyü gibi çalışan. Sesli söylemenize bile gerek yok; içinizden geçirmeniz yeter: *Something Very Bad Is Going to Happen*. (Türkçesini yazmayacağım, başımıza bir şey gelir falan, sorumluluk almıyorum.) Şimdi bir kez daha okuyun. Dikkat edin: Cümle geçmiş bir olaydan bahsetmiyor, geleceğe doğru açılıyor. *Going to*. Sürekli şimdiki zaman. Hep olmak üzere. Hiçbir zaman bitmiyor. Netflix'in bu sekiz bölümlük mini dizisi işte tam da bu dilbilgisel gerilimin üzerine kurulmuş ve bence bu yılın en zeki anlatı hamlelerinden biri bu.

Ama önce bir adım geri çekilelim. Korku türünde isimlendirmenin gücü, kadim bir mesele. *Candyman*'i üç kez söyleyin, gelir. Klasik cadılıkta gerçek ismi bilmek o şey üzerinde iktidar kurmak demek. Haley Z. Boston'ın yaptığı şey bunun bir adım ötesi: Dizinin adını koymuş ama onu bir özet olmaktan çıkarıp performatif söyleme dönüştürmüş. Her bölüm başlığı gördüğünüzde, her fragmanı paylaştığınızda, her "Bu diziyi izledin mi?" dediğinizde o cümleyi tekrarlıyorsunuz. Ve tekrarladıkça cümle sizi de içine alıyor. Başlık bir spoiler değil. Bir büyü!

ANLATI TEKNOLOJİSİ OLARAK DÜĞÜN

Dizinin kurgusu basit: Rachel (Camila Morrone) nişanlısı Nicky'nin (Adam DiMarco) ailesinin malikânesine düğün için geliyor. Bir şeylerin çok yanlış olduğunu hissediyor. Bu kadar. Ama bu basitlik bir tercih. Çünkü düğün zaten kendi başına bir anlatı teknolojisi: Öncesi, sırası, sonrasıyla giriş-gelişme-sonuç yapısı hazır gelen bir format. Boston bunu bilerek seçmiş. Düğünü bir mekân olarak işlevselleştirmemiş de bir tür olarak kullanmış. Bir varmış, bir yokmuş düğün, korkunun sahnesi değil, korkunun biçimi oluvermiş.

Düşünelim: Düğün ne yapar? İnsanları bir mekâna toplar, rol dağılımı yapar (gelin, damat, kayınvalide, en iyi arkadaş, öneri kabul etmeyen DJ, istenmeyen uzak akraba), geri sayım başlatır ve sonunda geri dönülmez bir eylemi talep eder. Çok acımasız değil midir Allah aşkına? Bu, bir korku filminin yapısıyla birebir örtüşüyor mu şimdi? Boston'ın zekice hamlesi bu örtüşmeyi görünür kılmak değil yalnızca, zaten görünür olan bu örtüşmenin nedenini sormak: Neden düğün ve korku bu kadar kolay birbirine karışıyor?

Çünkü ikisi de aynı şey üzerine kurulu: Geri dönülmezlik. "Evet!" dediğiniz anda eski haliniz ölür. Korku türünde de kapıyı açtığınız, merdivenden indiğiniz, o cümleyi söylediğiniz anda geri dönüş kapanır. Düğün davetiyesi de aynı şeyi yapar: Sizi bir olaya davet etmez, bir dönüşüme davet eder. Ve dönüşümün her zaman bir bedeli vardır.

ALGININ GÜVENİLMEZLİĞİ

Dizinin asıl gerilimi doğaüstü değil, epistemolojik. Rachel bir şeylerin yanlış olduğunu hissediyor; herkes ona yanlış hissettiğini söylüyor. Nişanlısı, ailesi, Jennifer Jason Leigh'nin müthiş bir soğukkanlılıkla oynadığı kayınvalide... Hepsi bir ağızdan halüsinasyon dağıtıyor: "Streslisin. Düğün gerginliği. Abartıyorsun." Sonra da kilit soruya geliveriyoruz: İzleyici olarak siz kime inanıyorsunuz?

Bu noktada dizi, kamera diline farklı bir şey yapıyor. *Baby Reindeer*'dan tanıdığımız yönetmen Weronika Tofilka, Rachel'in bakış açısını ne tam olarak doğruluyor ne de yalanlıyor. Kamerayı Rachel'la birlikte kilitliyor ama Rachel'in gördüklerini bize tam göstermiyor. Malikâne her sahnede biraz farklı görünüyor. Işık kaynaşıyor ya da soluyor ama kesinti noktalarında. Bunun adı güvenilmez anlatıcı değil tam olarak. Bugün ondan güvenilmez algı diye bahsetmeyi tercih ediyorum. Ve güvenilmez algı evrensel değildir; bazı bedenler için gündelik gerçekliktir.

Nöroçeşitli bir bakışla bu tanıdık bir doku: "Farklı algılıyorsun," ile "Yanlış algılıyorsun," arasındaki mesafe başkalarının sandığından çok daha dardır. Kuir deneyim açısından da öyle: Arzunun gerçekliğine güvenmen sürekli müzakereye açık bir şeyken bir dizinin sana, "Bu his gerçek olabilir de olmayabilir de," demesi rahatsız edici değil, tanıdık. Dizi bizi korku türüyle korkutmuyor, zaten içinde yaşadığımız belirsizliği yeniden sahneliyor. Çağdaş meta da ancak böyle verilebilirdi herhalde. Veya abartıyorum, bilmiyorum şimdi.

BİR ASİMİLASYON FORMATI OLARAK AİLE

Rachel, Nicky'nin ailesinin malikânesine geldiğinde analogik dünyada bir sisteme dahil oluyor. Ted Levine ve Jennifer Jason Leigh'nin canlandırdığı ebeveynler korkunç değil. Çok daha rahatsız edici bir şey var: Tutarlılar! İç mantıklarıyla hareket ediyorlar. Gelini seviyorlar, evet ama kendi kafalarındaki gelini seviyorlar işte. Bu ayrım, dizinin en ince ve en acımasız gözlemi olarak çalışıyor.

"Ailemize hoş geldin!" cümlesi kabulün değil de format değişikliği teklifi olarak karşımıza çıkıyor dizide. Bunu herhangi normatif bir yapıya girmiş kişi bilir: Aşkın, arkadaşlığın, aidiyetin koşulu "Sen ol" değil, "Bizden biri ol"dur. Dizi bu dinamiği Nordik-gotik bir malikâneye yerleştirerek abartıyor gibi görünüyor ama aslında sadece mekânsızlaştırıyor. O malikâne kolayca herhangi bir aile yemeğinin masasına da metamorfoz edebilir.

TEMPO ÜZERİNE: SABIRSIZLIK KİMİN PROBLEMİ?

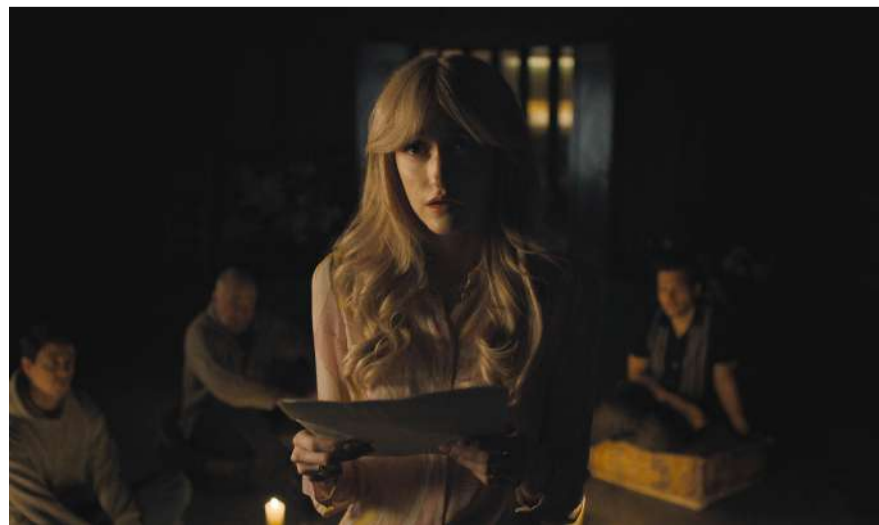
Eleştirmenlerin çoğu dizinin temposuna takıldı. Rotten Tomatoes'ta %88 onay oranına rağmen ana itiraz şuydu: "İki saatlik film sekiz bölüme yayılmış." Tamam, tamam. Ama sormak istiyorum: Neyin temposu? Çözümün mü? Patlamanın mı?

Rachel'in deneyimi patlama değil ki doktorasını duygularını düzenlemek üzerine sürdüren birinden bahsediyoruz! Sızıntı olabilir o ancak. Bir şeylerin yanlış olduğunu bilmek ama kanıtlayamamakla ilgili olduğu kesin. Herkese normal görünen bir ortamda görünmez bir tehdidin varlığını hissetmek gibi. Bu deneyimin doğal ritmi yavaştır ve dizinin bu yavaşlığı da bir anlatı stratejisi olarak kullandığını düşünüyorum. Tempo, konu. İzleyicinin sabırsızlığı, "Artık bir şey olsun!" hissi, Rachel'in çevresindeki insanların sabırsızlığının aynası: "Artık rahatla, her şey normal!" Bana sorarsanız dizi, sabırsızlığınızı size geri yansıtıyor.

BABANIN EVİNDEN ÇIKMAK

Bir meta notum daha var, onunla devam edelim isterim: Bu dizi, Duffer kardeşlerin *Stranger Things* sonrasındaki ilk yapımcılık projesi. Ama Matt ve Ross Duffer'ın yaptığı şey ilginç; kendi görüntülerini siliyorlar. Henüz otuzuna gelmemiş Haley Z. Boston'a tam yaratıcı kontrol veriyorlar. Nostaljinin, erkek arkadaşlığının ve pop kültür referanslarının güvenli limandanından, genç bir kadının kişisel paranoyalarından yola çıkan ve evlilik kurumunun içini açan bir vizyona geçiş... Yapımcılık ilişkisinin kendisi bile bir "babanın evinden çıkma" hikâyesiyse dizinin anlattığı hikâyeye ürkütücü derecede paralel ilerlemiş.

Boston, dizinin kendi düğün anksiyetesinden doğduğunu söylüyor. Yanlış kişiyle evlenme korkusundan. Ama diziyi izlediğinizde o korkunun aslında daha derin bir yere aktığını görüyorsunuz: Yanlış hayatı yaşama korkusu. Birinin size biçtiği hayatı yaşama korkusu. Bu, evlilikle sınırlı bir korku değil ve Boston bunu bildiği için dizisi de biliyor. İtiraf edeyim, heteropatriyarka tahakkümü üzerine konuşurken bu kadar eğlendiğim çok olmuyor. Sinir krizlerimi korku filmleriyle engellememden başka bir yazıda bahsedeceğim.

FİNAL KARAR: BİR ŞEY BİTER, BİR ŞEY DÖNÜŞÜR

Spoiler vermeyeceğim ama şunu söylemem lazım: Dizinin finali, "Doğru kişiyi bul ve kurtul" vaadini reddediyor. Bu önemli. Çünkü ikilikten çıkmamış korku türü genellikle iki şekilde biter: Ya canavar öldürülür (düzen geri gelir) ya da canavar kazanır (düzen yıkılır). Boston üçüncü bir şey yapıyor: Düzenin kendisini sorguluyor ve sonra sizi o soruyla baş başa bırakıyor.

Final sahnesi hem ölüm hem doğum görevi görüyor. Bir şey tamamen bitiyor, başka bir şey başlıyor ama ikisi arasındaki geçiş temiz değil, düzgün değil, rahatlatıcı değil. Rachel'in yüzündeki son ifade, kurtuluş anlatılarından çıkıp neyi geride bıraktığımızda kimin kaldığına geçtiğimizi gösteriyor olabilir mi?

Boston bunu şöyle özetliyor: "En temelinde dizi bir ayrılığın hikâyesi." Ayrılıktan kastımızın kayıp değil de inşa etmek olduğunu unutmamalıyım ama. Eski benliğin ölümü, yenisinin henüz şekillenmemiş olmasından bahsediyorum tabii. Normatif yapıyı reddetmenin bedeli vardır ve o bedel, genellikle, yalnızlıktır. Değil midir? Ama belki de yalnızlık, zorla giydirilmiş bir kıyafetin içindeki boğulmalardan daha yaşanabilir hissettiriyordur. Dizi buna kesin bir cevap vermiyor. Soruyu kucağınıza bırakıveriyor, eğer Michael Bay filmi patlamaları yaşamadan ekrana kitlenebiliyorsanız tabii.

Something Very Bad Is Going to Happen, hayatımda izleyip en tutku dolu yaklaştığım yapım değil. Camila Morrone çok güzel ve erkeklerin kaçınan bağlanma biçimlerini erotikleştirdiği romantik komedilerden olmaması bare minimum; orası ayrı. Lafı beyin kıvrımlarımda dolandırsam da şunu söylemeye çalışıyorum: Bazı bölümler bayıyor, bazı janr geçişleri pürüzsüz değil. Ama bence kusursuzluk zaten yanlış bir ölçüt. Bu dizi kendine şunu soruyorsa beni heyecanlandırmıştır: Evliliği illa bir aşk hikâyesiyle eşleştirmesek de bir anlatı yapısı olarak ele alsak ne görürüz? Ve gördüğümüz şey güzel değil. Hahaha! Ama tanıdık.

Son bir şey: Dizi adını tekrar okuyun. *Something Very Bad Is Going to Happen*. Hâlâ gelecek zamandayız, farkındaysanız. Hâlâ o felaket olmak üzere, eli kulağında! Ay, yok, altını tekrar çizmem lazım: Bakın, diziyi bitirdikten sonra bile o cümle noktalanmıyor! Başka birinin düğününe gideceksiniz, başka birinin "evet"ini duyacaksınız ve o cümle aklınızda yankılanacak! Çünkü büyü buydu zaten. İsmi koydunuz. Artık içinde misiniz yoksa janrı kaydıracak mısınız?

YASEMİN SAKALLIOĞLU NEDEN GÖRMEZDEN GELİNDİ?

LİSTEYE GİREN BAŞARIYA SEKTÖR NEDEN SUSAR?

+ YAZI //_ _YASEMİN ŞEFİK +

Bir iş Netflix Türkiye listelerine girer.
İzlenir. Konuşulur. Sevilir.
Yasemin Sakallıoğlu görünür olur.
Bu, veri. Tartışmasız.
Ama verinin etrafında dönen hikâye...
Biraz daha tanıdık.
Ve biraz daha sessiz.
İzleyici konuşuyor. Hem de bayağı konuşuyor.

"Çok güldüm," diyen var. "Bu kadar abartılacak ne var?" diye kaş kaldıran var. "Samimi, tanıdık" bulan var. "Bu stand-up değil, skeç gibi," deyip kestirip atan var.
Yani mesele net: Alkış var, itiraz var. Gerçek temas var.
Ama bir tek yer var ki... Ses yok.
Sektör. Ne açık bir destek. Ne açık bir eleştiri.

Bu bir tarafsızlık değil. Bu, konforlu bir suskunluk. Çünkü sektörde konuşmak pahalıdır. Övmek hizalanmaktır. Eleştirmek risk almaktır.
O yüzden en sevilen pozisyon seçilir: "Ben bir şey demeyeyim."

Ama komik olan şu: İzleyici bu kadar rahat konuşurken sahnenin içindekilerin susması...

Şimdi biraz daha rahatsız edici bir yere gelelim: Kadın olmak. Bu kısmı ya fazla büyütüyoruz ya da hiç yokmuş gibi davranıyoruz. İkisi de gerçek dışı. Kadın bir stand-upçı sahneye çıktığında, yaptığı işten önce bir "durum" olarak okunur.

Komik mi diye bakılmadan önce, "kadın komedyen" filtresinden geçirilir. Ve bu filtre çok acayip çalışır: "Kadın olmasına rağmen iyi" gibi bir alt metinle. Ya da hiç yokmuş gibi davranılır. "Görmedim, duymadım, bilmiyorum" konforuyla ikisi de aynı yerden gelir; Ciddiye almama refleksi. Çünkü gerçek rekabet, eşit gördüğünle yapılır. Eşit görmediğini ya yüceltirsin ya yok sayarsın. Ortası yok. Ve belki de tam burada, sektörün sessizliği daha anlamlı hale gelir.

Yanlış bir şey söylememek için susulmaz sadece. Doğru şeyi söylemenin yaratacağı pozisyon korkutucudur. Bir de işin mutfağı var. Herkesin bildiği ama kimsenin yüksek sesle söylemediği yer. Stand-up'ın ne olduğu, ne olmadığı... Punchline mi, hikâye mi, karakter mi? Bunlar tartışılır.

Ama nerede tartışılır? Kulislerde. Kulis dediğin yere Türkiye'de ayrı bir sanat dalı. Orada herkes çok net. Dışarıda herkes çok sessiz. O yüzden dışarıdan bakınca şöyle görünür: Hiçbir şey olmuyor.

Oysa oluyor. Sadece fısıltıyla.

Şunu da kabul edelim: Her izlenen iş iyi değildir. Her eleştiri de kötü niyetli değildir.

Ama bir iş bu kadar izlenirken, bu kadar konuşulurken... O iş hakkında hiçbir şey söylememek bir tercih değil, bir tavırdır.

Stand-up dediğimiz şey zaten risk. Sahneye çıkıp fikir söyleyen birinin, sahneden indiğinde fikrini yutması... Biraz ironik değil mi?

Kendi tarafımdan şunu söyleyebilirim: Sahneye çıkan herkes bilir, görünürlük ucuz bir şey değil.

Bir işin listeye girmesi... İster çok iyi olsun, ister tartışmalı... Bir emek, bir strateji ve evet, bir cesaret meselesidir. Bunu teslim etmek kimsiyi küçültmez. Ama bizde şöyle bir alışkanlık var: Ya tamamen sahiplenmek ya tamamen yok saymak. Ara ton? Yok.

Oysa en gerçek cümle en basiti: "İzledim. Şurasını sevdim. Burası bana çalışmadı." Bu kadar.

İzleyici bunu yapıyor. Gayet rahat. Sektör? Hâlâ ya fısıldıyor ya susuyor. Ve belki de en net cümle şu: Bir işi konuşmak, ona katılmak zorunda olmak değildir. Ama konuşmamak... Özellikle herkes konuşurken... Çoğu zaman düşündüğünüzden çok daha yüksek bir ses çıkarır.

STAR WARS

İLK ELMANIN YERE DÜŞMESİYLE BAŞLAYAN İÇ SIKINTISININ DIŞAVURUMU

+ YAZI_//_ALİ AKTAŞ (MOVIEGRAF) +

Bilinçten bile eski bir kavga var ortada ve dayatılan tek bir soru: Davasında kim haklı? Bir yanda saflığın beyazında huzurun olduğunu varsayan melekler, diğer yanda hiçliğin karanlığında hap solmuş iblisler... Ya da bize anlatılanlar.

Peki, gerçekten bir taraf seçmek zorunda mıyız?

Bize sürekli bir şeyleri anlatan ve fikirlerini dayatmaya çalışan "öncülerin" asıl gayesi fikirlerinin doğru olmasından kaynaklı değil, "inanç" meselesinden. Çünkü bir fikri güçlü yapan şey onun doğruluğu değil, ona kaç kişinin inandığıdır. Tıpkı Jedi ve Sith anlatılarında olduğu gibi. Gerçeklikten çok, ona yüklenen anlam büyür.

Dünyaya gözümüzü açtığımız andan itibaren tüm saflığıyla büyüü hissederiz ancak bilinç öğrendikçe kirlenir ve içindeki korkular büyür. Zehirlenmeye başlarsın. Yoda'nın dediği gibi: "Korku, karanlık tarafa giden yoldur." Bu korku, bir tarafa sürüklenmene neden olur. Ait hissedebilmek için, güvende hissedebilmek için.

Ancak aidiyet sandığımız şey de korkunun düzenli halidir.

Ve bazı hikâyeler vardır ki bu düşüşü kusursuz anlatır. Anakin Skywalker'ın trajedisi de tam olarak burada başlar. Korku, insanı kendi kimliğinden koparır. Kaybetme korkusu, sevdiklerini koruma arzusu gibi görünür ama aslında seni yavaş yavaş kendinden uzaklaştırır.

En sevdiğin şeyleri kendi ellerinle yok edersin. Kendini bile. Öyle ki, "Seçilmiş Kişi" olarak başladığın yolculukta "Darth Vader" olarak uyanırsın.

Karanlığı yok etmesi beklenen "Seçilmiş Kişi" artık karanlığın ta kendisidir. Galaksi yanarken düzen adına kurulan Galactic Empire aslında korkunun kurumsallaşmış halidir.

Ama her karanlık, içinde bir çatlak taşır.

Anakin ve Padme'nin sevgisinin mirası, Luke Skywalker ve Leia ile yaşamaya devam eder. Bu sadece bir soyun devamı değil, yeni bir umudun doğuşudur.

Luke Skywalker'ın farkı gücü değildi, karanlığın içinde hâlâ bir ışık olduğuna inanmasıydı. Babasında. Herkesin Darth Vader'ı gördüğü yerde, o hâlâ babası Anakin Skywalker'ı görebildi.

Belki de bu yüzden *Star Wars* diğer hikâyelerden ayrılır. Çünkü karanlık yok edilmez. Bastırılmaz. Onunla yüzleşilir.

Ve kök salmaya başladıkça anlarsın: Kimin haklı olduğunun da pek bir önemi yok. Çünkü bu kavga, haklı olanı bulmak için değil, taraf yaratmak için var.

Ama güç... Taraf tutmaz. "The Force" her şeyin içindedir. Işıktaki da karanlıkta da.

Hepimizin derdi aynı: Kendi karanlığımızın içinden geçip ışığımızla yüzünüzü aydınlatabilmek.

O yüzden sevgili dostum, ışığınla parlamaya devam et. Ama bu defa ne uğruna parladığının farkındalığıyla...

Dengeyi koru. Çünkü güç; sana verilen bir şey değil, kaybetmemeyi seçtiğin şeydir.

EPI
-SO-
-DE

old fools

RÖPORTAJ

Old Fools

İDİL SİVRİTEPE & OLGU BARAN KUBİLAY

+ RÖPORTAJ: ORÇUN ONAT DEMİRÖZ +

Old Fools, çağdaş İngiliz oyun yazarlarından Tristan Bernays'a ait çarpıcı bir metin. Craft Tiyatro'dan Çağ Çalışkur'un rejisiyle sahneye taşınan oyunda zamansal kırılmalar yaşıyoruz ve anılar arasında geziniyoruz. Tutkulu iki âşığın ilişkilerinin aldığı yola, biricik hatıralarına ve hayatın kendisine tanıklık ettiğimiz oyunda yetenekli oyuncular İdil Sivritepe ve Olgü Baran Kubilay sahneyi paylaşıyor.

Aşka, ilişkilere, hafızaya ve zamana dair yoğun izler bırakan, sorular sorduran *Old Fools*, dört sezondur kapalı gişe oynuyor. Doğrusu ben de bu güzide oyunu birkaç hafta önce izleyebildim ve ertesinde de hemen röportaj yapmak istedim. Oyunu henüz seyretmemiş olanlara da mutlaka görmelerini öneririm. İdil Sivritepe ve Olgü Baran Kubilay ile *Old Fools*'u konuştuk. Keyifli okumalar...

Kadrosunda yer aldığınız *Bize Bişey Olmaz*, Disney+ kataloğuna eklendi, izleme partisinde de birlikteydik, hayırlı olsun tekrar. Bir yandan da *Old Fools* temsillerine dolu dizgin devam ediyorsunuz. Yoğun bir gündemde keyifleriniz nasıl?

İdil Sivritepe: Uzun zamandır izlemeyi beklediğimiz dizimiz başladı, bir yandan da tiyatro oyunumuz devam ediyor. Yoğun ve güzel bir sezon geçiriyoruz. Aslında şimdi düşününce bu sene tamamen Olgu ile geçmiş ve bundan ötürü çok mutluyum. :)

Olgu Baran Kubilay: Keyfimiz yerinde gibi. Oyun harika gidiyor ancak çok sevdiğimiz arkadaşımız, oyunumuzun da ekibinde yer alan Ramazan Tetik'i kaybetmenin acısını yaşıyoruz. Sizin de vasitanızla Ramazan'ı seven, tanıyan herkese, başta ailesine başsağlığı diliyoruz. Onun dışındaki gelişmeleri mutlulukla takip ediyoruz. Dizimize gelen tepkiler çok iyi. Biz de hız kesmeden yeni işlere ve projelere devam ediyoruz.

Aslında *Old Fools*'u 2023'ten beri sahneliyorsunuz ve çok güzel bir ilgi var. Tim Foley gibi çağdaş İngiliz oyun yazarlarından biri olan Tristan Bernays'ın metninden sahnelenen bir eser. Anılar arasında gezindiğimiz, hafızaya, aşka, ilişkilerin aldığı yola dair yoğun bir metin. Oyunun sizin dünyanızdaki karşılığı ve hissettirdikleri neler?

İdil Sivritepe: Evet, zamanda atlamalar ve kırılmalar olan bir oyun. Alzheimer teması üzerinden aslında sizin de hafızanızı test ediyor. Anılar arasında dolaşırken üzerinizde kalan hislerle sizi baş başa bırakan, bütün o hislerin anlamlandırıldığı bir metin olduğunu düşünüyorum. En azından bizim yaklaşımımız bu yönde oldu.

Bana hayatın içinden çok şey hissettiriyor bu oyun, o yüzden değişik bir duygusal bağ hissediyorum ama bu bağın en büyük pay sahibi seyircilerimiz. Aramızda kurulan bu duygusal bağ, oyunun sonunda bizi iyileştiriyor gerçekten.

Olgu Baran Kubilay: Oyunun benim dünyamdaki karşılığı, sevmenin ne olduğu ve sevgiyi gerçekten yaşayıp hissettiğimiz anları yaratmak üzerinden oldu. İnsan olarak da hayatımda yaptığım her şeyi sevgi odaklı yapıyorum. İlişkilerim, hassasiyetim, insanları ve dünyayı algılama yolum hep sevgiden geçiyor. Oyundaki gelgitlerle sevginin sınırdığı ve anların kaybolduğu bir yere doğru gidiyoruz.

"BANA HAYATIN İÇİNDEN ÇOK ŞEY HİSSETTİRİYOR BU OYUN, O YÜZDEN DEĞİŞİK BİR DUYGUSAL BAĞ HİSSEDİYORUM AMA BU BAĞIN EN BÜYÜK PAY SAHİBİ SEYİRCİLERİMİZ. ARAMIZDA KURULAN BU DUYGUSAL BAĞ OYUNUN SONUNDA BİZİ İYİLEŞTİRİYOR GERÇEKTEN." - İDİL SİVRİTEPE

Old Fools, rejisini Craft Tiyatro'dan Çağ Çalışkur'un üstlendiği bir oyun. Yollar nasıl kesişti ve süreç nasıl gelişti? Bir de *Old Fools* ile yaptıklarınızı nasıl değerlendiriyorsunuz?

İdil Sivritepe: Çağ ile uzun yıllardır çalışıyorum ve Çağ bana gerçekten ilham veren, inanılmaz bir insan. Oyunun bu denli sevilmesinde çok ama çok büyük bir katkısı var. Pek tabii her yönetmen, oyununu emek emek işler. Fakat Çağ'ın bu oyundaki bakış açısı, ilişkileri değerlendirme biçimi o kadar güzel ve o kadar kafa açıcı ki, kendisiyle çalıştığım için çok şanslı olduğumu düşünüyorum.

Aynı zamanda Çağ, çok uzun zamandır arkadaşım ve öğretmenim. Aslında biz bu oyunu birbirini çok seven bir arkadaş grubu olarak yaptık diyebiliriz. Yapımcımız Cenk Suyabatmaz da dahil olmak üzere el ele verdik ve bu oyunu dört sezondur devam ettirebildiğimiz için minnettarız.

Olgu Baran Kubilay: Çağ bu dünyadan değil gibi (iyi anlamda). Onunla bir oyun çalışmak sadece bir oyun çalışmak gibi olmuyor. Hayatın içine, duygulara, ilişkilere, dertlere, insana dair her şeye bir cerrah gibi açıp bakıyoruz. Onunla çalıştığımız her prova dönemi hem oyuncu hem de insan olarak çok değiştiğimiz, ilerlediğimiz bir dönem oluyor. Üstelik bu durum o ekipteki herkes için geçerli.

Biz 15 senelik arkadaşlarız. Bu oyunu birlikte büyüyen, birlikte vakit geçirmeyi ve oyun oynamayı seven arkadaşlar olarak yaptık. Oyun başladığından beri süreç de aynen böyle ilerlemeye devam ediyor.

"OYUNUN BENİM DÜNYAMDAKİ KARŞILIĞI, SEVMENİN NE OLDUĞU VE SEVGİYİ GERÇEKTE YAŞAYIP HİSSETTİĞİMİZ ANLARI YARATMAK ÜZERİNDEN OLDU. İNSAN OLARAK DA HAYATIMDA YAPTIĞIM HER ŞEYİ SEVGİ ODAKLI YAPIYORUM. İLİŞKİLERİM, HASSASİYETİM, İNSANLARI VE DÜNYAYI ALGILAMA YOLUM HEP SEVGİDEN GEÇİYOR. OYUNDAKİ GELGİTLERLE SEVGİNİN SINANDIĞI VE ANLARIN KAYBOLDUĞU BİR YERE DOĞRU GİDİYORUZ." - OLGU BARAN KUBILAY

Çok dinamik bir oyun sergiliyorsunuz. Zamanın kırıldığı, doğrusal akmayan bir eser. Öte yandan oyunun sahnelemesi de sürekli bir hareketi içeriyor. Farklı personalara da giriyorsunuz, oyuncu olarak sizi bu eserde en çok zorlayan kısımlar neler olmuştu? *Old Fools*'un oyuncululuğunuza katkısını nasıl görüyorsunuz?

İdil Sivritepe: Açıkçası oyunun yapısındaki bütün farklı yaklaşımlar çok ama çok eğlenceli. Bir oyuncu olarak bunu sahnede deneyimlemek beni canlı tutuyor. Zaman kırılmaları arasındaki hızlı geçişler de seyirciler için oldukça şaşırtıcı. Bizim için de çok iyi bir idman olduğunu düşünüyorum.

Oyunun sahnelenme biçimi ise Çağ'ın en baştan beri hayalini kurduğu bir sistemde ilerledi. Aslında oyunu seyircilerin arasında, önünde, arkasında oynayarak seyircileri duygularla çevreliyoruz. Bununla birlikte performansı sahnelemekten ziyade karakterleri anlamak vaktimi daha çok aldı diyebilirim. Bunun için spesifik olarak söyleyebileceğim şey, bir hastalığın eşlikçisi olmanın ne demek olduğunu bu oyunla birlikte gerçek anlamda düşünmeye başladım.

Olgu Baran Kubilay: Hem fiziksel hem de duygusal olarak çok yoğun bir oyun oynuyoruz. İki açıdan da kondisyonumuzun çok iyi olması gerekiyor. Bu oyun beni bir oyuncu ve insan olarak çok disipline etti. Rejinin ve oyunun, oyuncu olarak bizden beklentileri var. Bunu karşılayamadığımız zaman her şey çöküyor. O yüzden hep hazır olmak gerekiyor.

Öte yandan karakter olarak hastalığı ve süreci anlamak beni çok zorladı. Korktuğumu düşünmediğim birçok şeyle yüzleştim.

Bu arada ben de oyunu geçen hafta izleyebildim ve son dönemde izlediğim oyunlar arasında farklı bir yere koydum. Aranızdaki kimya da çok iyi ve çok doğal. İzleyici açısından da sürekli odakta kalınması gereken, tempolu bir oyun. Aranızdaki kimyayı neye borçlusunuz?

İdil Sivritepe: Ben bu durumu çok çalışkan ve çok iyi arkadaş olmamıza bağlıyorum. Ayrıca çok iyi bir yönetmenin bizi çok iyi yönlendirmesi ve işini gerçekten severek yapmakla ilgili.

Olgu Baran Kubilay: İdil'le birbirini çok seven iki arkadaşız. Oyunda birbirine çok âşık iki kişiyi oynuyoruz ve bizim için alışması en zor şeylerden biri buydu. Arkadaşlığımızı unutmamız, sonra da oradaki her şeyi oyuna geri çağırmanız gerekti. Oyundaki kimyanın temeli bu. Sanırım başardık. :)

Peki, sizce hangi karakterin durumu daha zor, Viv olmak mı yoksa Tom olmak mı? Hafızanı yavaş yavaş kaybetmek mi yoksa bu anlara tanıklık ederek savrulmak mı?

İdil Sivritepe: Ah, bu çok zor bir soru. Bu oyunu yapmadan önce hasta olan kişinin yaşamının zorluğuna ve hafızasını kaybedişine çok odaklandım ama şu anda kıyas yapamıyorum. İki tarafın da eşit derecede zor bir deneyim yaşadığını düşünüyorum.

Olgu Baran Kubilay: İkisi de çok zor ama hastalığın seyri bir yerden sonra, üzülenek söylüyorum ki Tom için işleri kolaylaştırıyor. Olan sonuna kadar bütün varlığı ve bilinci ile orada kalan Viv'e oluyor. O yüzden bence Viv olmak çok ama çok zor.

Oyun, zaman ve mekân kavramlarının algılanışına dair de önemli vurgulamalar yapıyor. Hatta Tom'un oyunu tanımlayan bir ifadesi var: "Benim hiç zamanla aram iyi olmadı." Bu, oyundaki önemli bir katman. Sizce bu kavramları aşk ve ilişkiler içinde nasıl görmek gerekiyor? Anılar silinmeye, ilişkiler yorulmaya başladığında aşk nereye gider?

İdil Sivritepe: İlişkiler yorulabilir, yorgunlukla birlikte hatalar yapılabilir veya yanlış sözler söylenebilir, iyileşebilir ya da bitebilir... Konuştuğumuz bütün bu konular kabul duygusunu getiriyor. Bazen ben "hayatın geçiciliği ile barış yaptığım bir oyun" diye tanımlıyorum. Peki, her şey geçici ise niye hâlâ inatla yaşamaya devam ediyoruz? Buna dair bulabildiğim tek cevap, yaşadığımız küçük anlar, kaybetsek bile aşkın bize yaşattığı belki birkaç gün.

Olgu Baran Kubilay: "Hayatta her şey insan için," der annem. İyi de kötü de hepimiz için. İlişkiler başlar, ilişkiler iyi gider, tartışmalar olur, ayrılıklar yaşanır, aşk biter, aşk değişir, aşk dönüşür. Geriye anlar ve anılar kalır... Bazen hatırlanacak ufak bir anın olması en kıymetli şey olur. Kabul edip devam etmek gerekiyor. Ezginin Günlüğü'nden "Aşk Bitti" çalın burada. :)

Son olarak Bize Bişey Olmaz dizisine tepkiler nasıl, ufak ufak araştırıyor musunuz?

İdil Sivritepe: Bize Bişey Olmaz dizimizin bölümleri hafta hafta yayınlanmaya devam ediyor. Açıkçası biz de merakla yeni bölümleri bekliyoruz. Tepkiler mutluluk verici. Seyircilerin kendilerinden bulunduğu anları bizimle paylaşmaları da iyi hissettiriyor.

Olgu Baran Kubilay: Sanırım bu röportaj yayınlandığında 6. ya da 7. bölümümüz ekranda olacak. Biz de herkes gibi izliyoruz. Tepkiler de çok güzel.

GÖRÜNÜR OLMAK MI TEMSİL EDİLMEK Mİ?

+YAZI //_ ÖYKÜ GÜL +

Prime Video'nun yeni dizisi *Bait*, Riz Ahmed'in bu zamana kadar inşa ettiği kariyer çizgisinin en kişisel hesaplaşmalarından biri olarak karşımızda.

Dizide Ahmed'in canlandığı Shah Latif, bir azınlık olarak Londra'nın sokaklarında var olmaya çalışan ve film endüstrisinde kendini kanıtlamaya çabalayan, sistemin çeperinde bir oyuncu. Şans eseri elde ettiği James Bond seçmelerine katılma hakkı, klasik anlatıda bir başarı hikâyesi olması gerekirken bu beklentiyi bilinçli bir şekilde parçalıyor. Başarı yolculuğu anlatımından ziyade o başarıya ulaşma sürecinin yarattığı depresif baskıyı ve karakterin içsel yolculuğunu bir sancılı süreci olarak anlatmayı tercih ediyor.

Riz Ahmed'i, modern sinemanın nevi şahsına münhasır figürlerinden biri olarak, sadece bir oyuncu değil, aynı zamanda kimlik ve temsil üzerine düşünen bir aktivist olarak tanıyoruz. Ahmed'in *Bait*'i yaratırken temel aldığı düşünce sistemini anlamak için 2020 yapımı Oscar ödüllü kısa filmi *The Long Goodbye*'a bakmak bence şart.

Kısa filmde, ailesiyle yaşayan sıradan bir azınlık bireyinin, aşırı sağcı milisler tarafından sokak ortasında infaz edilmeye götürülüşünü izlemiştik. Ahmed, Britanya'nın göçmenlerle çatışma ilişkisini şiir diliyle, tamamen iç konuşmalar vasıtasıyla anlatmıştı. *Bait*'teki Shah Latif aslında o kısa filmdeki travmanın sektörel bir yansıması benim gözümde. Latif, Bond rolü için yarışırken sadece repliklerini ezberlemiyor; "ideal" azınlık imajını sisteme satmaya çalışırken *The Long Goodbye*'daki gibi bir namlunun ucunda olduğunu hissediyor ve hissettiriyor.

RIZ AHMED, BU DİZİYLE BİR KEZ DAHA SADECE BİR KARAKTERİ OYNAMADIĞINI, KARAKTERİN TAŞIDIĞI TÜM TOPLUMSAL VE PSİKOLOJİK YÜKÜ KENDİSİNDEN İLHAM ALARAK SERGİLEDİĞİNİ ANLATMIŞ OLDU. BU BİR BAŞARI HİKÂYESİ DEĞİL, KENDİNİ SİSTEMİN MERKEZİNDE BULMUŞ BİR YABANCININ KENDİ İÇİNDE VERDİĞİ MÜCADELE.

Kariyerine baktığımızda *Nightcrawler*'daki gözden çıkarılabilir Rick'ten suçsuz bir gencin hapisanede hayatta kalma mücadelesini ve fiziksel ve psikolojik mutasyonunu anlatan *The Night Ofa* ve *Sound of Metal*'daki Ruben karakterine kadar Ahmed, sürekli aynı sıkışmışlık hissine dönüyor. Bu sıkışmışlık hissi ise bence Ahmed'in adeta konfor alanı. Çizgisinde en belirleyici nokta, görünür olmak ile temsil edilmek arasındaki fark üzerine ürettiği çalışmalar. Karakterleri genelde sistemin içinde ama en kıyısında konumlanıyor. Yani ne tamamen dışarıda ne de gerçekten ait olabiliyor. *Bait*, bu çizgiyi geniş izleyici kitleleri için daha ilgi çekici bir yere çekiyor. Bu kez mesele sadece canlandırdığı Latif'in iç yolculuğu değil, Bond'u oynama sorumluluğuyla karşı karşıya olan Latif'in sistemdeki yeri. Dizi, temsilden bir adım ileri gidip temsilin nasıl üretildiğini irdeliyor.

Dizinin yayınlanmasıyla birlikte eleştirmenlerin tepkisi, projenin rahatsız edici derecede dürüst olduğunu kanıtlar nitelikte. Rotten Tomatoes puanı %97 olan dizinin üreticisi Riz Ahmed'i *Variety*, "kendi kariyerini bir laboratuvar faresi gibi masaya yatırıp inceleyecek kadar cesur" olarak tanımladı. Ahmed, başarısını kanıtlamış bir aktör olarak, başarısının yarattığı o anksiyetik baskıyı Shah Latif'in vücudunda inanılmaz bir şekilde resmetmiş.

Riz Ahmed, bu diziyle bir kez daha sadece bir karakteri oynamadığını, karakterin taşıdığı tüm toplumsal ve psikolojik yükü kendisinden ilham alarak sergilediğini anlatmış oldu. Bu bir başarı hikâyesi değil, kendini sistemin merkezinde bulmuş bir yabancıнын kendi içinde verdiği mücadele.

PASAPORTSUZ İLETİŞİM: SPIDER-MAN MAHALLEMİZE NASIL GELDİ?

+YAZI //_ ALİ SAYGEL_iletişimci+

3 1 Temmuz'da vizyona girecek yeni Spider-Man filmi kampanyası, fragman iletişimine yeni bir soluk getirdi ve yerel influencer'ların samimi ağlarını konuştu. Burada artık yeni ve merkeziyetsiz bir iletişim modelinden bahsediyoruz. Bu model, bilginin tek bir kaynaktan dikte edilmesi yerine, her mahallenin kendi diline ve samimiyetine bürünerek binlerce farklı kanaldan yayılmasını sağlıyor.

YEREL KAHRAMANLAR VE INFLUENCER İŞBİRLİĞİ

Peki, neler oldu? Bilmeyenler için detaylandıralım: Geleneksel basın tanıtımı anlayışını yıkarak, dünyanın dört bir yanından seçilen influencerlar kendi şehirlerinin en popüler lokasyonlarında fragman tanıtımı için bir video çekti. Bu çalışma Tom Holland'ın duyurusuyla başladı. Her influencer, fragmanın bir bölümünü kısa parçalar halinde paylaştı ve uzun soluklu bir iletişim gerçekleşti. Fragman tüm dünyayı dolaştıktan sonra bir bütün halinde yayınlandı.

Holland, bir Hollywood yıldızı gibi değil, o influencerın "mahalleden arkadaşı" gibi konumlandı. Bu strateji sayesinde film her ülkenin kendi sosyal medya gündemine yerel bir içerikmiş gibi sızmayı başardı. Global devler artık şunu biliyor: Hikâye mahallede karşılık bulmuyorsa dünyayı kurtarmak yetmiyor.

HOLLAND & ZENDAYA: BİRBİRİNİ PARLATAN İKİ YILDIZ

Bu iletişimin bir diğer ayağı ise Tom Holland ve Zendaya'nın o hayranlık uyandıran "destekleyici PR" süreci. İki dev isim birbirinin önüne geçmek yerine, birbirinin markasını yukarı taşıyor.

Zendaya'nın özellikle *The Drama* filminin basın ve lansman turlarında Tom Holland'ın en büyük "fanı" gibi sosyal medyadan destek vermesi veya kırmızı halıda birbirlerine alan açmaları tesadüf değil. Hatta bu turlar sırasında sadece Zendaya değil, Robert Pattinson gibi isimlerin de Tom Holland hakkında konuşması, *Spider-Man*'i hiç beklenmedik anlarda gündeme taşıdı. Birbiriyle yarışmıyor; aksine iki farklı hayran kitlesini tek bir potada eriterek birer "içerik elçisi" gibi hareket ediyorlar. Bu profesyonel niyet birliği, projelerin sınırlarını siliyor ve her iki oyuncunun da birbirinin prestijinden beslenmesini sağlıyor.

ESNAF NOTU: Marvel gibi bir dünya devi bile olsan mahalleliye, "Sizden biriyim," demeden onu o koltuğa oturamazsın. Reklam sadece camı boyar, itibar ise dükkânın içini besler. Bugünün dünyasında "yıldız" olmak en tepeden bakmak değil; en çok insanın "halinden anlamak" demektir. Bizim işimizde de asıl mesele vitrini ışıklandırmak değil, o kapıyı her daim açık tutacak güven bağını korumaktır.

EPI
-SO-
-DE

bbc player

RÖPORTAJ

COSMOBLUE
media

BBC
STUDIOS

COS
EPI

BBC
ER

M

B

TÜRKİYE'DE BBC DÖNEMİ: COSMO EN VE BBC PLAYER YAYIN HAYATINA BAŞLADI!

+ RÖPORTAJ: OBEN BUDAK +

BBC Studios ve CosmoBlue Media işbirliğiyle Türkiye pazarına giren yeni eğlence kanalı Cosmo EN ve dijital platform BBC Player, kaliteli İngiliz yapımlarını Türk izleyicisiyle buluşturuyor. *Luther'dan Mother Father Son'a, Top Gear'dan Planet Earth'e* kadar dünya çapında fenomen olan içerikler artık tek bir çatı altında ve yerel zevklere özel kürasyonla ekrana geliyor.

Medya dünyasında heyecan verici bir işbirliği resmen hayata geçti. BBC Studios ve CosmoBlue Media, stratejik ortaklıklarının ilk meyvesi olan Cosmo EN ve BBC Player'ın lansmanını Türkiye'de gerçekleştirdi. Sadece Türkiye'de değil, MENA (Ortadoğu ve Kuzey Afrika) bölgesinde de genişleme planlarının ilk adımı olan bu hamle ile Türk izleyicisi, BBC'nin o meşhur "kaliteli içerik" dünyasına hem lineer TV kanallarından hem de dijitalden kolayca erişebilecek.

Peki, bu yeni platformlar izleyiciye neler sunacak? Türkiye'deki drama tutkusu ile İngiliz anlatı tarzı nasıl harmanlanacak? Bu soruların yanıtlarını, projenin mimarları olan Levent Gültan ve Bartosz Witak'tan dinliyoruz.

LEVENT GÜLTAN

CosmoBlue Media Dağıtım Operasyon Başkanı

İzleyicilerin en çok merak ettiği konu şu: *Sherlock, Doctor Who* veya yeni dönem İngiliz dramalarını artık sadece Cosmo EN ve BBC Player üzerinden mi takip edeceğiz? Bu platform, BBC içerikleri için Türkiye'deki ana merkez mi olacak?

CosmoGO uygulamamız içerisindeki BBC Player, BBC içerikleri için Türkiye'deki ana merkez olacak. Bu bizim için sadece bir dağıtım kararı değil; izleyiciye net ve güvenilir bir adres sunma stratejimizin doğrudan yansıması olacak.

Cosmo EN üzerinde yayınlanan içeriklerin tamamı ve çok daha fazlası BBC Player'da yer alacak. İzleyiciler istedikleri zaman, istedikleri yerde, istedikleri cihazdan bu içeriklere ulaşabilecek. BBC Studios'un *Luther, Mother Father Son* gibi ikonik İngiliz dramalarından *Planet Earth* gibi ödüllü belgesellerine, *Top Gear* gibi efsaneleşmiş TV showlarından CBeebies çatısı altındaki güvenli çocuk içeriklerine kadar geniş ve nitelikli bir katalog izleyicileri bekliyor.

Burada altını çizmek istediğim nokta şu: Biz "doğru seçki" yaklaşımıyla hareket ediyoruz. BBC Player, izleyiciye platforma her girdiğinde vaktini boşa harcamayacağı güvencesini veren bir alan olarak tasarlandı. BBC'nin premium İngiliz hikâye anlatımı, güvenilir içerik anlayışı ve tüm aileye hitap eden yapısı bu vadin temel taşlarını oluşturuyor.

Elbette BBC Studios'un diğer platformlarla yapacağı işbirlikleri de sözkonusu olabilir; ancak CosmoGO içindeki BBC Player, Türkiye'de bu içeriklerin en kapsamlı ve en kütatörlü biçimde bir arada sunulduğu birincil adres olacak.

Şu an için CosmoGO uygulaması üzerinden yayına girdiniz. Peki, evimizdeki akıllı TV'lerden, mevcut uydu alıcılarımızdan veya diğer büyük operatör paketlerinden (Turkcell TV+, Tivibu vb.) bu kanallara erişim ne kadar yakın? İzleyiciye "tek tıkla" ulaşma konusunda yol haritanız nedir?

Erişilebilirlik en temel önceliklerimizden biri; çünkü en değerli içerik bile izleyiciye kolay ulaşamıyorsa etkisini yitirir. Bu bilinçle hem lineer hem dijital tarafta çok kanallı bir dağıtım mimarisi kurduk.

BBC Player'a CosmoGO uygulaması üzerinden akıllı TV'lerden, iOS ve Android tabanlı cihazlardan dilediğiniz zaman, dilediğiniz yerden ulaşabilirsiniz. İsteğe bağlı izleme deneyimimiz tamamen bu esneklik üzerine kurulu: İzleyici evinde, yolda ya da ofiste hangi ekranı tercih ederse etsin BBC içeriklerine erişebilecek.

Lineer kanal tarafında ise BBC Studios içerikleriyle oluşturulan eğlence kanalımız Cosmo EN şu anda Türkiye'nin önde gelen operatörlerinde yayında: Kablo TV 42. Kanal, D-Smart 19. Kanal, Tivibu 17. Kanal ve Digiturk 100. Kanal. Yani izleyicimiz hem CosmoGO uygulaması içinden hem de alışkın olduğu operatör altyapısından Cosmo EN'e tek tuşla ulaşabiliyor.

Bizim yaklaşımımız baştan beri hibrit bir model: Lineer yayının güvenini ve akış deneyimini korurken dijitalde isteğe bağlı izleme özgürlüğünü sunmak. Bu iki kanal birbirinin rakibi değil, tamamlayıcısı. İzleyici nerede olmayı seçerse seçsin, BBC içeriklerini orada bulmasını hedefliyoruz. Dağıtım ağıımızı genişletme konusundaki çalışmalarımız da devam ediyor; amacımız her ekranda var olmak.

BBC Player'da 1000 saatten fazla içerik olduğu belirtiliyor. Yakın gelecekte bu sayı artacak mı ve Türkiye'de daha önce yayınlanmamış BBC Original yapımlarını ilk kez burada görebilecek miyiz?

Kesinlikle, çok daha fazlası gelecek. 1000 saati aşan içerik kataloğumuz güçlü bir başlangıç noktası ancak biz bunu sadece bir başlangıç olarak görüyoruz. BBC Studios ile ortaklığımız dinamik ve sürekli büyüyen bir yapıda; katalog düzenli olarak yeni yapımlarla zenginleştirilecek.

Türkiye'de daha önce yayınlanmamış BBC Original yapımlarını izleyicilerimize sunmak da planlarımız arasında. Amacımız sadece mevcut katalogdan beslenen bir platform olmak değil; Türk izleyicisine keşfedilmemiş, taze ve özel hissettiren içerikler sunabilmek. Bu noktada BBC'nin sürekli büyüyen yapım gücü bize çok önemli bir avantaj sağlıyor.

İçerik stratejimizi dört ana raf etrafında kurguladığımızı da belirtmek isterim: Suç ve gizem, doğa-bilim-tarih odaklı factual içerikler, dönem draması ve edebiyat uyarlamaları, bir de okul öncesi ve aile için güvenli izleme alanı. Her bir kategoride hem mevcut BBC klasiklerini hem de yepyeni yapımları izleyiciye sunacağız.

CosmoBlue Media olarak temel felsefemiz "değerli ve eğlenceli içerik" sunmak. BBC Player'da da bu felsefeyi sürdüreceğiz: Gürültülü bir içerik vaadi değil; seçilmiş, güvenilir ve izleyicinin zamanına gerçekten değerli bir deneyim. İzleyicimize şunu vaat ediyoruz: Burada izlediğiniz hiçbir şey zaman kaybı olmayacak.

BARTOSZ WITAK

BBC Studios Orta, Doğu ve Kuzey Afrika, MENA ve Türkiye Genel Müdürü ve Başkan Yardımcısı

BBC Studios içerikleri dünya çapında "kalite" ile eşanlamalı kabul ediliyor. Türkiye, dizi üretimi ve tüketimi sözkonusu olduğunda küresel ölçekte en büyük pazarlardan biri. Cosmo EN kanalını tasarlarken BBC'nin küresel standartları ile Türk izleyicisinin duygusal derinlik ve tempo konusundaki güçlü tercihi arasındaki dengeyi nasıl kuracaksınız?

Cosmo EN, çok net bir amaçla hayata geçirildi: BBC kalitesindeki hikâye anlatıcılığını Türkiye'ye, yerel izleyici için doğal ve tanıdık gelecek bir şekilde taşımak. Türk izleyicisinin duygusal derinliğe, güçlü karakter yolculuklarına ve belirli bir anlatım temposuna ne kadar değer verdiğinin farkındayız. BBC içerikleri farklı bir yaratıcı gelenekten gelse de aslında bu gelenek tam da merak duygusuna, duyguya ve yüksek işçiliğe hitap ediyor.

İşte bu yüzden Cosmo EN sadece bir içerik kataloğu değil, özenle küratörlüğü yapılmış bir kanaldır. Drama, belgesel, doğa ve çocuk programları arasından burada en çok karşılık bulacağına inandığımız yapımları seçiyor ve yayın akışını yerel izleme alışkanlıklarına uyacak şekilde düzenliyoruz. Hedefimiz, BBC'nin o bilinen yaratıcı zanaatına sadık kalırken genel deneyimin Türk izleyicisi için güncel, cazip ve sürükleyici olmasını sağlamak. Ayrıca yerel izleyicinin neye en iyi tepki verdiğini analiz edecek, beklentilere en iyi şekilde yanıt verebilmek için yerel içgörülerini yakından takip edeceğiz.

İçeriklerin "yerel zevklere göre özenle seçildiğinden" bahsettiniz. Türk izleyicisinin dramaya olan yüksek ilgisi göz önüne alındığında bu seçim sürecinde Türkiye'ye özel sürprizler göreceğiz mi?

Drama, Türk izleme kültürünün çok önemli bir parçası ve bizim için en iyi İngiliz yapımlarımızdan bazılarını sunmamız gerektiği çok açıktı. Cosmo EN'de ve CosmoGO bünyesindeki BBC Player'da sunduğumuz içerikler; *Luther*, *Death in Paradise* ve *Silent Witness* gibi çeşitli İngiliz polisiye seçkilerinden *Call the Midwife* ve *Boiling Point* gibi dramalara kadar geniş bir yelpazeyi yansıtır.

Yaklaşımımıza Türk izleyicisinin en çok neye yanıt verdiğini bildiğimiz unsurlar rehberlik ediyor: Duygusal yoğunluk, güçlü karakter arkları ve ustalıklı işlenmiş anlatılar. Bu tercihlere özellikle uyan BBC yapımlarını göreceksiniz. Zaman içinde, izleme alışkanlıklarından bir şeyler öğrenmeye devam ettikçe sunduğumuz seçenekleri daha da geliştireceğiz.

***Doctor Who* veya *Planet Earth* gibi küresel çapta ikonik serilerin yeni sezonları, BBC Player / Cosmo EN'de İngiltere ile aynı anda mı yoksa kısa bir süre sonra mı yayınlanacak? Türk izleyicileri için bekleme sürelerini en aza indirmeyi nasıl planlıyorsunuz?**

Önceliğimiz, programlama tercihlerimizi izleyici beklentileriyle eşleştirmek. *Doctor Who* gibi yerleşik bir hayran kitlesi ve güçlü bir izleyici ilgisi olan yapımlar söz konusu olduğunda, yerel izleyici verilerine ve ortaklarımızın uzman tavsiyelerine dayanarak bu yapımların stratejimiz içindeki potansiyelini doğal olarak analiz ediyoruz. İzleyicilerin *Planet Earth* ve *Blue Planet* gibi ikonik doğa programlarımızı ve bu türdeki diğer yapımları izleyebileceklerini garanti edebiliriz.

Türkiye'deki bekleme sürelerini en aza indirmek tamamen entegre bir portföy stratejisinden geçiyor. BBC First, BBC Earth, CBeebies, COSMO EN ve BBC Player'ı BBC Studios'un küresel içerik hattıyla uyumlu, birbirine bağlı tek bir ekosistem olarak planlıyoruz. Her bir ürün için net roller tanımlayarak, yapım ve dağıtım takvimleriyle daha erken aşamada uyumlanarak, yerelleştirme ve yayın penceresi planlamasını paralel yürüterek; premium konumlandırmadan ödün vermeden BBC içeriğine erişimi hızlandırabiliyoruz. BBC Player'ın yanı sıra bir genel eğlence kanalı olarak COSMO EN'i geliştirdikçe bu stratejik yol haritası bir yandan piyasada uzun vadeli ölçek ve tutarlılık oluştururken bir yandan da pazara giriş süresini kısaltmamıza olanak tanıyacak.

BBC Studios'un dünya genelinde yerel yapımları desteklediğini (format lisanslama veya ortak yapımlar yoluyla) biliyoruz. Bu stratejik ortaklık gelecekte Türkiye'de BBC standartlarında yerel içeriklerin üretilmesini veya BBC formatlarının daha hızlı uyarlanmasını kolaylaştıracak mı?

Bu aşamada Türkiye'deki odak noktamız tamamen dağıtım, ortaklıklar kurmak ve Cosmo EN ile BBC Player üzerinden güçlü bir varlık oluşturmak üzerine kurulu. Bu ortaklık, izleyicilerin hem lineer (doğrusal yayın) hem de isteğe bağlı platformlarda BBC içeriğine nasıl eriştiğini güçlendirmek için tasarlandı.

Ancak Türkiye dikkat çekici bir ölçeğe, yaratıcı enerjiye ve hızla gelişen bir dijital ekosisteme sahip bir pazar. Uzun vadede burada gerçek bir potansiyel görüyoruz ve CosmoBlue ile işbirliğimiz, gelecekteki fırsatları adım adım keşfetmemiz için bize sağlam bir temel sunuyor.

AŞKIN RENK PALETİ: "BİZE Bİ'ŞEY OLMAZ"

+ YAZI //_ _YASİN ŞEFİK - MAKE-UP ARTİST +

Disney+'ın son dönemdeki en iddialı yapımlarından *Bize Bi'şey Olmaz* sadece senaryosuyla değil, karakterlerin görsel inşasıyla da üzerine konuşulmayı hak ediyor. Bir makyaj artisti olarak ekran başına geçtiğimde hikâyenin duygusunu cilde dokunan pigmentlerde ararım. Bu dizide de makyaj, sadece oyuncuyu sahneye hazırlamak için değil, karakterin o anki ruh halini ve içsel çatışmasını fırça darbeleriyle anlatmak için bir anlatım dili olarak kullanılmış.

İşte, kadrajımıza giren dört farklı kadın ve onların stil kodları.

**MİRAY DANER - LAL
DUDAKLARDA RENK OYUNLARI
VE SOFİSTİKE GEÇİŞLER**

Miray Daner'in canlandırdığı Lal karakterinde ilk dikkat çeken şey, cildin o kusursuz ama "yaşayan" dokusu. Ancak dizinin ilerleyen sahnelerinde Miray'ın dudak makyajı adeta başlı başına bir hikâye anlatıcısına dönüşüyor. Karakterin güçlendiği ya da duygusal kırılmalar yaşadığı anlarda fırçanın ucu biraz daha cesur renklere gidiyor.

Bazı sahnelerde gördüğümüz o belirgin hatlar, aslında sezonun trendlerini de selamlıyor. Özellikle gülkurusu tonlarının yarattığı o romantik ama mesafeli tavır, yerini vişneçürüğünün derinliğine bıraktığında karakterin üzerindeki dramatik etki artıyor.

Sezonun en popüler "cool" pembelerini de Miray'ın üzerinde bazen hafif bir "stain" (dudakta dağıtılmış) etkisiyle bazen de keskin çerçevelerle görüyoruz. Bu belirgin hatlar, oyuncunun dudak formunu ön plana çıkarırken modern şehirli kadın imajını perçinliyor. Bu tonları kullanırken cildin geri kalanında "nude" dengesini korumak Miray'ın yüzündeki o taze ama çarpıcı ifadeyi sağlayan temel anahtar olmuş.

Bir projede makyajın başarısı, oyuncunun güzelliğinden ziyade karakterin dönüşümüne ne kadar hizmet ettiğiy-le ölçülür. *Bize Bi'Şey Olmaz* ekibi, özellikle Miray Daner'in dudak makyajındaki o keskin ve renkli geçişlerle bu dengeyi çok iyi kurmuş. Özellikle HD kameraların her detayı yakaladığı bu dijital çağda, renkleri bu kadar temiz ve karakterle uyumlu sunmak büyük bir ustalık.

Baharın bu güneşli günlerinde, siz de kendi makyaj çantanızda bu karakterlerden birinin esintisini taşımak isterseniz; Miray'ın vişneçürüğü asaletini veya İdil'in ışıltısını referans alabilirsiniz. Unutmayın; en iyi makyaj, kendinizi en "siz" hissettiğinizdir.

**YÜSRA GEYİK - HARE
KARAKTERİN ZIRHI OLARAK
KESKİN HATLAR**

Yüsrâ Geyik'te ise durum tam tersi; onun makyajı dış dünyaya karşı takındığı bir zırh gibi. Burada karşımıza çıkan daha köşeli ve otoriter bir estetik var. Kaşlar daha yapılandırılmış, elmacıkkemikleri ise yüzü daha analitik gösterecek şekilde belirginleştirilmiş.

Bakışlardaki o derinliği sağlayan şey, kirpik diplerine yapılan tightlining uygulaması. Maskaranın yoğunluğu göz uçlarına doğru artırılarak bakışlara hafif bir çekiklik kazandırılmış. Bu, karakterin her an tetikte olan yapısını kusursuzca destekliyor.

**İDİL SİVRİTEPE - EKİN
IŞILTININ EN TAZE HALİ**

İdil Sivritepe sahnelerinde ekran resmen aydınlanıyor. Burada klasik makyaj tekniklerinden ziyade "önce cilt bakımı" odaklı bir yaklaşım görüyoruz. Karakterin nahifliğini ve dinamizmini vurgulamak için likit aydınlatıcılar, fondötenin altına veya karıştırılarak uygulanmış.

Elmacıkkemiklerindeki o taze şeftali tonları, toz allıktan ziyade krem formüllü ürünlerle elde edilmiş. Bu da oyuncuya "içeriden gelen" bir enerji katıyor. Dudaklarda kullanılan "glossy" bitişler, Ekin karakterindeki ışıltılı ruhu yansıtıyor.

**DERİN BEŞİKÇİOĞLU - MERİÇ
MODERN VE COOL MİNİMALİZM**

Derin Beşikçioğlu tarafında ise daha genç, daha "rebel" ve kuralları yıkan bir estetik var. Klasik güzellik algısının dışında daha eforsuz bir coolluk hedeflenmiş. Brushed-up (yukarı taranmış) kaşlar bu görünümün imzası.

Göz makyajında yoğun far paletleri yerine tek bir renk veya sadece kirpik dibine uygulanan, hafifçe dağıtılmış bir kalem görüyoruz. Bu "umursamaz ama şık" tavır, günümüzün modern estetik anlayışıyla birebir örtüşüyor.

DİZİLER NEDEN MODERN ZAMANLARIN ROMANLARINA DÖNÜŞTÜ?

YAZI_//_CENGİZHAN ÖZCAN - sanatçı, mimar ve kreatif direktördür. Çalışmaları mekân, zaman ve duygu ilişkisi etrafında şekillenir.

Bir zamanlar büyük aşkları, trajedileri ve insan ruhunun derinliklerini romanlardan öğrenirdik. Okur, sayfalar arasında ilerlerken karakterlerin hayatına eşlik eder, onların değişimini ve ilişkilerini takip ederdi. Bugünse aynı duygusal yoğunluğu ve katmanlı anlatıyı giderek daha fazla dizilerde buluyoruz. Modern izleyici için ekran artık yalnızca bir eğlence alanı değil; karakterlerin hayatını bölüm bölüm izlediğimiz yeni bir anlatı biçimi. Son dönemde büyük ilgi gören *Love Story: John F. Kennedy Jr. & Carolyn Bessette* ise bu dönüşümün en güncel örneklerinden biri olarak dikkat çekiyor. Gerçek bir aşk hikâyesini neredeyse roman gibi katman katman anlatan dizi, modern izleyicinin artık hikâyeleri nasıl deneyimlediğini de gösteriyor.

HİKÂYELERİN ANLATIM BİÇİMİ DEĞİŞİYOR

İnsanlık tarihinin en eski kültürel ihtiyaçlarından biri hikâye anlatmaktır. Ancak hikâyelerin anlatıldığı araç zaman içinde değişir. Bir dönem sözlü anlatılar toplumların hafızasını taşıyordu. Ardından romanlar ortaya çıktı ve bireyin iç dünyasını anlatan uzun hikâyeler edebiyatın merkezine yerleşti. Daha sonra sinema bu hikâyeleri görselleştirdi. Bugünse diziler bu anlatı geleneğinin yeni formu olarak öne çıkıyor.

Romanların gücü yalnızca olay anlatmasından değil, karakterlerin hayatını uzun bir zaman diliminde gösterebilmesinden geliyordu. Bir roman okuru, karakterlerin iç dünyasına girer, onların düşüncelerini, korkularını ve tutkularını keşfederdi. Okur yalnızca hikâyeyi takip etmezdi; karakterlerle birlikte yaşardı. Diziler de tam olarak bu anlatı modelini yeniden kuruyor. Bir film genellikle iki saatlik bir süreye sığmak zorundayken diziler karakterlerin hayatını sezonlara yayabiliyor. Bu durum, hikâyeye daha fazla detay, daha fazla duygusal derinlik ve daha güçlü bir karakter gelişimi kazandırıyor.

Bu nedenle günümüz dizileri yalnızca bir olay örgüsü sunmuyor. Aynı zamanda izleyicinin karakterlerle uzun süreli bağ kurmasına olanak tanıyor. İzleyici, karakterlerin hayatına bölüm bölüm tanıklık ediyor ve bu süreç tıpkı bir roman okuma deneyimi gibi ilerliyor.

MODERN BİR AŞKIN EKRANDAKİ ROMANI

Son dönemde dikkat çeken *Love Story: John F. Kennedy Jr. & Carolyn Bessette* bu romanvari anlatının en güncel örneklerinden biri. Dizi, Amerika'nın en ikonik çiftlerinden olan John F. Kennedy Jr. ve Carolyn Bessette-Kennedy'nin ilişkisini dramatik bir ritimle anlatıyor.

Bu hikâyeyi güçlü kılan şey yalnızca romantik yönü değil; aynı zamanda kamusal hayatın baskısı, medyanın ilgisi ve iki farklı dünyanın bir araya gelmesi gibi unsurları da içinde barındırması. Bir yanda Amerika'nın en güçlü ailelerinden birinin mirasını taşıyan karizmatik bir figür, diğer yanda moda dünyasından gelen sade ama etkileyici bir karakter.

Dizi bu ilişkiyi yalnızca kronolojik bir biyografi olarak sunmuyor. Bunun yerine hikâyeyi duygusal bir ritimle ilerletiyor. Tanışmaları, ilişkilerinin gelişimi, medyanın yarattığı baskı ve evlilikleri bölüm bölüm anlatılıyor. Her bölüm, karakterlerin hayatındaki yeni bir dönemi açıyor.

Bu anlatı biçimi klasik bir romanın yapısını andırıyor. Hikâye hızla ilerlemek yerine karakterlerin duygusal yolculuğuna odaklanıyor. İzleyici yalnızca olayların sonucunu değil, karakterlerin bu olayları nasıl yaşadığını da görüyor.

Bu nedenle dizi yalnızca bir biyografi olarak değil, aynı zamanda modern bir romans anlatısı olarak izleniyor.

KARAKTER DERİNLİĞİ: DİZİLERİN EDEBİ GÜCÜ

Modern dizilerin romanlara benzemesinin en önemli sebeplerinden biri karakter derinliğidir. Günümüz dizileri karakterleri yalnızca hikâyenin bir parçası olarak değil, anlatının merkezinde konumlandırıyor.

Örneğin *The Crown* gibi yapımlar tarihsel olayları anlatırken karakterlerin psikolojik dünyasını da detaylı bir şekilde ele alıyor. Aynı şekilde *Succession* bir aile içindeki güç mücadelesini anlatırken karakterlerin kırılganlıklarını ve hırslarını gözler önüne seriyor.

Love Story: John F. Kennedy Jr. & Carolyn Bessette dizisinde de benzer bir yaklaşım görülüyor. Dizi yalnızca iki insanın aşkını anlatmakla kalmıyor; onların kamusal hayat ile özel hayat arasında kurmaya çalıştıkları dengeyi de gösteriyor.

John F. Kennedy Jr. karakteri, aile mirasının yarattığı beklentilerle mücadele ederken Carolyn Bessette karakteri medyanın yarattığı görünürlükle baş etmeye çalışıyor. Bu iki karakter arasındaki ilişki yalnızca romantik bir bağ değil; aynı zamanda iki farklı yaşam tarzının ve iki farklı dünyanın karşılaşması gibi ilerliyor.

Bu karakter derinliği, izleyicinin hikâyeye daha güçlü bağlanmasını sağlıyor. Çünkü izleyici, karakterleri yalnızca izlemiyor; onların duygusal yolculuğunun bir parçası haline geliyor.

İZLEYİCİ ARTIK HİKÂYENİN İÇİNDE YAŞIYOR

Streaming platformlarının yükselişi de dizilerin anlatı biçimini önemli ölçüde değiştirdi. Artık izleyiciler bir diziyi haftalar boyunca beklemek yerine aynı anda birden fazla bölüm izleyebiliyor. Bu durum, hikâyenin daha yoğun bir şekilde deneyimlenmesini sağlıyor. Bir romanı birkaç gün boyunca aralıksız okumak gibi.

İzleyici bir dizinin dünyasına girdiğinde o atmosferin içinde uzun süre kalabiliyor. Karakterlerle daha güçlü bir bağ kuruyor ve hikâyeyi daha derin bir şekilde deneyimliyor. Bu nedenle birçok izleyici bir diziyi bitirdiğinde garip bir boşluk hissi yaşayabiliyor.

Çünkü o hikâyenin dünyasında uzun süre yaşamış oluyor.

Love Story: John F. Kennedy Jr. & Carolyn Bessette dizisinin popülerliğinin arkasında da bu anlatı deneyimi yatıyor. İzleyici yalnızca iki insanın aşkını izlemiyor; aynı zamanda onların hayatının içine giriyor.

MODERN ZAMANLARIN ROMANLARI

Bugün dizilerin modern zamanların romanlarına dönüşmesi tesadüf değil. İnsanlar hâlâ büyük hikâyeler anlatmak ve büyük hikâyeler dinlemek istiyor. Değişen yalnızca bu hikâyelerin anlatıldığı mecra.

Bir zamanlar bu anlatılar roman sayfalarında yaşıyordu. Okur, karakterlerle birlikte uzun bir yolculuğa çıkıyordu. Bugünse aynı deneyim ekran aracılığıyla kuruluyor.

Love Story: John F. Kennedy Jr. & Carolyn Bessette gibi diziler bu dönüşümün en güçlü örneklerinden biri. Gerçek bir aşk hikâyesini bölüm bölüm açan bu anlatı, izleyiciyi yalnızca biyografiye değil, duygusal bir yolculuğa davet ediyor.

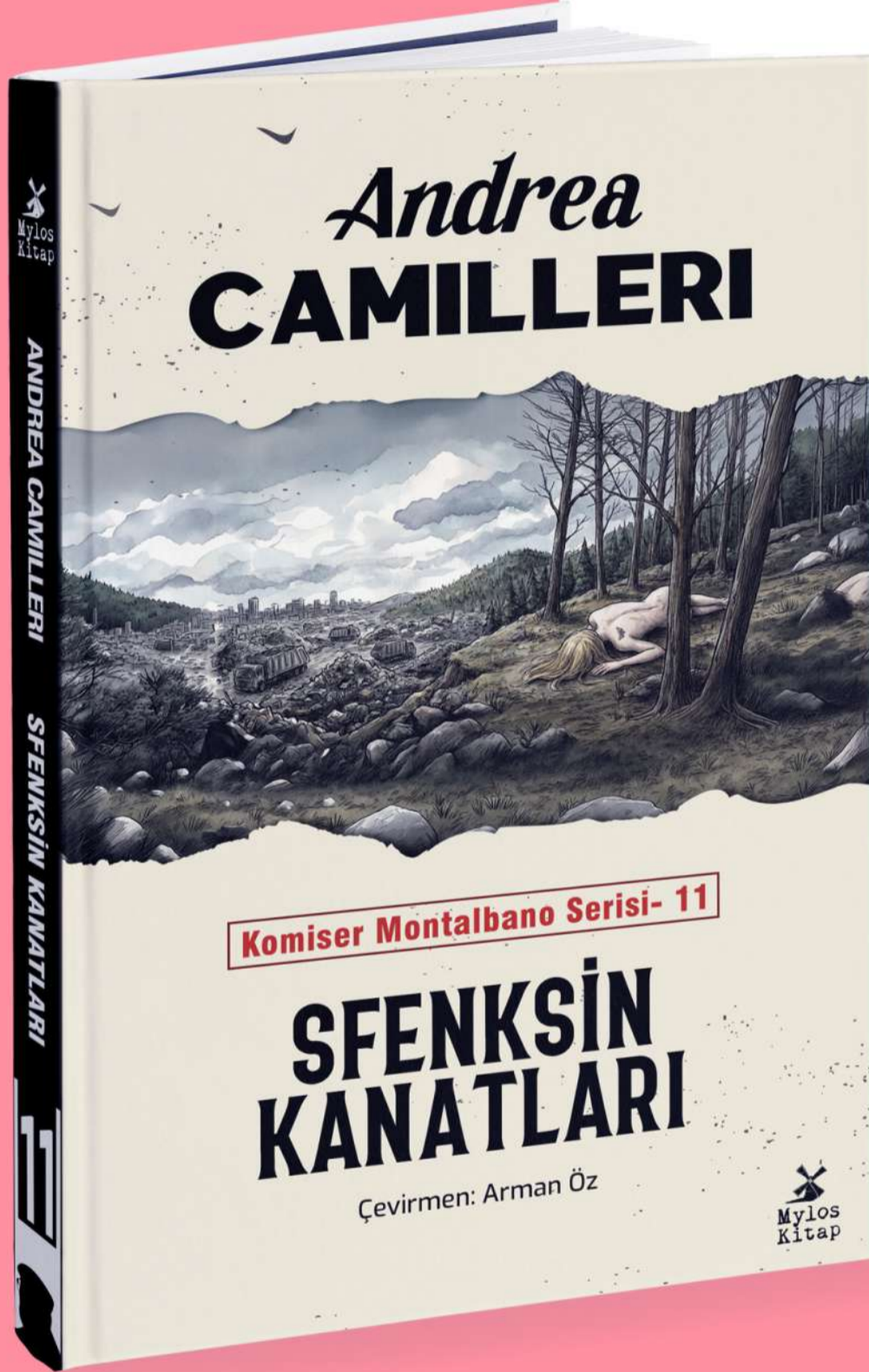
Her bölüm yeni bir sayfa gibi ilerliyor. Karakterler değişiyor, ilişkiler dönüşüyor ve hikâye derinleşiyor.

Belki de bu yüzden günümüz dizileri modern zamanların romanları olarak görülüyor. Çünkü insanlar hâlâ karmaşık karakterlere, büyük duygulara ve unutulmaz hikâyelere ihtiyaç duyuyor. Ve bugün bu hikâyeler artık yalnızca kitap sayfalarında değil, ekranın ışığında yazılıyor.

MUTLAKA OKUMANIZ GEREKEN 50 POLİSİYE YAZARINDAN BİRİ,
İTALYAN POLİSİYESİNİN USTASI ANDREA CAMILLERİ.

ANDREA CAMILLERİ İLE BÜTÜNLEŞMİŞ, TÜM DÜNYADA TANINAN
KOMİSER SALVO MONTALBANO.

RAFLARDA

Mylos
Kitap

mylosyayingrubu.com

/MylosKitap

/MylosKitap

/myloskitap

EPI
-SO-
-DE

yonca evcimik

RÖPORTAJ

YONCA EVCİMİK

ZAMANSIZ BİR POP HİKÂYESİ

RÖPORTAJ: YASEMİN ŞEFİK

Türkiye'de pop müziğin sadece duyulan değil, izlenen bir şeye dönüşmesinde imzası olan Yonca Evcimik; dansı, sahne dili, cesur tarzı ve televizyon projeleriyle bir dönemin hafızasını şekillendirdi. Bale disiplini-den sahneye, *Çılgın Bediş* ile ekranlara, 90'ların unutulmaz hitlerinden bugüne uzanan bu yolculuk şimdi bir müzikle taçlanıyor. Yonca Evcimik ile hem o dönemin ruhunu hem de bugüne uzanan hikâyesini konuştuk.

Türkiye'de pop müziğin görsel kimliğini değiştiren isimlerden biri oldunuz. Kariyerinize baktığınızda "kırılma anı" olarak neyi görüyorsunuz?

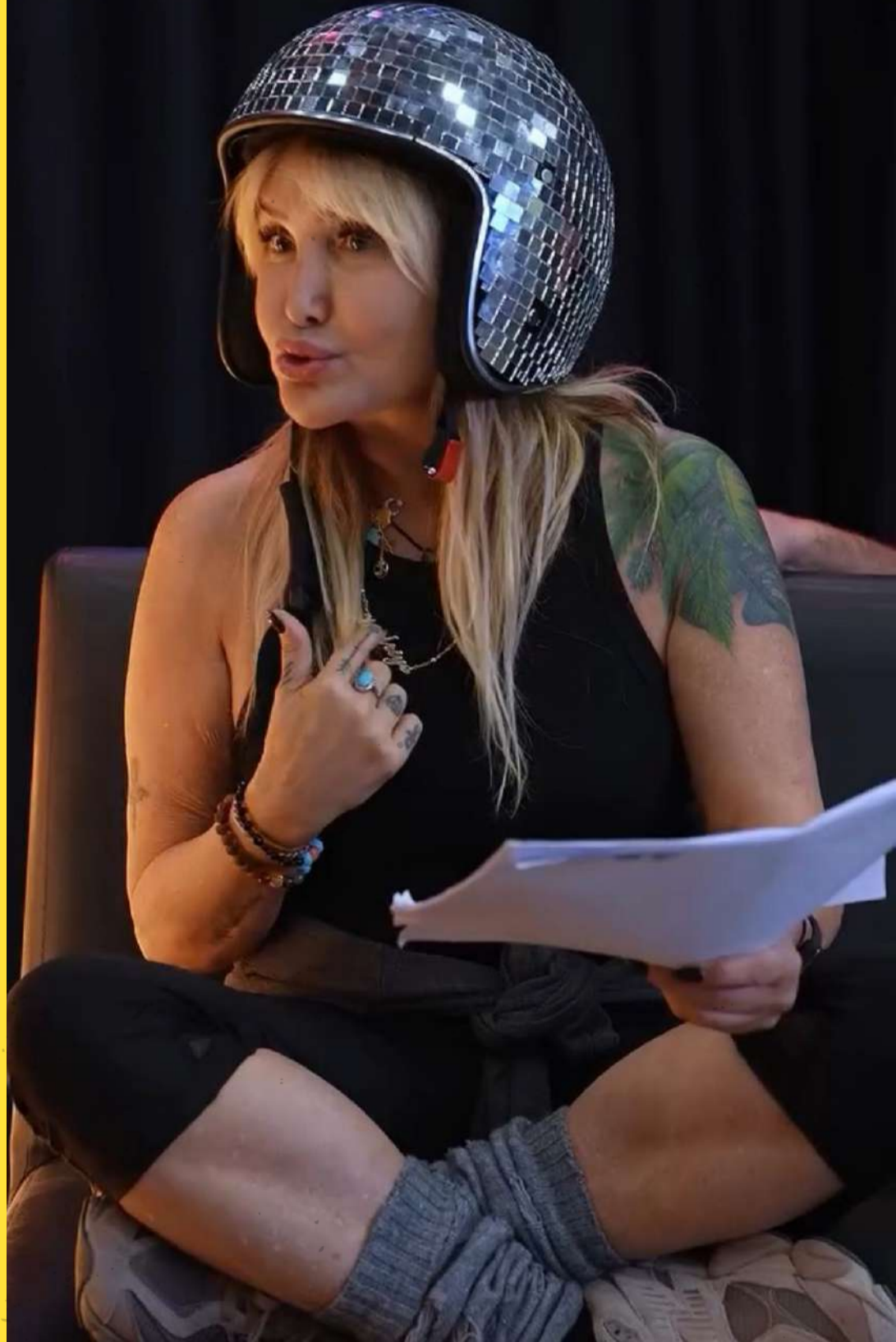
TRT'de yayınlanan "Yarım Elma" programı müzik hayatımdaki kırılma noktası diyebilirim. "Abone" albümünün tüm şarkılarını dansçılarım ile ilk defa orada seslendirdim. Ertesi sabah ev telefonları durmamıştı. Annem beni uyarırıp, "Kalk telefonlara bak, artık yetişemiyorum!" demişti. O günden sonra her şey bambaşka oldu.

Bale ile başlayan bir disiplin... Bugün sahnedeki Yonca Evcimik'i düşündüğümüzde o temel eğitimin size kattığı en kritik şey neydi?

Disiplin. Tüm detaylara kafa yormak. Her şeyin uyum içinde olması. Bu, sahnede önem verdiğim en önemli şey. Disiplin ve azim, eğitimimin bana kattığı en önemli şey.

90'larda müzik sadece dinlenen değil, izlenen bir şeye dönüştü. Sizin sahne kostümlerinizi ve danslarınız gençler üzerinde ciddi bir etki yarattı. O dönemde bu etkiyi bilinçli mi kurguladınız yoksa içgüdüsel miydi?

Ben o dönem kazandığım paraları hep yurtdışı tatillerine harcardım. Farklı ülkeleri, oradaki yenilikleri beynime yazardım. Sahnede insanlar neler yapıyor, neleri kullanıyor, hep takip ederdim. İşin kıyafet kısmına gelince aslında ben biraz sıradışı giyinen biriydim. Normal kıyafetim yoktu. Hep bir tarafını keser ve başka şeylerle karıştırmayı severdim. Sahnede de aynı durum devam etti. Hiç "şöyle yapayım da böyle etkili olsun" gibi planlı programlı hareket etmedim. Her şey kendiliğinden gelişti.

Dansı pop müziğin merkezine koyan ilk isimlerden biri olarak, Türkiye'de "dans eden pop yıldızı" kavramını siz mi başlattınız sizce?

Benden önce elbette bunu yapan insanlar vardı ülkede. Ben 90'larda bu durumu farklı bir boyuta taşıdım diye düşünüyorum. Her şarkının bir dansı vardı mesela benim işlerimde. Keza hâlâ "Abone", "Bandıra Bandıra", "Kendine Gel", "Haydi Sallayalım Dünyayı" dediğinde onunla özdeşleşen dansları otomatik olarak yapan bir nesil var. Bu konuda o dönem farklılık yarattığımı düşünüyorum.

Hababam Sınıfı serisinde yer almak kariyerinizin erken döneminde önemli bir deneyim. O setten aklınızda kalan, sizi hâlâ etkileyen bir an var mı?

Spesifik bir anı aklımda yok. Ama genel olarak müzikallerden sinema filmlerine hep özel insanlarla, ikon olmuş isimlerle çalıştım. Konservatuar haricinde o deneyimler benim için ikinci üniversite oldu. Adile Naşit, Zeki Alasya, Metin Akpınar, Ajda Pekkan, Sezen Aksu, Nükhet Duru... Listenin güzelliğine bakar mısınız? Şanslı hissediyorum kendimi.

Çılgın Bediş ile televizyonun en sevilen karakterlerinden birine hayat verdiniz. Bediş'in bu kadar sahiplenilmesinin sizce sırrı neydi?

Zaten sevilen bir çizgi romanın doğru ekiple birleşmesi bence. Güzel bir cast oldu. Hepimiz işimize dört elle sarıldık. Keyifli çalışma ortamı, çekilen işe de yansıdı. Çok eğleniyorduk. O da imza bir iş oldu. Hâlâ tekrarları izleniyor ve yeni nesil izleyicinin de dikkatini çekiyor.

Çılgın Bediş dönemi için, bugünün gözünden baktığınızda neyi "zamansız" buluyorsunuz?

Aşk hâlâ zamansız. Oradaki aşk hikâyesi günümüzde de aynı bence. Aynı kaçma-kovalama ilişkilerde devam. :)

Oyunculuk ve müzik arasında gidip gelen bir kariyer... Kendinizi daha çok nerede ifade ediyorsunuz: Sahnede mi, kamera karşısında mı?

Ben sahnede olmayı seviyorum. Şarkı söylemek, dans etmek, oyunculuk. Büyük ekiplerle sahnede paylaşımı seven biriyim. Tek başıma hiç keyif almam. Mutlaka dansçılarım olmalı, ben o birlikteliği ve enerjiyi seviyorum.

90'lar pop müziği hâlâ referans alınıyor. O dönemin enerjisi bugüne neden bu kadar güçlü taşıyor?

Samimiyet, deniyor. Ben de oradayım. Buna ek olarak o dönem yeni şeyler yapmanın heyecanı vardı. Öyle yoğun bir enerji aktarımı vardı ki yapışan şarkılara. Temeli çok sağlamdı yani. Bu yüzden zamansız oldu çoğu şarkı. Ve bu yüzden güzel zamanların temsilcisi gibi, her dönem karşımıza güzel duygular uyandırarak tekrar çıkıyor.

Türkiye'de kadın pop yıldızı olmak 90'larda nasıldı? Bugünle kıyasladığınızda en büyük fark sizce ne?

Vallahi, insanlar çok acımasız. Bence 90'larda daha incelikli davranılıyordu. Şimdi genel bir linç dönemi var. Her şeyle senin canını acıtmaya yönelik bir linç bu. Yaşından vurmaya çalışıyorlar, kıyafetinden vurmaya çalışıyorlar. Söyleminden vurmaya çalışıyorlar. Liste uzar gider. Benim kıyafetim, ilk çıktığım dönemlerde manşet konusu olmazdı. Şimdilerde özellikle sosyal medyada giydiğime, söylediğime hakaret yağmuru oluyor. Eleştiri demiyorum bakın, hakaret. Bu çoğu zaman hemcinslerimden oluyor. O daha fena. Şimdi tüm kadın şarkıcıların işi çok zor anlayacaksınız.

Yıllar içinde sahne dili, seyirci beklentisi ve popüler kültür çok değişti. Siz bu değişime nasıl adapte oldunuz?

Ben adapte olmadım. Burnumun dikine gidiyorum. Geçmişte neyse aynen devam şeklindeyim. Bana gelen, beni sahnede görmek isteyenler de zaten o dönemin insanları veya onların çocukları. Çok nesil yetiştirdim, o yüzden şanslıyım.

Şimdi hayatınızın farklı dönemlerini bir araya getiren bir müzikle seyirci karşısına çıkmaya hazırlanıyorsunuz. Bu müzikal sizin için tam olarak ne ifade ediyor?

Yıllardır kafamda olan bir şeydi bu. Bunu hayata geçirmek benim için çok kıymetli. Hazırlanırken zamanda yolculuğa çıktım resmen. Gelenleri de mutlu edecek bir gösteri oldu.

BEN SAHNEDE OLMAYI SEVİYORUM. ŞARKI SÖYLEMEK, DANS ETMEK, OYUNCULUK. BÜYÜK EKİPLERLE SAHNEDE PAYLAŞIMI SEVEN BİRİYİM. TEK BAŞIMA HIÇ KEYİF ALMAM. MUTLAKA DANSÇILARIM OLMALI, BEN O BİRLİKTELİĞİ VE ENERJİYİ SEVİYORUM. 😊

Bu projede seyirciyi en çok ne şaşırtacak? Yonca Evcimik'in daha önce hiç görmediğimiz bir tarafı olacak mı?

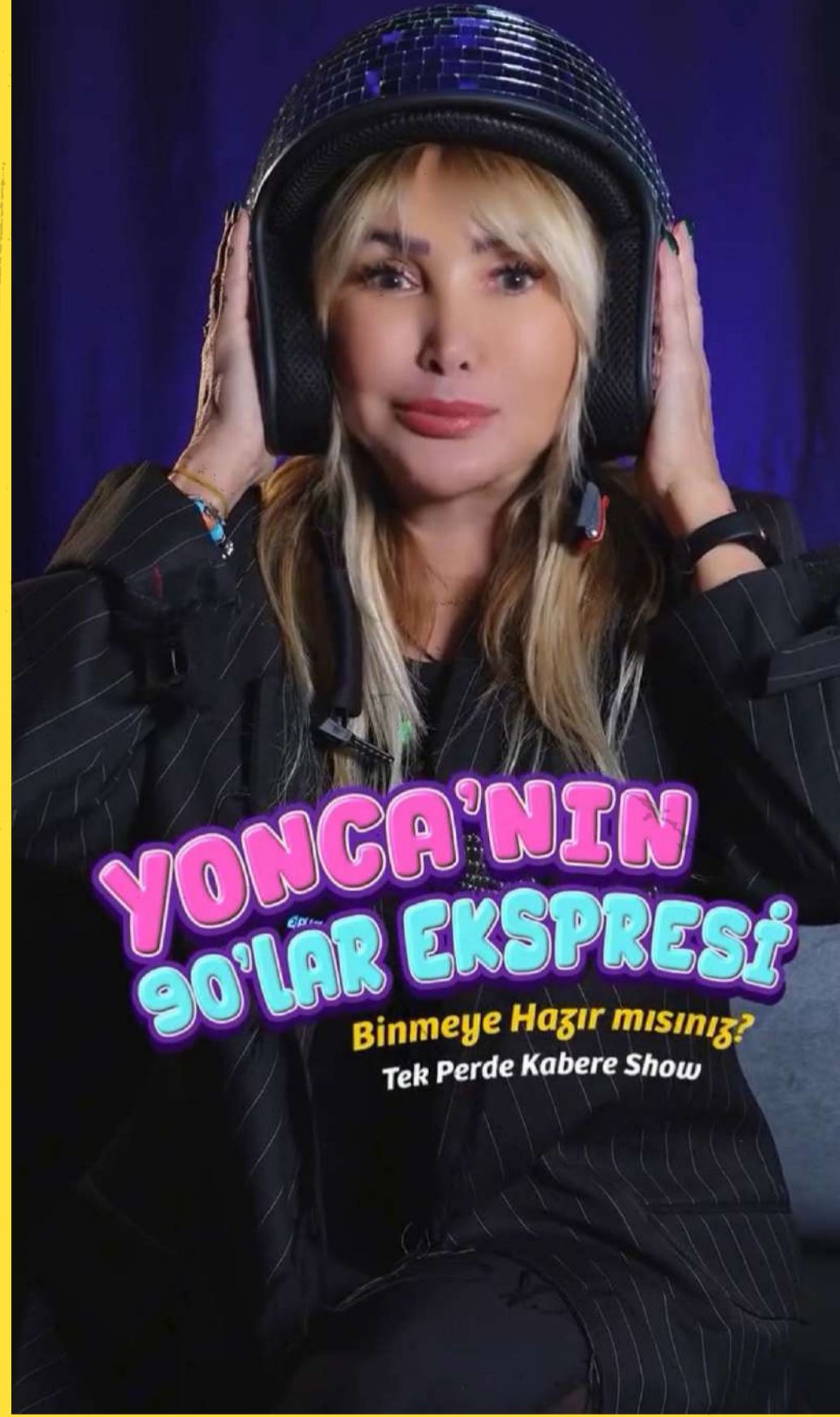
Detaylarda belki bilmedikleri şeyleri öğrenebilirler ama genele baktığımızda hem benim yolculuğumu hem de o dönemin genel havasını yansıtmak istiyoruz.

Kendi hikâyenizi sahnede anlatmak... Bu süreçte sizi en çok zorlayan ne oldu?

O kadar çok şey var ki anlatacak aslında. Ama zaman kısıtlaması olduğu için bazı şeyleri kısaltmak, yeri geldiğinde elemek beni zorladı. Ama izleyici için güzel bir yolculuk hazırladık.

Sahne, televizyon ve müzikte iz bırakmış bir isim olarak sizin hikâyenizin de bir belgesel diziyeye dönüşmesi sizce kaçınılmaz mı? Yani gelir mi Yoncimik belgeseli?

Dediğim gibi, bir döneme imza atan işler olduğu için, o dönemle paralel ilerleyen kurgu da kuvvetli. Anlatımı akıcı bir belgesele hayır demem. Çok renkli olacağına eminim.

**YONCA'NIN
90'LAR EKSPRESİ**

**Binmeye Hazır mısınız?
Tek Perde Kabare Show**

AİLE- BELLEK- ALAN- BOŞLUK VE DAHA BİR SÜRÜ ŞEY

YAZI //_ _NESLİHAN ATCAN ASLAN

2025'ten bize kalan, arkasından konuşmak ve farklı noktalarına dikkat çekmek istediğim birkaç düzine filmde ikisi, *Sentimental Value* (Joachim Trier) ve *Father, Mother, Sister, Brother* (Jim Jarmusch). Trier ve Jarmusch ekmeklerinin peşinde kendi paralel doğrularında koşarken bu yazıda onları bir noktada kesiştirmek istedim -Öklid geometrisinde bu mümkün değil ama artık rahmetli kusuruma bakmasın-. Nokta dediğim payda içinde aile dinamikleri, ortak aile belleği ve bu bellekte mekân-boşluk ilişkisi yer alıyor. Bu konuya girişmeden önce kendi çapımda *Sentimental Value*'yu daha samimi bulup daha fazla anlamlandırdığımı, filmin beynimde adıyla yaşadığını söylemeden geçemeyeceğim. Diğerleriyle ilgili aşağıda döküleceğim. -Bundan Jarmusch'un haberi var mı? Sanmam.-

SENTIMENTAL VALUE'DA EVİN İŞLEVİ

EVİN BELLEK HALİ

Ünlü filozof ve kuramcı Mikhail Bakhtin'in Kronotop teorisinde belirttiği üzere anlatıda zaman ve mekân birbirinden ayrılmaz; anlatı ister yolda, belde, şatoda ya da aile evinde geçsin. Sonuçta ileri gidiş, zamanda takılı kalış veya aydınlanış gibi anlatıyı sürdüren önemli hadiseler bu ilişki içinde hayat bulur -amma abarttım-. *Sentimental Value*'ya baktığımda da mevzu dikey bir kronotop üzerinden çalışıyor. Ta 1940'larda Nazi işgali altında intihar eden büyükanneden intihar teşebbüsünde bulunduğunu sonradan öğrendiğimiz Renate Reinsve'nin canlandırdığı Nora'ya kadar üç nesil Borg ailesi kadınları bu evde var olmuş. Ev dediğin mekân çoğumuzun kimliğinin ve belleğinin inşasının gerçekleştiği yer ve fakat Borgların evi sadece bir mekân değil, onları izleyen zamanın ve belleğin ta kendisi. -Laflara bak.- Gilles Deleuze'nin de dediği gibi, geçmiş önceden var olmuş bir olgu değildir; geçmişin her katmanıyla birlikte var olmaya devam edendir. E, bu noktadan hareketle büyükannenin geçmişinin evden günümüze sızıışı, baba Gustav'ın (Stellan Skarsgård) annesinin travmasına tanıklığı, Nora ve Agnes'in (Inga lbsdötter Lilleaas) tanık olduğu ebeveyn kavgalarının aynı şekilde evden bizim kızlara sızıışı, yani tüm sızıntılar ve tanıklıklar ve travmalar Borg evinin bellek işlevini güçlendiren katmanlar. Ayrıca filmin adıyla müsebbip bir durum sözkonusu. İki film içinde gerçekten manevi değerini en yoğun hissettiğimiz ev de bu. Evin kendisi baskın bir karakter aslında.

EVİN BİRLEŞTİRİCİ GÜÇ HALİ

Her ne kadar bu aile evi, ünlü kuramcı Marianne Hirsch'in bir önceki neslin, özellikle de travmatik deneyimlerinin mevcut ve sonraki nesillere aktarımı olarak nitelediği "postmemory" kavramının mekânı olsa da evin aile bireylerini birleştirici gücünü görmezden gelemez. Tamam, evde olabilecek en kötü şeyler olmuş ve yine Hirsch'in dediği gibi, bu olanlar bizim kız kardeşler tarafından ziyadesiyle özüksenerek nesiller arası bir yüke dönüşmüş ama yine de baba ve kızları birlikte veya bireysel bazı yüzleşmeleri, ortak aile belleklerinin ev sahibi mekânında yaşıyorlar. Ve yine tamam, baba da neredeyse bu evde ölüp gidecekti ama ölmedi işte. Bilakis ölümlerle noktalanan beklenen bir deneyimin adeta bir arınma ritüeline evrilmesiyle -bildiğin kalp krizinin nesi ritüelse- evin travmatik döngüsü de kırılmış olmuyor mu? Bence oluyor.

EVİN ZAMAN HALİ

Oluyor olmasına da filmin sonunda Nora, babası Gustav'ın özür niteliğindeki senaryosunu hayata geçirmiş ve ailevi bir uzlaşmaya varılmışken onlara eşlik eden evin kendisi değil, bir kopyası. Artık zaman ve mekânın birlikteliği bitmiş, Borglar ailevi belleklerine eşlik edecek başka bir "ev" bulmuşlar. Ev artık yok, evin ekosu var bir nevi. Yine de evin birleştirici gücü bu simülakrumda da gözlemlenebilir. Bu "temsili" ev, aslının yapamadığını veya bir noktaya kadar yapabildiğini yapıp bizimkileri şifalandırıyor. Yani ben ne dedim, kendim de çok anlamadım. Siz de çok şey etmeyin.

PEKİ, YA FATHER, MOTHER, SISTER, BROTHER'DAKİ EV HALLERİ?

Evet, biraz da Jarmusch'un evrenindeki evlere bakamayıyım. Bunu yaparken de filmi doğal olarak üç bölümde ele alacağım çünkü niye acaba? Üç bölümün ikisi beni epey darladı ama neyse. Üç farklı ülke, üç farklı ev ve anlık karşılaşmalar... İlk iki bölümde evler tamamen bellekten uzak; evet, döngüsel bir kronotop var çünkü her iki evde de tekrar eden ritüeller var ama bu her yıl tekrar eden ve iyi ya da kötü herhangi bir sonuca, çözüme bağlanmayan steril ritüeller, onları gerçekleştiren aile bireylerinin birbirinden ne kadar uzak olduğunu gösteriyor. Bunu da anı sızdırmayan, belleği olmayan evlerin içinden dışarıya doğru sunuyor Jarmusch... Hatırladıkça içim şişiyor. Hazır, ben de filmde sırtımayacak bir karaktere dönüşüyorken Tom Waits'in baba karakterinin New Jersey'deki kabininden başlayalım o zaman.

FATHER: EVİN UZAK HALLERİ

Tom Waits'in baba karakterinin yaşadığı yerin, Adam Driver ve Mayim Bialik tarafından canlandırılan çocuklarına olan uzaklığı, arabada babayı ziyarete giden iki kardeşin bu "görevi" yerine getirmedeki ruhsuzluğu ve mekanikliği, bu üçlü arasındaki mesafenin fizikselden öte olduğunu bize hemen anlatıyor ya da ben öyle sandım. Her iki şekilde de bu önermeden yürüyeceğime göre devam... Zaten geleneksel ataerkil bakışta da babanın bir uzak olma hali, tanrısal bir erkle görünmeden gören, yöneten olma hali vardır. Gerçi buradaki babada öyle bir erk yok ama çocuklarına uzaklığı, evinin içinde onlar gelmeden adeta yabancı misafirleri ağırlayacak bir ev sahibi gerginliğiyle evini çocuklarının onayına ya da onları kandırmaya uygun hale getirme çabaları, babanın sadece çocuklarına değil, onların dolaylı etkisiyle evine de mesafeli olduğunu anlattı bana. Bana kadar var yani. Evde yaşayan tek şey, annelerinin olduğunu varsaydığımız fotoğraf ama herhangi bir yaşanmışlık hali yok. Marianne Hirsch'ün "postmemory" kavramına işaret edecek herhangi bir aktarım yok. *Sentimental Value*'da olan ileti-

A FILM BY
JIM JARMUSCHTOM
WAITS
ADAM
DRIVER
MAYIM
BIALIK**F A T H E R**"A FUNNY,
TENDER,
ASTUTELY
OBSERVED
JEWEL
OF A
FAMILY
TRIPTYCH"
THE
HOLLYWOOD
REPORTERCHARLOTTE
RAMPLINGCATE
BLANCHETTVICKY
KRIEPS**M O T H E R**"GENTLY
MOVING"
VULTUREINDYA
MOORELUKA
SABBAT**S I S T E R
B R O T H E R**★★★★
"A FILM
TO SAVOUR"
THE
GUARDIAN

MUBI

COMING
SOONMUBI SAINT LAURENT
CINEMA
GIRARD
LUTER

şimsizliği kırmaya çalışmak, bir çatışmayı sonlandırmak için uğraşmak gibi melodramatik öğeler bu bölümde yok. Ev, içi boş bir ritüelin, yüzeysel diyaloglar ve epey yapay bir iletişimin gerçekleştiği bir mekândan öteye geçemiyor. Şimdi dank etti de beğenmişim yahu bu bölümü! Neyse geç olsun, güç olmasın.

MOTHER: EVİN "OLMAYAYDI İYİYDİ" HALLERİ

Ay, aman Allahım! O neydi öyle? İrlanda falan kurtarmadı. Bu ortamda bulunacağıma gidip dışımı çektirsem daha iyi. Zaten bir yerde Charlotte Rampling varsa gerilmemek ne mümkün? -İyi anlamda.- Bir annenin aynı anda şiddetli baskın varlığı, otoritesi ve HİÇ OLMAYIŞI gibi inanılmaz bir paradoks var ortada. Var ama yok. Anneyle bütünleşme gibi bir şey mümkün değil çocukları açısından. Ev, estetik anlamda ince ve rafine bir zevki ancak bu kadar steril ve ruhsuz şekilde yansıtabilirdi. Çay masasının adeta bir Rönesans tablosu mükemmelliğinde -Rönesans ne alaka da benzetme bulamadım- hazır bulunuşu hiç de sıcak bir davete alamet değil. Tam tersi mutlak bir mükemmeliyetçiliğin ezici yargısı var o masada. Cate Blanchett'in canlandırdığı Timothea karakterinin aldığı güzelim çiçeklerin masanın simetrisini bozup herkesin görüş alanını kapatmasından ve annenin bu duruma müsamaha gösteremeyişinden de bunu anlıyoruz. Ne ev ne de anne, kızları orada istiyor. Aman, kızlar da bayılıyordu sanki. Evin onlar için yaşayan bir yanı yok. "Father" bölümünde olduğu gibi, bu bölümde de iki kız kardeş görevlerini ifa edip gitmek, evden ve anneden uzaklaşmak istiyorlar ve annemiz de bu durumdan şikâyetçi değil. Çözumsuz bir aile dinamiği, bu çözümsüzlüğü hiç de sallamayan bir mekânda var olmaya devam ediyor. Sanki ev, iki kız kardeşi annenin aracılığıyla dışarı kusuyor. Daha aralarındaki dinamiğe gireceğim ama önce son bölüme bakalım ve kapatalım bu bahsi istiyorum.

BROTHER- SISTER: EVİN DEPO HALLERİ

Indya Moore ve Luka Sabbat'ın anne ve babalarını uçak kazasında kaybetmiş ikiz kardeşler Skye ve Billy'yi canlandırdıkları bölüm, aynı zamanda üç bölüm içinde aile dinamiklerinde ortak bir aktarımın, yaşamın paylaşıldığı tek bölüm ve işin ilginç tarafı, içinde sevgi olan bu ailede ebeveynlerin ölmüş olması. Jarmusch belki de bu şekilde ebeveynlerden kurtulduğumuzda sağlıklı bir aile dinamiğine kavuşabileceğimizi ima ediyordur; ben nereden bileyim? Olabilir yani. Paris'te ortak bellek görevini görmüş aile evi artık boş. İki kardeş, hayatlarının bir dönemini kapatmak ve bu döneme tanıklık eden bellek evden çıkmak zorundalar. Bunu yaparken de evin belleğini de beraberlerinde götürüyorlar. Ev artık belleksiz, boş bir mekân. Daha sonra eşyaların depodaki görüntüsünün önünde iki kardeş eşyalara bakarak ne yapacaklarını düşünürken aslında biz ne yapacaklarını biliyoruz. Hiçbir şey. Ev, ortak hafıza kimliğinden sıyrılarak artık büyük ihtimalle bir daha geriye dönülmeyecek bir depoya dönüşüyor.

İşte böyle...

Hadi, şimdi evden çıkıp iki filme aile dinamikleri perspektifinden bakalım.

BABA DEDIĞİN YOKTUR

İkizlerin ölü, kız kardeşlerin de nerede olduğu bilinmeyen babalarını atlayarak -onları da başkası anlatsın- *Sentimental Value*'daki Gustav ve *Father, Mother, Sister, Brother*'daki Father'a bakacağım. Burada ortaya bir Lacan atmadan olmaz; Gustav da uzun süre sadece adıyla var olmuş bir baba. Kendisi ortada yok, sembolik bir fonksiyonu var ama kızları ve karısını bırakıp gidişi, bu olmayan fonksiyonunu bildiğiniz kıymete bindirmiş. Yani yokluğuyla var olmuş ve ağırlığıyla özellikle de Nora'nın yaşamını biraz da travmatik olarak şekillendirmiş. Tom Waits'in baba figürü bu noktada Lacan'ın tanımladığı babadan daha farklı bir yerde çünkü bir tek çocuklarından değil, ortamlardan da kopuk. Biraz da eskilerin dediği gibi, *ev iyisi değil, el iyisi*. Çocukları gittiği an rahatlaması ve bir arkadaşıyla görüşmek istemesinden de bunu anlıyoruz. Çocuklarının bilgisi dışında farklı bir hayat sürüyor ve bu ikili hayatı onun baba figürü olarak kendini ne kadar kısıtlanmış hissettiğini bize kanıtıyor. Dışarıda eski püskü kamyoneti yerine sakladığı BMW'sine binip gitmesi de cabası. Görevi bitti, Jeff ve Emily'yi idare etti, şimdi sıra "baba" olmadığı kendi hayatında. Bravo yani. Sinsi bey.

BABA DEDIĞİN SANATÇI(MI?)DIR

Harold Bloom'un "Etkilenme Endişesi" ya da anksiyetesi teorisine göre her sanatçı, kendinden öncekilerin gölgesinde yaşar ve bu "baba figürü"ne benzetilen öncekinin baskınlığından onu yanlış okuyarak kaçır. Nora da babasının gölgesinden onun kendisine getirdiği senaryoyu reddederek sıyrılıyor. Gustav'a da bak sen bu arada! Babalık onun için kızını filmde yönetebilmek. Katarsisin bu şekilde geleceğine inanan Gustav aslında haksız da çıkmıyor. Demek ki var bir bildiği ya da tek bildiği bu. *FMSB*'ye baktığımızda ise Tom Waits'in baba karakterinde sanatla ilgili bir durum yok -aldatma sanatı hariç-. O sadece çekinik, pasif bir baba çünkü bu rol onun çok da tercih ettiği bir rol değil. Ama şu kıyaslamayı yapabiliriz; Trier'in baba figürü sanatçı varlığıyla baskınken Jarmusch'unki yokluğuyla baskın. Aslında bu noktada Thomas Elsaesser'in aile melodrama teorisini de sıkıştırırsam fena olmaz: aile içindeki güç yapılanmaları doğrudan ifade edilemez; daha çok stil, jest, nesnelere ve uzamla aktarılır. E, Gustav da öyle değil mi? Aslında senaryosu bir özür, bir kendini temize, kızlarını yanına çekme ve yeniden başlama çabası. Baba olarak söyleyemediklerini, yazar ve yönetmen olarak söylemek istiyor. Diğer babaya gelecek olursak, bu konuyla ilgili görececek bir şey yok. Sonuç olarak bu iki filmde baba, Gustav'dır; baba, Tom Waits'in karakteridir. Baba yokluğuyla vardır, varlığıyla da yoktur. Peki ya anne? Hani şu ebeveynlikte her ama her şey olması gereken arzunun ve nefretin nesnesi anne.

HAYALET ANNE

Şaka maka her iki filmde de ziyadesiyle anne ve ziyadesiyle hayalet var. *Sentimental Value*'ya bakarsak Gustav'ın, varlığı evi ve zihinleri hiç terk etmemiş hayalet annesi ve Nora ve Agnes'in aynı şekilde ölü ama görünmez annesi. -Aslında bir anne olarak Agnes de var ve aslında bir tek kendi çocuğuna annelik yapmıyor, Nora'ya da annelik yapıyor ama onu hayalet sembolü çerçevesinde değerlendiremeyeceğim. O bir dursun.- Yine Lacan'dan yola çıkarsak anne; çocuğun ilk birlik yaşadığı, arzunun kaynağı ve nesnesi. Bu minvalde Gustav'ın annesi intihar ederek öyle bir kopuş gerçekleştiriyor ki, travması "postmemory" olarak üç nesli de etkisi altında tutmaya devam ediyor. Nora ve Agnes'in annesi ise farklı; sadece bir yas objesi olarak filmde işlevini tamamlıyor. Gelelim *FMSB*'deki Rampling'in anne hayaletine. Evet, yaşıyor ama kızların üstünde tahakküm kurmuş bir kontrol ve yargı mekanizması olarak. Arzunun ne kaynağı ne de nesnesi artık. Zaten her iki kızıyla olan zorlama ve yüzeysel diyalogları, yargılama amaçlı sorduğu sorular, o masanın başında geçmeyen zaman, Lilith'in (Vicky Krieps) boş yere ve aşırıya kaçacak şekilde yalanlar söyleyerek ve Timothea'nın zamanından çalarak annesinin onayını alma çabaları Rampling'in anne figürünün ne kadar korkutucu bir hayalete dönüştüğünü en azından bana kanıtıyor. Tıpkı Derrida'nın hauntoloji kavramında bahsettiği gibi, geçmiş ve bu anneler şimdiyi işgal ediyorlar. İki hayalet anne de fotoğraflarıyla eşlik ediyorlar *FMSB*'de. Biri Jeff ve Emily'nin, diğeri de Skye ve Billy'nin annelerinin fotoğrafları. Artık tamamen geçmişin ve belleğin bir nesnesi haline dönüşmüşler ama hâlâ varlar.

ATIK ANNE

Burada Julia Kristeva'nın "abject" kavramına atıfta bulunmak istedim de çevirim olmadı gibi. Kristeva der ya, kendi kimliğini kurabilmek için dışlamam, atman gereken şeydir "abject". Ve bence özellikle de Rampling'in anne karakterine kızı Lilith'in duyduğu tam olarak bu. Tamam, daha paradoksal bir durum da sözkonusu; anneyi etkilemek, onun takdirini kazanmak istiyor ama bunu olmadığı özne üzerinden yapıyor. Ve baktığımızda ne Timothea ne de Lilith annelerini atamıyor ve hep geri dönüyorlar. Yani, bu donuk ve neredeyse aydınlığı gotik bir karanlığa eş eve ve anneye niye dönersin ki? Dönersin işte. Nora ve Agnes'in durumunda anne zaten çoktan yitmiş, atılmış ama büyükanne özümsemiş ve hatta Nora intihar teşebbüsünde bulunacak kadar takip etmiş büyükanneyi. Bir de Skye ve Billy'nin anneleriyle ilişkilerine bakalım. Anne, bir fotoğraf ve depoya atılmış anılar. Anneyle ilgili bilgiler kısıtlı, anne uzak ve atık bir figür yani. Ama yine de anne, yokluğuyla da var, varlığıyla da var. Anne bu... Karmaşıklığı çözümlenecek gibi değil. Bir yandan da çok basit bir hadise ama neyse.

KARDEŞ DİNAMİKLERİ

NORA VE AGNES - SENTIMENTAL VALUE

İki filmde de tanık olduğumuz kardeş dinamiklerine ve kardeşlik müessesesine bakıp ben artık buradan uzayayım diyorum. Nora ve Agnes'in ilişkisi asimetrik yani eşit değil ama dönüştürücü. Filmdeki en anlamlı sorunun nedeni bu çünkü: "Neden çocukluğumuz seni mahvetmedi?" Nora'nın Agnes'e sorduğu bu soruda kıskançlık ve rekabet yok; kardeşi üzerinden kendini anlama, anlamlandırma çabası var. Bir de ünlü psikologlar Stephen P. Bank ve Michale D. Kahn'ın kardeş bağına tanımladıkları noktalardan birkaçını ele alalım. Üç önemli eksen var bakmak istediğim. Erişim, yani kardeşlerin birbirleriyle geçirdikleri zaman, sadakat ve kimlik. Bu üç eksen üzerinden Nora ve Agnes'i değerlendirdiğimde, kardeşler birbirinden uzak değil, sevgiyle birbirine bağlılar ve kimlikleri birbirinden bağımsız gelişebilmiş. Aralarındaki bağ genel olarak sağlıklı diyebiliriz. Tabii ki Agnes'in Nora için anne gibi güvenli bir alan oluşturduğu gerçeği yadsınamaz ama bu, bana birbirine bağımlı bir ilişki modeli

gibi gelmiyor. Agnes'in zaten film genelinde de birleştirici, toparlayıcı ve iyileştirici bir rolü var, o yüzden de gayet efendi bir kardeşlik ilişkisi bu. Babanın boşluğunun doldurulduğu -olduğu kadar, olmadığı kader kıvamında-, annenin yasının tutulduğu, büyükannenin unutulmadığı, yeni neslin de -Agnes'in oğlu- sarıp sarmalandığı bir kardeşlik işte.

JEFF VE EMILY - FMSB'NİN FATHER BÖLÜMÜNDEN

Bu ikisinin birbiriyle pasif-agresife yakın rekabetleri, birbiriyle mesafeleri, konuşmaya konu bulamadıkları halleri falan oldukça sinir bozucu. İkisi de kendi özelinde bana çok uzak karakterler olan bu iki kardeş, yine oldukça zorunluluk gibi gözükken bir ritüeli gerçekleştirme amaçlı babalarının evine doğru seyahat ediyorlar. Aralarında yol esnasında geçen diyaloglar birbirlerine değil, babalarına yönelik bir havada akıyor. Fark ettiyseniz konular fazla kişiselleşmeden babaya geliyor. Bu arada anlıyoruz ya da sanıyoruz ki Jeff ekonomik anlamda Emily'den daha iyi bir konumda ve babasını, Emily'den gizleyerek finanse eden kardeş. Emily bence ve filmin ima ettiğine göre bu durumun farkında ama sesini çıkarmıyor. Aralarındaki bu güç eşitsizliğinden açıkça bahsedilmese de biz bunu Jeff'in eylemlerinde görüyoruz. Az önce Nora ve Agnes için söylediğim şeyleri bunlar için söyleyemiyorum. Birbirlerine mesafeli oldukları açık seçik ortada, aralarında sadakat yok. Kimlikleri birbirinden bağımsız olmasına rağmen kendi ortak öykülerinde dönüşen, iyileşen hiçbir şey yok. Seneye de aynı değişmezlikte gider gelir bunlar babalarına. Baba da bunları yemeye devam. Gerçekten Jeff ve Emily'nin giderken sıkıldıkları kadar var bu adam.

TIMOTHEA VE LILITH- FMSB'NİN MOTHER BÖLÜMÜNDEN

Beterin beteri var. Benim özellikle de Lilith için pek olumlu düşüncelerim olamıyor çünkü kıskanç ve ikiye bölünmüş buluyorum kendisini. Timothea ile rekabeti, annesine türlü türlü konformist yalanlar söylemesine neden olacak kadar sağlıksız. Bu ikisi de Jeff ve Emily gibi, anneleri üzerinden diyaloga geçebiliyorlar. Onun dışında birbirleriyle ilgili pek fikirleri yok, -aslında var da çoğu düşmanca ve yargılayıcı nitelikte- canları da pek bir şey öğrenmek istemiyor. Lilith'in zaten fazlasıyla bastırılmış, aşırı kontrollü Timothea'nın sözünü keserek kendini ön plana çıkarma çabaları ve bunu yalanlar üzerinden yapmasını da kabullenemiyorum dermişim. Bana neyse. Sanırım aralarında duygusal ve sevgiye dayalı bir bağ görmekte zorlandığım için böyle hissediyorum. Canımın içi Simone de Beauvoir'ımın kız kardeşlik kavramından baktığımda, iki kadının da anne baskısına karşı kardeşlik bağı geliştirmek yerine bireysel hayatta kalma stratejileri geliştirmiş olduklarını görüyorum. Sezar'ın hakkı Sezar'a diyeceğim bir nokta var; Lilith bu baskıya direnebilen ve kendini daha farklı gerçekleştirebilmiş taraf. Timothea'nın hayatta kalma stratejisi ise uyum sağlamak ve düzene uyumlanmak olmuş. Ama işte Lilith konformizmi seçmemiş olsa da yalanlarıyla hem kardeşini öteliyor hem de kendine ihanet ediyor. Ve sonuçta ne yazık ki ikisi de özgürleşemiyor.

SKYE VE BILLY- FMSB'NİN SISTER BROTHER BÖLÜMÜNDEN

Filmdeki en sıcak ve yakın kardeşlik ilişkisi bu ikisinininki. Ama fark ettiyseniz ebeveynlerin yokluğu sözkonusu. Acaba ebeveynlerin yokluğu, kardeşler arası rekabeti ortadan kaldıran, onları birbirine yakınlaştıran ve birbiriyle daha sağlıklı bağ kurmalarını sağlayan bir etken mi? Jarmusch bir ailenin ancak bu şekilde işlevsel olabileceğini mi öne sürüyor, en başta da söylediğim gibi? Yani ebeveynler yokken çocuklar daha sağlıklı olabilir önermesi mi bizim Skye ve Billy'nin ilişkisinde gördüğümüz? Özellikle Billy, Skye'ın güvenli alanı haline geliyor çünkü ona bırakmadan tüm evi depoya kaldırmış, manevi değeri olan objeleri, fotoğrafları bir araya getirmiş. Kardeşini bu yükten kurtarmış. Buna müteşekkir olan Skye'la birlikte birbirlerinden kaçmadan önlerindeki ebeveynsiz yaşamın belirsizliğini ve yasını sırtlanarak birbirlerini avutuyorlar. Ortak geçmişlerini ve ebeveynlerinin hatıralarını -her ne kadar bildikleri ve/veya hatırladıkları sınırlı olsa da- evde kalmış son nesnelere yardımıyla yeniden inşa ediyorlar. Skye da Billy için bir güvenli bölge artık.

SON TAHLİL

Daha Jarmusch'un filminde konuşulması gereken, tekrar eden motifler hakkında konuşmadık. Mesela her üç bölümde geçen "kadeh" tokuşturma motifi. O ne öyle Allah aşkına, kuzum! Bu ritüelin içinde alkol olmayışı, hep kahve, su ve çayla yapılması ne anlama geliyor? Aileler için ne ifade ediyor? Neden her üç bölüm de kaykaycılarla açılıyor ve karakterlerimiz bu gençleri pasif izleyiciler olarak gözlemliyor? Neden yani? Hayatın akışı mı, gençliğin geçiciliği mi? Sonra bir "Bob's your uncle" -İşte oldu gibi bir anlam yükleyebiliriz- meselesi var. Bu deyişi farklı bağlamlarda birkaç kez duyuyoruz. Bir de Rolex olayımız sözkonusu. Sahte ya da gerçek Rolexlerin görünmesi ve dikkat çekmesi... Bunlar neden var? Üç hikâyenin evrenselliğini tanımak ve üçünü birleştirmek adına mı? Bilemiyorum, daha kafa yormadım ama bu motiflerin ayrı ayrı incelenmesi lazım. Ellerinizden öperler.

Gelelim Trier'e... Filmdeki bu sadelik, kırılmanlık ve umut; üstünde konuşulması gereken konulardan sadece birkaçı. Mesela Agnes'in içinden iyilik fıskıran gücü. Babası ve Nora gibi güçleri ve varlıkları oldukça yok edici olan karakterleri şefkati ve sakinliğiyle hizaya getirmesi ya da hizada tutması. Nora'nın kabul etmediği rolü kabul eden ve Elle Fanning'in canlandırdığı Rachel Kemp karakteri. Onun Borg evine adım attığı andan itibaren yaşadığı uyanış ve daha neler neler. Tüm bunları da ayrı ayrı incelemek lazım ama bu yazıda benim odağım aile dinamikleri, mekân ve bellekti. Her iki film de aile dinamiklerini farklı ve benzer yönlerden ele almış mı? Almış. Bir kez daha aile olmanın vazgeçilmezliğini, yok ediciliğini, diktasını, zorluğunu, karmaşıklığını, sahteliğini ve gerçekliğini farklı şekillerde gördük mü? Gördük yani. Benim beğeni ibrem lafın sonuna geldiğimde de değişmedi; *Sentimental Value* tarafında ama o kadar kişisel farklılık da olsun. Bu konu da şimdilik böyle kalsın, üstüne eklemek isteyen olursa başımın üstüne. Ne de olsa "Bob's your uncle". -Kesin yanlış kullandım.-

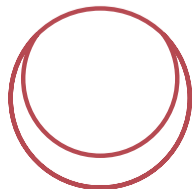

“ÇİRKİN” DİZİSİNİN ASTROLOJİK HARİTASI

+ YAZI // _ALEV KURTULUŞ +

Bir karakteri anlamamanın en kestirme yolu bazen hikâyesine değil, iç dünyasının haritasına bakmaktır. *Çirkin* dizisinin karakterleri de tam olarak böyle; dışarıdan görünenle içeride taşınan arasında büyük farklar barındırıyor. Astrolojik yerleşimler üzerinden baktığımızda her biri kendi içinde çelişkilerle, derinliklerle ve bastırılmış duygularla örülü. Bu analizde, karakterlerin burç kombinasyonları üzerinden psikolojik dinamiklerini ve ilişkilerdeki davranış biçimlerini okuyoruz.

MERYEM

DERYA PINAR AK

Güneş: Balık | Ay: Yengeç
| Yükselen: Başak

Meryem'in dış dünyaya sunduğu yüz, yükselen Başak'ın etkisiyle sade, kontrollü ve mesafeli bir yapı taşır. Detaylara hassasiyeti ve her şeyi çözme isteği, onun hayatta ayakta kalma biçimidir. Ancak bu kontrollü duruşun altında, Balık burcunun derin duygusallığı ve kırılganlığı yatar. Hayatın sertliğine rağmen içsel merhametini kaybetmemiş, hatta bu sayede daha da derinleşmiştir. Fedakârlık onun için bir seçim değil, neredeyse bir refleks gibidir.

Ay Yengeç yerleşimi, Meryem'in duygusal bağlarını köklü ve vazgeçilmez kılar. Aile, aidiyet ve sevgi onun için hayati önemdedir. Sevdiklerine tutunma biçimi güçlü, hatta zaman zaman kendini feda edecek kadar yoğundur. "Çirkin" olarak etiketlenen bu karakter aslında içsel güzelliğiyle var olan, duygusal zekâsı yüksek bir figürdür.

KADİR

ÇAĞLAR ERTUĞRUL

Güneş: Akrep | Ay: Oğlak
| Yükselen: Koç

Kadir'in ilk bakışta yarattığı etki, yükselen Koç'un getirdiği güçlü, lider ve iddialı duruştur. Harekete geçmekte hızlı, hedef odaklı ve hırslıdır. Ancak bu enerji süreklilikte zorlanabilir; başlatma gücü yüksek olsa da devam ettirme konusunda içsel çatışmalar yaşayabilir.

Güneş Akrep, onun karakterine karanlık bir derinlik katar. Kontrol etme isteği, takıntıya varan bağlılıklar ve stratejik düşünme biçimi, Kadir'i tehlikeli derecede hesaplı birine dönüştürür. Ay Oğlak ise duygularını bastırmasına neden olur; zayıflık göstermeyi reddeder. Bu nedenle ilişkilerinde duygusal değil, güç dengesi üzerinden hareket eder. Aşk bile bir mücadele alanına çevirebilir.

ÖKKEŞ

ÇETİN TEKİNDOR

Güneş: Oğlak | Ay: Akrep
| Yükselen: Aslan

Ökkeş, yükselen Aslan'ın verdiği doğal otoriteyle bulunduğu ortamda söz sahibi bir figürdür. Yönetme ihtiyacı güçlüdür ve başkasının kontrolüne girmeyi reddeder. Karizması sessizdir ama etkisi büyüktür.

Güneş Oğlak onun disiplinli, sistemli ve kontrol odaklı yapısını ortaya koyar. Her şeyin belirli bir düzen içinde ilerlemesini ister ve güven meselesi onun için kritik bir noktadır. Ay Akrep ise bu yapının içine sezgisel bir derinlik ekler. İnsanları kolay kolay kandırmaz, yüzeyin altını görür. Az konuşur ama konuştuğunda ağırlığı hissedilir.

CENNET ~ NUR SÜRER

Güneş: Yengeç | Ay: Koç | Yükselen: Başak

Cennet'in yükselen Başak etkisi, onu dışarıdan bakıldığında titiz, sorumluluk sahibi ve mükemmeliyetçi bir karakter haline getirir. Detaylara verdiği önem ve hata yapma korkusu zaman zaman zihinsel bir karmaşaya dönüşebilir.

Güneş Yengeç ile birlikte Cennet, güçlü bir "anaç" arke-tipe evrilir. Koruyucu, sahiplenici ve fedakârdır. Ancak yapılanı unutmaz; duygusal hafızası güçlüdür. Ay Koç ise onun iç dünyasında bambaşka bir enerji taşır: Hızlı tepki veren, gerektiğinde savaş başlatabilen, gözü kara. Bu kombinasyon, onu hem şefkatli hem de tehlikeli bir karakter haline getirir.

HANDE ~ GÖZDE KANSU
Güneş: Terazi | Ay: İkizler
| Yükselen: Akrep

Hande'nin dış dünyaya sunduğu yüz, yükselen Akrep ile oldukça kontrollü ve gizemlidir. Stratejik düşünür, plan yapar ve çoğu zaman gerçek niyetini saklar. Bu, onu ilişkilerde güçlü ama manipülatif bir figüre dönüştürür.

Güneş Terazi, onun sosyal becerilerini ve zarafetini öne çıkarır. İlişkilerde denge kurmayı bilir, çekicidir ve dışarıdan kusursuz bir imaj çizer. Ancak Ay İkizler, duygusal derinlikten ziyade zihinsel hareketliliği ön plana çıkarır. Bu da onun duygularını yüzeyde yaşamasına, hatta zaman zaman başkalarının duygularını hafife almasına neden olabilir. Gülümserken plan yapan bir karakterdir.

FERHAT ~ OLGUN TOKER
Güneş: Oğlak | Ay: Başak
| Yükselen: Boğa

Ferhat'ın yükselen Boğa etkisi, onu sakin, sabırlı ve güvenilir bir karakter olarak konumlandırır. Hayatta garantiye oynar, istikrar onun için vazgeçilmezdir. Ancak sabrının sınırları zorlandığında sert tepkiler verebilir.

Güneş Oğlak, onun güç, statü ve kontrol odaklı yapısını belirler. Duygularını geri planda tutar, hedeflerine ulaşmak için stratejik ilerler. Ay Başak ise iç dünyasında detaycı, analizci ve zaman zaman takıntılı bir yapı yaratır. Güven problemi yüksektir ve duygularını yönetirken kontrol ihtiyacı belirgindir.

LALE ~ BAŞAK GÜMÜLCİNELİOĞLU
Güneş: Terazi | Ay: Akrep
| Yükselen: Aslan

Lale, yükselen Aslan'ın etkisiyle sahne ışığını üzerinde taşır. Dikkat çekici, karizmatik ve özgüvenlidir. Girdiği her ortamda fark edilir ve ilgi onun için besleyici bir unsurdur. İlginin azaldığı anlarda ise içsel olarak sarsılabilir.

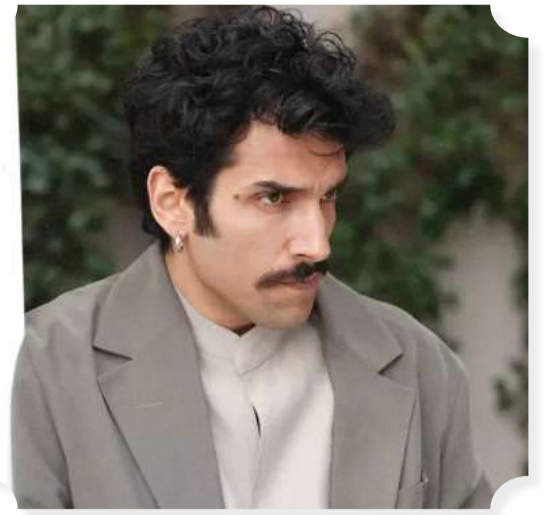
Güneş Terazi, onun hayatı ilişkiler üzerinden anlamlandırıldığını gösterir. Uyum, estetik ve sosyal denge önceliklidir. Ancak Ay Akrep, bu zarif yüzün altında yoğun ve derin bir duygusal dünya barındırır. Güven onun için vazgeçilmezdir; ihanet ise asla unutulmaz. Kısır ve sahiplenme duyguları yüksek, bağ kurma biçimi ise oldukça derindir.

ZİYA ~ ALTAN ERKEKLİ
Güneş: Boğa | Ay: Yengeç
| Yükselen: Oğlak

Ziya'nın yükselen Oğlak etkisi, onu dışarıdan bakıldığında ciddi, mesafeli ve otoriter bir figür haline getirir. Sorumluluk duygusu güçlüdür ve liderlik özellikleri belirgindir.

Güneş Boğa, onun sabırlı, sağlam ve köklere bağlı yapısını ortaya koyar. Kolay değişmez, güvenilir bir karakterdir. Ay Yengeç ise iç dünyasında daha yumuşak ve korumacı bir taraf barındırır. Aileye ve geçmişe olan bağlılığı güçlüdür. Duygularını açıkça ifade etmese de derin yaşar; kırıldığında içine çekilir ve sessizce toparlanır.

ENGİN ~ BARAN BÖLÜKBAŞI
Güneş: Koç | Ay: Yay
| Yükselen: İkizler

Engin'in yükselen İkizler etkisi, onu hızlı düşünen, iletişimi güçlü ve ortama kolay adapte olabilen bir karakter yapar. Ancak bu esneklik, zaman zaman güven problemi yaratabilir; bulunduğu ortama göre şekil değiştirebilir.

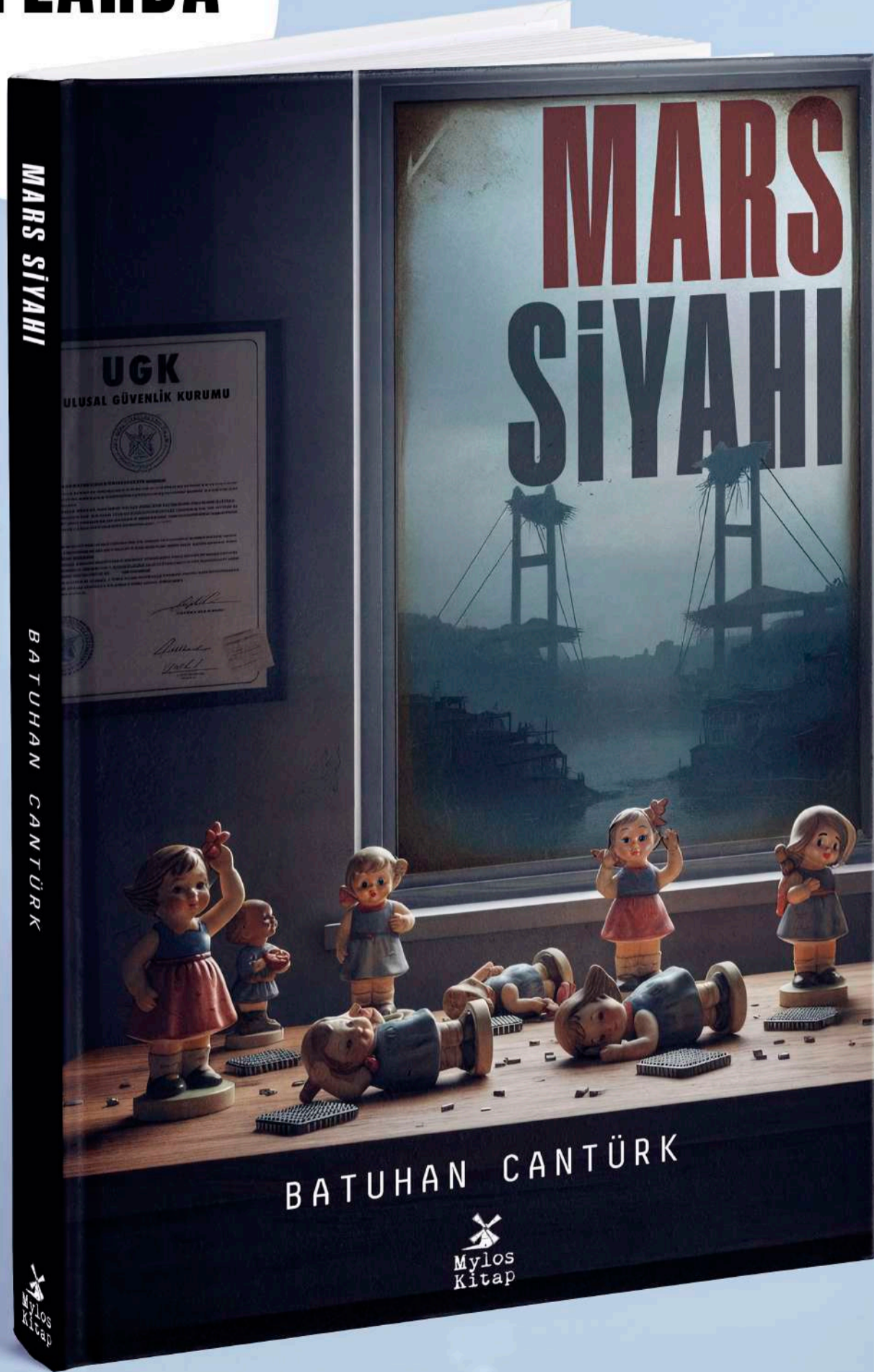
Güneş Koç, onun hareketli, sabırsız ve lider ruhlu tarafını ortaya koyar. Başlatma enerjisi yüksektir ama süreklilik konusunda zorlanabilir. Ay Yay ise özgürlük ihtiyacını büyütür. Kısıtlanmaya tahammülü yoktur, bağlanma konusunda mesafeli durabilir. Derin duygular yerine yüzeyde kalmayı tercih eden bir yapı sözkonusudur.

Sonuç olarak, *Çirkin* dizisinin karakterleri sadece hikâyeleriyle değil, taşıdıkları içsel çatışmalarla da dikkat çekiyor. Astrolojik haritaları üzerinden bakıldığında, her biri görünen den çok daha karmaşık, çokkatmanlı ve izleyiciyi kendine bağlayan psikolojik derinliklere sahip.

RAFLARDA

**MARS SİYAHİ, ZEKÂyla ÖRÜLMÜŞ
BİR POLİSİYE OLMANIN ÖTESİNDE
GİZLİ KALAN TRAVMALARIN,
POLİTİK ÇÜRÜMENİN VE
ADALETİN SINIRLARININ ROMANI.**

Mylos
Kitap

mylosyayingrubu.com

 /MylosKitap

 /MylosKitap

 /myloskitap